

Giới thiệu Thánh Khư

Đọc truyện Thánh Khư của Thần Đồng nói về truyện huyền huyền hay, khi sống lại từ cõi chết hoang vu, nổi lên từ chốn hoang tàn.

Biển cả thành bụi, sấm sét cạn kiệt, sợi khói xám kia lại tới gần mặt đất, gông xiềng trời buộc thế gian bị mờ ra, lộ ra một góc truyện của thế giới hoàn toàn mới. . .

***

Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên.

Đại mạc mệnh mông trống trải mà cao xa thiên vu, bao la hùng vĩ mà hùng hồn, khi mặt trời đỏ rơi về phía tây, cuối đường chân trời đỏ thẫm, trong sự bàng bạc cũng có loại cảm giác thê lương.

Thượng Cổ khói lửa sớm đã mất đi trong năm tháng, Hoàng Hà cổ đạo mặc dù nhiều lần biến thiên, nhưng vẫn còn đó.

Sở Phong một mình lữ hành, rất mệt mỏi, hắn nằm trên cát vàng nhìn xem ánh tà dương như máu, không biết còn bao lâu nữa mới có thể rời đi mảnh đại mạc này.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Khư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Bể Ngạn Hoa Trong Sa Mạc

Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên.

Đại mạc mệnh mông trống trải mà cao xa, bao la hùng vĩ mà hùng hồn, khi mặt trời đỏ rơi về phía tây, cuối đường chân trời đỏ thẫm, trong sự bàng bạc cũng có loại cảm giác thê lương.

Thượng Cổ khói lửa sớm đã mất đi trong năm tháng, Hoàng Hà cổ đạo mặc dù nhiều lần biến thiên, nhưng vẫn còn đó.

Sở Phong một mình lữ hành, rất mệt mỏi, hắn nằm trên cát vàng nhìn xem ánh tà dương như máu, không biết còn bao lâu nữa mới có thể rời đi mảnh đại mạc này.

Mấy ngày trước hắn tốt nghiệp, đồng thời cũng chia tay cùng nữ thân trong sân trường, có lẽ sẽ không gặp lại, dù sao hắn từng được nói khéo, từ đây mỗi người một nơi, nên chia tay.

Rời đi học viện, hắn liền đi ra lữ hành.

Tà dương rất đỏ, treo ở cuối đại mạc, tại trong sự trống trải có một vẻ đẹp yên tĩnh.

Sở Phong ngồi xuống uống một chút nước, cảm giác tinh lực khôi phục không ít, thân thể của hắn thuộc về loại hình thon dài cường kiện, thể chất phi thường tốt, mỗi một biến mất dần lui.

Đứng lên nhìn ra xa, hắn cảm thấy sắp rời đi đại mạc, lại đi một đoạn lộ trình có lẽ liền sẽ nhìn thấy dân chăn nuôi lều vải, hắn quyết định tiếp tục tiến lên.

Một đường tây tiến, hắn ở trong sa mạc lưu lại một chuỗi rất dài, rất xa dấu chân.

Vô thanh vô tức, sương mù lại bốc lên, trong sa mạc này phi thường hiếm thấy.

Sở Phong kinh ngạc, mà sương mù lại là màu lam, vào mùa cuối thu làm cho người ta một loại ý lạnh.

Trong bất tri bất giác, sương mù dần dần nặng, màu lam lờn lờ, mông lung, bao phủ vùng sa mạc này.

Đại mạc cuối cùng, tà dương đều có vẻ hơi quý dị, dần dần hóa thành một vòng mặt trời lam, có vẻ đẹp ma tính, mà hóa vân cũng bị nhuộm thành màu lam.

Sở Phong nhủ mảy, mặc dù hắn biết, sa mạc thời tiết hay thay đổi nhất, nhưng trước mắt thực sự không quá bình thường.

Hoàn toàn yên tĩnh, hần dừng bước lại.

Trước lúc tiến vào đại mạc, hần từng nghe nơi đó lão mục dân nói qua, đi một mình trong sa mạc, có khi sẽ nghe được một chút thanh âm cổ quái, gặp được một chút đồ vật kỳ dị, muốn cẩn thận hơn bình thường.

Lúc đó hần cũng không để ý.

Vẫn như cũ yên tĩnh, trong sa mạc không có gì ngoài nhiều tầng mông lung lam vụ, cũng không có những biến cố khác phát sinh, Sở Phong tăng tốc bước chân, hần muốn mau sớm rời đi nơi này.

Đại mạc cuối cùng, tà dương lam yêu dị, nhiễm lam bầu trời phía tây, bất quá nó cuối cùng sắp biến mất ở trên đường chân trời.

Sở Phong tốc độ càng lúc càng nhanh, bắt đầu chạy, hần không muốn ở chỗ này chúng quỷ dị, tràn ngập sự không chắc chắn địa phương.

Trong sa mạc, kỳ cảnh ảo ảnh như vậy thường phát sinh tại mặt trời chói chang, dưới mắt không tương xứng, cái này không giống như là cái gì ảo thị.

Đột nhiên, phía trước truyền tới tiếng vang khê, giống như là có đồ vật gì phá cát mà ra, mà lại thanh âm rất dày đặc, liên tiếp.

Sở Phong phút chốc dừng bước lại, nhìn chăm chăm sa mạc, phía trước mặt đất lam quang lấp ta lấp tấp, giống như là ngọc xanh rơi là tả trên đất, óng ánh trong suốt, lóng lánh tại trong ánh chiều tà .

Đó là một gốc lại một gốc mầm non, cao không đủ một tấc, phá đất mà lên tự trong sa mạc, mang theo ánh sáng mỹ lệ, sáng long lanh mà yêu dị, khắp nơi trên đất.

Ngừng lại một chút, sau đó tiếng xào xạc liên miên, màu lam lập lòe, tất cả mầm non đều nhanh nhanh cất cao, sinh trưởng trong nháy mắt.

Chân trời, mặt trời lam chìm xuống, sắp biến mất, sương mù tràn ngập, đại mạc mênh mông như là phủ thêm một lớp lụa mỏng màu lam.

"Ba!"

Théng một đóa hoa nở rộ truyền ra, trong sa mạc một mảnh xanh thắm, trog giây phút trời chiều sắp biến mất, những thực vật này bắt đầu nở đóa hoa liên miên.

Lượng lớn hoa xanh, óng ánh như mộng ảo, làm say lòng người, nở ra trong sa mạc, phi thường không chân thực.

Loại thực vật này cao hơn một thước, toàn thân như lam san hô trong suốt, yêu diễm mà mê người, giống như chứa đựng tại một quốc gia khác, mang theo ma tính, hấp dẫn tâm trí người ta.

Sở Phong lui ra phía sau một bước, nhưng mà, sau lưng cũng đã tràn đầy loại thực vật này, lam quang lưu động, một chút nhìn không thấy bờ.

Hần rất giật mình, cẩn thận nhìn xem, cố gắng phân biệt, cái này cực kỳ giống Bỉ Ngạn Hoa, từng đầu cánh hoa triển khai, lại hướng về sau uốn lượn, cực kỳ mỹ lệ.

Bất quá, Bỉ Ngạn Hoa đỏ tươi, mà nó lại là màu lam, chưa từng nghe nghe có Bỉ Ngạn Hoa màu lam.

Bỉ Ngạn Hoa thực sự tồn tại, mang theo màu sắc tôn giáo dày đặc, có quá nhiều truyền thuyết liên quan tới nó, nhưng Sở Phong không tin những chuyện này, chỉ kinh ngạc vì cảnh tượng trước mắt .

Sa mạc khô ráo, thiếu nước, chỉ có số nhỏ thực vật chịu hạn ngẫu nhiên có thể thấy được lẻ tẻ. Mà Bỉ Ngạn Hoa ưa thích hoàn cảnh âm trầm, ẩm ướt, vô luận như thế nào cũng không nên xuất hiện ở đây, còn yêu diễm như vậy.

Nơi này khắp nơi đều có, không thể nhìn thấy phần cuối.

Đại mạc mênh mông, sương mù nhiễm lam tà dương, thăm thẳm chân trời, mà toàn bộ trống trải vô ngần sa mạc đều sinh ra Bỉ Ngạn Hoa màu lam, kỳ dị, thần bí khó tả!

Một luồng hương thơm nhẹ tung bay, để cho người ta trầm mê.

Sở Phong dùng sức lắc đầu, cẩn thận cất bước, tránh đi những bông hoa này, hần phát hiện chỉ có một cái khu vực không có loại thực vật này, cái kia chính là —— ---- Hoàng Hà cổ đạo.

Trong năm tháng nhiều lần biến thiên, nhiều lần thay đổi tuyến đường, nó xuyên qua đại mạc này, bây giờ đã gần đến khô cạn, Bỉ Ngạn Hoa màu lam nở khắp hai bên bờ, bao vây lấy nó.

Hoa nở hai bên bờ, lẫn nhau ngóng thấy.

Rốt cục, Thái Dương chìm xuống, mà cũng chính là vào lúc này, những thực vật này chứa đựng, hoa nở đến cực hạn, hóa thành đại dương màu xanh

lam, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Mặc dù hoàng hôn giáng lâm, nhưng nơi này hào quang màu xanh lam lượn lờ, cực hạn hóa mắt, điểm lệ lạ thường.

Sở Phong đứng trên Hoàng Hà cổ đạo, trong lòng không cách nào yên tĩnh, nhưng là hấn lại không hề dừng lại, dọc theo đường sông nhanh chóng tiến lên.

Sắc trời dần tối, sau cùng tà dương ánh chiều tà cũng đã không thấy.

Sa mạc màu lam có hào quang điểm điểm, sau đó đột nhiên, âm âm một tiếng, tất cả Bi Ngạn Hoa màu lam tỏa ra về sau, vậy mà đồng thời tàn lụi trong nháy mắt.

Cánh hoa đẹp đẽ ma quái khô héo, tiếp lấy cả cây thực vật bắt đầu khô cạn, bọn chồng mắt đi sắc thái, hao hết sinh cơ, cấp tốc phát vàng, sau đó vỡ vụn, giống như là trong nháy mắt đã mất đi mấy chục năm.

"Àm!"

Sau cùng, Bi Ngạn Hoa màu lam khô đứt thành từng khúc, hóa thành bột phấn trên mặt đất.

Cảnh tượng quỷ dị này, rất khó giải thích.

Bọn chồng giống như pháo hoa, chói lọi, mỹ lệ đến cực hạn trong phút giây, sau đó liền tàn lụi, trở thành tro tàn.

Khô héo bột phấn rơi vào đất cát, trong bóng chiều rất khó phân biệt ra, mà lúc này lam vụ biến mất từ lâu, đại mạc khôi phục nguyên dạng, giống như chưa từng phát sinh cái gì, lại yên tĩnh.

Sở Phong không có ngừng chân, nhanh chân tiến lên, trong bóng chiều, hấn vượt qua rất nhiều tòa cồn cát, rốt cục gặp được trên đường chân trời son ảnh, muốn rời khỏi đại mạc.

Sắc trời bắt đầu tối, hấn cuối cùng đi ra được, thấy rõ ràng vùng núi, cũng mơ hồ trong đó thấy được chân núi dân chăn nuôi lều vải.

Lại quay đầu thì sau lưng đại mạc mênh mông rất yên tĩnh, không có gì khác biệt ngày thường.

Vùng núi phía trước, đèn đuốc dập tắt, rồi núi dưới chân còn khá xa lúc liền nghe đến một chút tiếng ồn ào, nơi đó không bình tĩnh, giống như là có chuyện gì đang xảy ra.

Ngoài ra, còn có dê bò mấy súc vật tiếng kêu sợ hãi, cùng tiếng gầm ghè của Ngao Tây Tạng.

Có sự tình khác thường sao? Sở Phong tăng tốc bước chân, đuổi tới chân núi, tới gần nơi nghỉ chân của dân chăn nuôi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Khư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Thời Đại Hậu Văn Minh

Dê bò các loại súc vật nghi tự chắn kinh, suýt chút nữa xông ra hàng rào, dân chăn nuôi ngăn cản, lớn tiếng quát tháo, thường ngày mấy con Ngao Tây Tạng rất hung lúc này thấp nằm trên mặt đất, gào thét, rất bất an.

Đồng thời còn có hài tử đang khóc, nữ nhân động viên.

Có vài tên lão mục dân đang cầu xin, rất thành kính, cuối cùng càng là quỳ xuống, dập đầu hướng về cao to son mạch phương xa, phi thường trịnh trọng.

Đối với việc Sở Phong đến, dân chăn nuôi cũng không kinh hãi, bởi vì thường thường có người ngoại lai đi ngang qua, tá túc trong lều vải dân chăn nuôi.

Thời gian rất lâu sau đó, dưới chân núi tiếng huyền não mới yếu đi.

Sở Phong dùng nước nóng lau thân thể, uống trà bơ thơm nồng, sự uể oải trên người nhất thời biến mất không ít, hấn đem hết thấy kẹo trên người đều đưa cho bọn nhỏ.

Mấy đứa trẻ khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng, đó là cao nguyên hồng, mang theo nụ cười ngại ngùng, xem ra phi thường thuần phác, chia xong kẹo giải tán lập tức, rất vui vẻ và thỏa mãn.

Trước đây không lâu vùng núi này đến tột cùng phát sinh cái gì, đây là nghi vấn trong lòng Sở Phong, lẽ nào nơi này cũng từng nở rộ gần như yêu dị Bỉ Ngạn hoa màu xanh lam?

Lão mục dân trong lều vài tóc hoa râm, nếp nhăn trên mặt rất sâu, mang theo vẻ ưu lo rõ ràng, hần nhìn về phía bên ngoài lều, nhìn chăm chú dãy núi đằng xa.

Rất nhanh, Sở Phong biết, nơi này quả thực cũng từng xuất hiện sương lam, lượn lơ ở trong vùng núi, bởi vậy rất nhiều súc vật chấn kinh, biểu hiện phi thường táo bạo, muốn thoát đi.

Nhưng, cũng không có Bỉ Ngạn hoa màu xanh lam quý dị, mà sương mù rất mỏng manh.

"Ngài tại sao muốn hướng về trong núi dập đầu?" Sở Phong hỏi.

"Đó là phương hướng của Thánh sơn." Lão mục dân đáp.

Côn Luân, thường có Thần sơn, Thánh sơn danh xưng, sắc thái thần thoại nồng nặc nhất, từ (Sơn Hải Kinh) đến (Hoài Nam Tử), lại tới (sử ký) các loại, các loại cổ sách ghi chép đa dạng.

Trước kia thì, ven vùng núi này chỉ có một tầng kém cỏi sương lam, nhưng là có người nhìn thấy, ở phương hướng dãy núi Côn Luân nhưng là lam dị thường nồng nặc.

Nơi đó sương lớn mãnh liệt, óng ánh sáng trưng, mặt mờ sôi trào, sau đó càng là dường như chùm sáng, lam quang cuộn cuộn, sí hà từng đạo từng đạo, phi thường hùng hực.

Phảng phất có một mặt trời màu lam chói mắt bị sương mù dày bao vây, chìm nổi ở đó, tuy rằng cách rất xa, nhưng thỉnh thoảng bắn ra ánh sáng, tựa như tia chớp.

Xa xa nhìn tới, cực kỳ thần bí, lam quang óng ánh, không ngừng bay lượn, cực kỳ chói mắt.

Vì lẽ đó, một ít dân chăn nuôi già dập đầu về phía đó, thành kính cầu xin.

Hiển nhiên, nơi đó dị tượng hết sức kinh người, sương lam nồng nặc hóa không ra, mang theo hào quang hùng hực, so với Sở Phong ở trong sa mạc bản thân nhìn thấy càng sâu.

Những cảnh tượng thần dị này đến cùng vì sao mà lên? Sở Phong suy nghĩ.

Hần nghĩ tới rồi một khả năng, hay là trong núi địa chấn gọi ra.

Quá khứ, có một chỗ từng đã xảy ra việc tương tự, bên trong thung lũng kia thường xuyên đột phát sấm sét, oanh kích vật còn sống.

Sơn mạch nếu như phát sinh kịch liệt chấn động, có thể sẽ gây nên từ trường dị thường trị siêu cao, ở điện từ trường hiệu ứng, điện tích trong tầng mây cùng từ trường trong núi tác dụng, dẫn đến điện tích phóng điện, hơn nữa cực quang hiệu ứng, khiến nơi đó sắc thái sặc sỡ, trở thành vùng sấm sét hết sức đặc thù, khác với bình thường.

Sở Phong cũng không mê tín, cảm thấy chuyện xảy ra trong núi hơn nửa chỉ là một loại hiện tượng tự nhiên.

Nhưng là, mặc hần giải thích thế nào, lão mục dân nói cái gì đều không tin, đồng thời cảm tức hần, cho rằng hần khinh nhờn Thánh sơn, suýt chút nữa đánh đuổi hần.

Trên thực tế, xác thực chỗ nói không thông và gượng ép, chính là mình Sở Phong cũng không triệt để làm thấu triệt đây, tỷ như trước đây không lâu trong sa mạc yêu diễm chi hoa.

Hần than nhẹ, ở "Thời đại Hậu Văn Minh "Này, có thật nhiều chuyện đều không hiểu, cứ việc mọi người nỗ lực dùng quy luật quá khứ để giải thích, nhưng là thế giới này nhưng càng ngày càng khó hiểu rõ.

Chiến tranh từng đem đại địa phá hủy một nửa, suýt nữa hóa thành đất hoang, tuy rằng trải qua khôi phục dài lâu, đại địa lần thứ hai sinh cơ dạt dào, nhưng thời đại xán lạn năm xưa chung quy khó có thể hoàn nguyên.

Ở thời đại Hậu Văn Minh trong tháng năm dài đằng đằng, đã từng phát sinh mấy lần biến cố bí ẩn, ảnh hưởng rất lớn, có thể đến nay khó giải.

Sáng sớm, Thái Dương đỏ phừng phừng nhảy ra đường chân trời, ánh bình minh xán lạn lướt qua gò núi, rơi vào trước lều, trên cỏ, hiển lộ hết cảnh tượng phần chân phồn thịnh.

Sở Phong cáo biệt bộ tộc này, lần thứ hai ra đi.

Hần một đường hướng tây, tiến vào cao nguyên.

Ven đường, hần hiểu rõ đến, sương mù lam thần bí kia lan đến phạm vi cực lớn, tối thiểu khu vực hần đi qua đều từng xuất hiện.

"Sẽ không lại là đồng thời biến cố bí ẩn chứ?" Hần tự nói.

Trong lịch sử mấy lần đó, từng gây ra sóng gió rất lớn, đến hiện tại vẫn không có đáp án xác thực đây.

Bầu trời Tây Tạng đặc biệt lam, tầng mây trắng nõn, cách mặt đất rất thấp, phảng phất hơi hơi đưa tay liền có thể chạm được, sa mạc, vùng núi, đồng cỏ đều rất yên tĩnh, nơi này như là một chốn cực lạc không tranh với đời.

Dọc theo đường đi, Sở Phong nghe được rất nhiều nghe đồn.

Có dân chăn nuôi nói, trên ngọn thánh sơn Hoạt Phật thức tỉnh, cho nên mới có lam quang chảy ra, sương lớn tràn ngập, bao phủ tứ phương.

Còn có người nói là Kim Cương bồ đề thần thụ đang sinh trưởng, muốn nở hoa kết quả.

"Long Ngao muốn xuất thế!" Cũng có người nói như vậy.

Ở dân bản xứ xem ra, chân chính Ngao sinh ở dã ngoại, có thể đối địch với sư tử, hổ, mà bị người nuôi dưỡng không thuộc về Chân Ngao. Còn có một loại truyền thuyết, bên trong ngọn thánh sơn có Long Ngao, mấy trăm năm có thể xuất hiện một đầu, lực lớn vô cùng, có thể hàng ma.

Mấy ngày xong, Sở Phong tới gần khu vực Thánh sơn.

Hần đã hiểu rõ đến, ven đường các nơi đều từng xuất hiện nhân nhật sương lam, hơn nữa giống trong lịch sử mấy lần đó, lại là một lần trọng đại dị biến.

Đồng thời, điều này cũng mang ý nghĩa, vừa giống như mấy lần trước, người bình thường trước sau đều sẽ không hiểu rõ đến nguyên nhân!

Thậm chí, phần lớn người cũng không biết sẽ gọi ra hậu quả như thế nào.

Nói cũng kỳ quái, vốn đã là cuối mùa thu, khí trời Tây Tạng nên rất lạnh mới đúng, có thể mấy ngày gần đây, Sở Phong một đường đi về phía tây, nhưng dần dần cảm giác được một luồng ấm áp.

Mấy ngày trước, lá vàng bay lá tả, lá héo đầy đất, mà hiện tại nhưng không như thế.

Lá cây còn sót lại trên cây phảng phất lại khôi phục sinh khí, không lại khô vàng, không lại bay xuống.

Đặc biệt là tới gần Côn Lôn, trên lề đường, bất kể là cỏ dại, vẫn là bụi gai cây cối các loại, ở trong khí trời ấm áp xanh lục đến mức phát sáng, sinh cơ bùng bùng.

Đã là cuối mùa thu, nhưng thiếu hụt sự hiu quạnh đó.

"Khí trời ấm lên, lẽ nào là dị biến dẫn đến?" Sở Phong suy đoán.

Rất cực, núi Côn Lôn trong tầm mắt.

Cách rất xa, cũng cảm giác được một loại cảm giác ngọt ngào.

Dãy núi nguy nga, khí thế bàng bạc, liên miên mà rộng rãi, giống như sống lưng của đất trời, vắt ngang ở nơi đó.

Nó bao la mà hùng hồn, không gì sánh được, cổ chi đại sơn mạc xuất kỳ hữu giả.

Dãy núi này gánh chịu vô cùng truyền thuyết, từ xưa đến nay đều bao phủ sắc thái thần thoại cực kỳ dày đặc.

Nguyên bản tiến vào Tây Tạng Sở Phong liền muốn bước lên đường về, nhưng mà dọc theo đường đi không ngừng nghe nói đến núi Côn Lôn dị động, từng lam quang nhấp nháy, hần muốn tới gần nhìn một chút.

"Chính là chỗ này."

Sở Phong đến chỗ cần đến, đứng dưới chân núi, núi lớn sừng sững còn như thần khoảng cách thành, rộng rãi mà không lồ, tọa lạc ở trên mặt đất vùng phía tây, mệnh mạng cùng hùng hồn khí phả vào mặt.

Đây chỉ là dãy núi Côn Luân một đoạn ngắn mà thôi, mấy ngày trước buổi chạng vạng đó khu vực này đã từng lam quang hùng hực, người ở phụ cận đều nhìn thấy, nhưng mấy ngày nay hiếm người dám chân chính đến gần.

Sở Phong vào núi, từ từ leo.

Thế núi dần cao, có chút chót vót, đá tảng ngang dọc, đường càng ngày càng không dễ đi, mà dọc theo đường đi cây cỏ xanh um, vào mùa cuối thu này rõ ràng không bình thường.

"Mấy ngày trước thật sự đã xảy ra địa chấn?" Sở Phong quan sát.

Trên núi có dấu vết rạn nứt, mặt đất có không ít vết nứt thô to, còn có rõ ràng là từ thể núi hơi cao nơi lẫn xuống đá tảng, một ít vách đá càng là đứt rời.

Chính là ngọn núi lớn này, đã từng phát sinh cảnh tượng khác thường.

"Đây là cái gì?"

Sở Phong nhìn thấy một tảng đá lớn, mặt trên có chữ viết, dấu ấn rất sâu, bị đất đá chôn phần lớn.

Địa chấn xong, ngọn núi phần nhỏ đứt rời, đất lở, tảng đá này là hiển lộ ra từ sâu dưới lòng đất.

Trên tảng đá lớn có một tảng màu xanh biếc, như là rêu khô.

"Tây. . . Vương!"

Sở Phong dùng tay sờ xoạng chữ khắc trên đá, nhận ra hai chữ này, đây là kim văn, một loại văn tự có niên đại phi thường lâu đời, thời cổ nhiều khác ở trên chuông, đỉnh.

Người bình thường rất khó nhận ra.

Một sát na, phù tự không ngừng, Sở Phong xuất thần, làm sao sẽ là hai chữ này?

Ở đây nhìn thấy hai chữ Tây Vương, có thể nào không khiến người ta làm ra liên tưởng, ở thời đại thượng cổ kia thật là có Tây Vương mẫu hay sao?

"Hay là chỉ là cổ nhân tới đây tưởng nhớ lưu lại bi văn đi." Sở Phong lắc đầu, tự mình giải thích.

"Có hơi không đúng!"

Bỗng nhiên, hần choáng váng, khi xoa xoa dấu chữ khắc kia thì hần phát hiện cái gọi là "Rêu khô" không bình thường.

"Gi đồng xanh!" Sự phát hiện này để hần chấn động trong lòng.

Tấm bia này từng bị phủ đầy bụi, chôn ở trong lòng núi, cẩn thận nghĩ đến cũng sẽ không có cái gì rêu mới đúng, nó trải qua thời đại vô cùng dài lâu, mãi đến tận sau khi kịch liệt chấn động mới gặp lại ánh mặt trời.

Chất liệu của nó còn là đồng đen!

Nhưng là, một khối cổ đồng lớn như vậy là thật hiếm thấy.

"Ân Khư khai quật Tỉ Mẫu Mậu Đinh cũng không đủ hai ngàn cân, liền được xưng đồ cổ đồng đen to lớn nhất, mà tấm bia đồng này. . ."

Sở Phong đẩy ra một ít đất đá, phỏng đoán cẩn thận, khối đồng đen này tối thiểu cũng nặng đến năm, sáu ngàn cân, thực sự làm người nghe kinh hãi, ở cổ đại đây tuyệt đối là một khối hi thế trọng khí.

Nó ri xanh loang lổ, vừa nhìn chính là đồ cổ được chôn năm tháng dài đằng đẳng.

Nếu như là bia đá, Sở Phong còn cho rằng là tiền nhân tới đây tưởng nhớ lưu, hiện tại một khối bia đồng lớn như vậy, hần không xác định.

Ở thời cổ đại xa xôi kia, chỉ là hoài cổ, ai có thể tiêu tốn nổi?

Bạn đang đọc truyện *Thánh Khư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thanh Đồng Côn Lôn

"Coong!"

Tiếng rung đồng đen chấn động, mang theo cảm giác tang thương của năm tháng.

Sở Phong thả xuống hòn đá trong tay, vững tin đây là bia đồng không thể nghi ngờ, điều này làm cho hần có chút khó có thể tin, đồ cổ đồng đen nặng mấy ngàn cân, này không phải là việc nhỏ.

Nếu như truyền đi, nhất định sẽ gây nên náo động.

Mặt trên có khắc hai chữ Tây Vương, mang theo sự lắng đọng của thời gian, trong sự cổ điển còn có màu thần bí, hấp dẫn tâm trí người ta, thật không biết là niên đại nào lưu lại.

"Người nào đưa nó chôn ở bên trong núi Côn Lôn?"

Sở Phong gõ bia đồng, tiếng kim loại rung không ngừng, đáng tiếc hắn cũng không phải nhà khảo cổ, không lấy ra được kết luận gì có giá trị.

"Hay là nhiều năm trước đây nơi này đã từng có một văn minh đồng đen cực kỳ huy hoàng." Hắn tự nói, suy đoán như vậy.

Hắn luôn luôn không mê tín, mặc dù Côn Lôn có quá nhiều sắc thái thần thoại, đồng thời đột ngột nhìn thấy bia đồng đen lớn có khắc hai chữ Tây Vương, hắn cũng không thể nào tin được những truyền thuyết kia.

Sở Phong cảm thấy, Tây Vương mẫu mặc dù thật sự từng tồn tại, hay là cũng chỉ là thủ lĩnh của một bộ lạc mạnh mẽ nào đó thời viễn cổ, mà nơi này chỉ là một mảnh di tích.

"Động đất mạnh, gọi ra ngọn núi từ trường trị dị thường, xúc động tầng mây phóng điện, hơn nữa trên núi lộ ra đồng đen to lớn, vì lẽ đó đưa tới sấm sét lượn lờ?"

Sở Phong càng ngày càng cảm thấy, khả năng chính là nguyên nhân này.

Hắn rất muốn đem tấm bia đồng này đào móc ra, cẩn thận xem rõ ngọn ngành, làm sao nó chôn dưới đất có gần nửa đoạn đây, không có công cụ ở tay, rất khó thành công.

Ở đây bồi hồi chốc lát, hắn lần thứ hai leo về phía trước.

Trên núi khe lớn rất rộng cũng rất sâu, đen thui lù, nhìn thấy mà giật mình, cảnh tượng rách nát khắp chốn.

Ven đường cũng không hề có đường, thế núi hiểm đột ngột, đá tảng ngang dọc, càng hướng lên trên càng không dễ đi.

Ngọn núi lớn lao, một mình đi ở mặt trên, cảm thụ sự hùng hồn của nó, lại nghĩ tới rất nhiều truyền thuyết liên quan với nó, Sở Phong trong lòng có chút dị dạng, nhìn về phương xa, núi lớn cùng vòm trời liên kết, cảnh tượng vô cùng bao la.

Leo lên trên đi rồi hơn ngàn mét, ở địa chấn rồi trên ngọn núi lớn tiến lên, này không phải là một đoạn đường dễ đi, gặp phải núi đá buông lỏng mà lăn xuống thì vô cùng nguy hiểm.

Phía trước, có một đồng lớn đất đá, vách núi ở trước đây không lâu đứt rồi xuống một đoạn.

Cách có đoạn khoảng cách, Sở Phong liền nhìn thấy dị thường, hắn lộ ra kinh sợ, nhanh chóng đi tới, leo lên trên, muốn xác định nhìn thấy có phải thật không.

"Như là gì đồng!"

Rất xa, hắn nhìn thấy một mảnh vết gợn, gì sét loang lổ, liền ở chỗ vách núi, này không phải là một vốc nhỏ, mà là một tảng rất lớn.

Rốt cục đến phụ cận, hắn nhìn rõ ràng.

"Thực sự là!"

Này có thể so với trước kia nhìn thấy bia đồng càng làm người ta kinh ngạc.

Trên núi có một tảng lớn vách đá đứt rồi xong, chỗ đứt ra, dán vào ngọn núi chót vót nơi nơi đó, lộ ra chân tướng phủ đầy bụi.

Theo vách đá, nơi đó rì xanh liên miên, cũ kỹ bên trong mang theo thần bí, này là quần thể kiến trúc bằng đồng, theo ngọn núi lướt xuống bộ phận mà hiển hiện ra.

Ba toà phòng ốc làm bằng đồng đen, cổ điển mà yên tĩnh, dựa lưng vách đá, xây dựng ở nơi đó, có chút bộ phận bị đất đá chôn, nhưng vẫn là có thể nhìn thấy phần lớn.

Phòng đồng đen kiểu dáng cổ xưa, rộng rãi mang theo cảm giác dày nặng của lịch sử.

Trên gian phòng bằng đồng, những mái ngói kia cũng là đồng đen tạo nên, một khối lại một khối, chỉnh tề mà có quy luật, phóng tầm mắt nhìn, như là vảy màu xanh lục rắc ở nơi đó.

Sở Phong thực tại giật mình, trong lòng không cách nào bình tĩnh lại.

Đây chính là sự phát hiện vang dội, đồ đồng đen, khổng lồ như thế, đây chính là mấy toà gian phòng bằng đồng a, kiến ở trên núi Côn Lôn, từng bị chôn

sâu.

Đây là đồ vật niên đại nào, là ai xây nên?

Y theo hần suy đoán, khu vực này tuyệt đối đã từng có văn minh đồng đen óng ánh khắp nơi, tồn tại năm tháng cực kỳ cổ xưa, hiện có sách sử đều chưa từng ghi chép.

Chỉ là trong lòng kinh sợ đồng thời, hần cũng có bất an cùng không rõ.

Ti Mẫu Mậu Đinh được xưng đồ cổ đồng đen to lớn nhất, có thể bây giờ nhìn lại không chỉ có nhẹ hơn tám bia đồng kia, cùng trước mắt phòng ốc so ra, vậy thì càng thêm không thể xem như là trọng khí.

Không nghi ngờ chút nào, kiến tạo loại phòng xá này còn khó hơn đúc đỉnh nhiều.

Phòng ốc làm bằng đồng đen là đúc thành, đúc cùng nhau, rộng rãi cùng nghiêm túc bên trong lộ ra thần bí.

Này nếu như bị ngoại giới phát hiện, nhất định sẽ bị coi là đồng đen báu vật, quá khứ chưa từng gặp đồ vật khổng lồ thế này, có tính đảo lộn.

Sở Phong gặp chuyện luôn luôn rất bình tĩnh, nhưng hôm nay nhưng không thể thông dong, trên mặt đất vùng phía tây sơn mạch dĩ nhiên có di tích đồng đen, thật là kinh người!

Hần thử nghiệm dùng sức đẩy ra một tấm cửa đồng đen, tiếng ma sát kim loại thoáng chói tai truyền ra, cửa đồng bị mở ra.

Sở Phong không có lập tức đi vào, đứng bên ngoài chốc lát, thông gió rồi mới cẩn thận cất bước, bên trong rất yên tĩnh, phảng phất tách rời khỏi thế giới bên ngoài, nghe được cả tiếng kim rơi, nhưng trọc lốc, không có thứ gì.

Bất kể là trên đất vẫn là trên tường, không có bất kỳ vật gì khác.

Hai toà phòng ốc làm bằng đồng đen khác cũng là như thế, bên trong trống trải, cũng không cái bàn các loại.

Cẩn thận kiểm tra, không có di lộ, đồng ốc thực sự trống không.

Sở Phong lui ra ngoài, nhìn ba toà phòng ốc làm bằng đồng đen, trong lòng có quá nhiều không rõ, đây là cổ nhân ở lại kiến trúc, vẫn là sử dụng lúc tế tự?

Ở thời cổ đại xa xôi đó, thật sự quá xa xỉ!

Trong sử sách có ghi chép, nhà Ân thời đại Ti Mẫu Mậu Đinh rèn đúc thì đầy đủ vận dụng hai, ba trăm tên thợ thủ công, mật thiết phối hợp mới gian nan hoàn thành.

Thời cổ, nếu như rèn đúc ba toà đồng ốc, độ khó lớn đến mức nào? !

Sở Phong nghỉ chân một lúc lâu ở đây, cuối cùng lần thứ hai lên núi, sau mấy tiếng, rốt cục sắp đến trên đỉnh ngọn núi, khoảng cách còn có khoảng hai trăm mét, hần ra rất nhiều mồ hôi.

Thể chất của hần siêu được, thân thể thon dài, rất trắng kiện, chỉ là lên núi lớn như vậy, sau thời gian dài vẫn là phi thường mệt mỏi.

Tới gần trên đỉnh ngọn núi, đôi mắt viễn vọng, núi non chập chùng, đại địa bao la, mà cá nhân thì lại có vẻ cực kỳ nhỏ bé, dường như bụi trần.

Đứng trên núi lớn, ngẩng đầu nhìn hướng về vòm trời xanh lam gần trong gang tấc, để lòng người cũng vì đó khoan khoái, có thể quên hết mọi thứ ưu phiền, cá nhân vinh nhục, hết thảy tất cả, đều có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

Nơi này cao hơn mặt biển đã phi thường cao, nhưng cũng không thấy đến tuyết đọng, đồng thời như cũ có cây cỏ, điều này làm cho Sở Phong cảm thấy có chút kỳ quái.

"Có dấu vết sét đánh!"

Sở Phong phát hiện trên núi có vết thương, từng bị lôi điện đập tới, có khối lớn khu vực cây cỏ hóa thành tro tàn, một mảnh đen thui.

Ngoài ra, núi đá đều bị đánh vỡ ra, vùng núi lớn tổn hại.

Vậy thì càng thêm để hần vững tin, mấy ngày trước nơi này sương lớn dày đặc, lam quang lượn lờ, kỳ thực là chớp giật, địa phương này đã từng bị sét đánh.

Đường phía trước không dễ đi, đá tảng chông chát, Sở Phong đi vòng, muốn từ ngọn núi một bên khác đi tới.

Nhưng mà, khi hần chuyển qua đến xong, đến trên đỉnh ngọn núi một bên khác thì cơ thể hơi trở nên cứng, con người rụt lại một hồi, lần thứ nhất cảm giác khiếp sợ như vậy.

Chính là nhìn thấy đồng ốc thì hấn cũng không có như vậy.

Bên này ngọn núi đã từng đã xảy ra đất lở, đất đá tung tóe xuống một lớp rất dày, lộ ra kim loại cảm xúc.

"Núi đồng!"

Đất đá diện tích lớn rơi xuống xong, lộ ra cảnh tượng thực sự quá mức kinh người.

Trên đỉnh ngọn núi khu vực này dĩ nhiên làm bằng đồng, từng bị tảng đất chôn ở phía dưới.

Này không phải là một khu vực nhỏ, cách trên đỉnh ngọn núi gần 200 mét, này cả khu vực lớn đều đã lộ ra đồng đen cảm xúc.

Điều này có thể không khiến người ta sản sinh những ý nghĩ khác, ngọn núi này là đồng đen, bề ngoài che lấp đất đá, phía dưới mới đúng "Cảnh thực"?

Thực sự là không thể tưởng tượng nổi!

Chân tướng làm sao, không biết được, nhưng tối thiểu ngọn núi cao 200 mét chính là đồng đen, đủ để kinh thế.

Sở Phong bị kinh sợ, đây là bên trong Côn Lôn một ngọn núi, bên trong là chất liệu đồng, lật đổ hấn tâm tư, thử thách quá khứ từ lâu thành hình quan niệm.

Hấn không tin những chuyện huyền dị kia, luôn luôn đem cái gọi là truyền thuyết nghe như chuyện xưa.

Nhưng trước mắt nơi này lộ ra quỷ dị, giải thích không rõ.

Bị sét đánh xong, lộ ra đỉnh núi đồng đen chân tướng.

Chuyện nơi đây thực tại có chút kinh thế hãi tục!

Sở Phong dọc theo núi đồng leo lên trên, khoảng cách trên đỉnh ngọn núi sắp tới trăm mét thì dừng lại, bởi vì nơi này dị thường chói vót, là một mảnh đồng đen vách cheo leo, rất khó hướng lên trên.

Đồng thời, hấn ngửi thấy được một mùi thơm, theo gió đưa tới.

Khu vực này đều là vật liệu đồng, là kim loại lạnh lẽo, trước kia cũng không nhìn thấy cây cỏ, trọc lốc.

Sở Phong ngửa đầu quan sát, cẩn thận tìm kiếm.

Quả nhiên nhìn thấy, ở trên vách núi đồng đen, có một cây thực vật!

Nơi đó đã thuộc về khu vực trên đỉnh ngọn núi, hấn lui về xong, từ vị trí khác lần thứ hai tìm kiếm có thể bò lên phía trên con đường, từ từ tiếp cận, muốn nhìn kỹ hơn một chút.

Sau đó không lâu, tuy rằng như cũ không đến được trên đỉnh ngọn núi, nhưng cũng thấy rõ.

Một cây nhỏ xanh mon mớn, cao hơn ba thước, nó dĩ nhiên cắm rễ ở trên vách đồng đen, kết có một đóa hoa, nụ hoa chờ nở.

Sở Phong vững tin chính mình không có nhìn lầm, nơi đó không có đất đá, có chỉ là đồng đen, nó cắm rễ ở trên vách đồng, thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Chuyện này quá mức kinh người, có chút khó hiểu.

Hấn đổi vị trí, lựa chọn một chỗ càng lợi cho leo lên trên địa phương, khoảng cách càng gần hơn, thấy rõ, cây nhỏ xác thực là cắm rễ ở trên đồng đen!

Bạn đang đọc truyện *Thánh Khư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cây Quý Cùng Thú Dữ

Đỉnh núi Côn Lôn, vách đá cao nhất, một cây nhỏ cao một mét sinh trường một mình.

Lấy đồng đen làm chất đất, làm chất dinh dưỡng, ngoan cường bám rễ, toàn thân xanh mơn mẫm, mang theo ánh sáng lộng lẫy.

Thân cây có to bằng cổ tay, nó tuy không cao lớn, nhưng cũng mang theo vỏ cây già, nứt nẻ, dường như từng tầng từng tầng vảy, lại có cảm giác cứng cáp.

Phiến lá của nó dường như lục ngọc điêu khắc mà thành, thông suốt giàu có linh tính, hình dạng dường như bàn tay trẻ con, nâng một ít giọt sương óng ánh, khi gió mát thổi qua, dường như trắng nõn ngọc trai ở lẫn trên khay ngọc bích.

Ở ngọn cây nhỏ mọc ra một nụ hoa, to bằng nắm tay, toàn thân trắng bạc, nhưng mang theo vết vàng, ở trên vách cheo leo chờ nỏ, đã mùi thơm ngát bay theo gió, rất đẹp.

Cây nhỏ kì dị, lẳng lẳng đứng ngạo nghễ.

Sở Phong thử nghiệm mấy lần, núi đồng đen chuyện này một bên xác thực không lên nổi, hẳn quyết định mạo hiểm, từ tràn đầy đá rơi bên kia leo, nhưng cần đặc biệt cẩn thận, không phải vậy có thể sẽ làm mất mạng.

Hắn từ phía vách đồng lui ra, đi tới khu vực bằng phẳng, đi vòng quanh ngọn núi, đồng thời ngẩng lên quan sát.

"Nó làm sao sẽ sinh trưởng ở trên đồng đen?" Sở Phong không nghĩ ra.

Hắn chỉ có thể cho là, thế giới sau khi xảy ra vài lần biến cố càng ngày càng không cách nào để cho người lý giải.

Sở Phong nổi lòng đã bình tĩnh, hẳn cau mày, ngẫm nghĩ tất cả những thứ này, thực vật kỳ dị, quý dị núi đồng đen, tất cả những thứ này đều không phù hợp lẽ thường.

Một bóng người ở hán trái tim hiện lên, bởi vì người đó từng nói mấy lời, lúc đó hắn vẫn chưa lưu ý, có thể trước mắt lại làm cho hắn có chút xúc động.

"Có một ngày, có thể ven đường một cây cỏ dại đều sẽ kết ra trái cây đỏ tươi to bằng nắm tay, chúng ta bản thân nhìn thấy bình thường hay là đều sẽ không ở."

Đây là Lâm Nặc Y nói, rất bình thản, như là thuận miệng mà ra.

Lại như nàng cùng Sở Phong nói biệt ly, hơi có lãnh đạm, âm thanh có chút xa, như là nàng đứng chỗ rất cao, nói rồi những lời nói kia.

Sở Phong cho rằng nàng là đang nói chuyện giữa hai người, bất kể là nhân sinh vẫn là tình cảm chờ không cái gì không thể thay đổi.

"Nàng lời nói mang ẩn ý?"

Ở chuyện này thời đại Hậu Văn Minh, thế giới từng đã xảy ra mấy lần biến cố, tuy rằng tuyệt đại đa số người cũng không biết nội tình, nhưng luôn có phần nhỏ người biết được chân tướng.

Lâm Nặc Y đến cùng biết cái gì?

Trong lòng hiện lên bóng người của nàng, Sở Phong thờ dãi một hơi, mặc dù có chút thất vọng, nhưng quá khứ nên để cho nó đi qua đi.

Hắn lần thứ hai ngẩng đầu, nhìn về phía đỉnh núi đồng đen, lộ ra sắc mặt khác thường.

Nàng thật sự có ẩn ý trong lời nói sao, dọc theo dòng suy nghĩ của nàng, rất nhiều bình thường hay là đều sẽ muốn thay đổi, như vậy vốn là không tầm thường hi hữu cây lạ đây?

Một cây nhỏ như vậy, mặc dù trước khi xảy ra dị biến, nó cũng khẳng định phi phàm!

Dưới chân đá vụn rất nhiều, Sở Phong đã đi tới mép núi đồng đen, đường bên này quá khó đi.

Đột nhiên, một trận cuồng phong vọt tới, mí mắt Sở Phong nhảy lên, hắn nhìn thấy có một bóng ma đột nhiên xuất hiện ở trên, lập tức liền muốn đem hắn che khuất.

Có món đồ gì đang đến gần!

Hắn phản ứng nhanh nhạy, thân thể mạnh mẽ, trực tiếp vron mình một cái, nhanh chóng tránh né đi ra ngoài, hắn ở trên núi nhanh chóng lăn lộn đi ra ngoài một khoảng cách, trong quá trình này càng là lấy ra nỏ xếp phòng thân, hữu hiệu mà cấp tốc lắp ráp.

Ở bên ngoài, đặc biệt là một người lữ hành, làm sao có thể không có một ít dụng cụ phòng thân đây, Sở Phong xoay người chính là một mũi tên thép, phịch một tiếng bắn ra ngoài.

Đồng thời, hắn nhìn thấy đó là cái gì!

Trên mặt Sở Phong hiện ra khôn kể kinh sợ, sinh vật này thể hình quá to lớn, vượt xa đồng loại.

Một con ác điều màu vàng, cánh chim rất sáng, mở rộng ra đến đủ để dài năm, sáu mét, từ giữa bầu trời đáp xuống, vừa nảy suýt nữa chộp vào trên người hắn.

Coong một tiếng, tên thép vượt qua, bắn trúng cách đó không xa một tảng đá xanh lớn, đốm lửa tung tóe, sát hung cầm mà qua, càng bị nó né tránh.

Đồng thời, móng vuốt sắc bén kia, quẹt vào đất đá trên mặt đất, tiếng ma sát chói tai, khiến cho người cảm thấy phát sợ, nó bay lên trời, tiếng gió vun vút.

Sở Phong lạnh cả sống lưng, vừa nảy nếu như không phải hấn phản ứng nhanh chóng, bị chuyện này hung cầm vỗ trúng, hậu quả khó mà lường được.

Chim ưng bình thường có thể dễ dàng vỗ nứt xương sọ thô rừng các thứ con mồi, một con ác điều màu vàng lớn như vậy, sức mạnh có thể tưởng tượng được, vừa nảy nếu như hơi chậm một bước, vậy tình cảnh tuyệt đối rất thảm.

Sở Phong ngay lập tức rút lui, lựa chọn địa thế có lợi, dựa lưng ở trên một tảng đá lớn, sau đó hấn cầm trong tay nỏ gấp, nhắm ngay bầu trời, cẩn thận đề phòng.

Giữa không trung, ác điều màu vàng xoay quanh, quá hung mãnh, dán vào ngọn núi, tạo nên gió to!

Chưa từng gặp giống chim lớn như vậy.

Xem dáng vẻ của nó, như là kim điều, không có lông tạp, toàn thân ánh sáng, thể hình lớn đến đáng sợ, phi thường uy mãnh, con người màu vàng kim xán lạn, đã tính mười phần, trên người mang theo lệ khí.

Bình thường kim điều làm sao có khả năng sẽ lớn như vậy, chuyện này một con xem như là khác loại, quá không bình thường!

Nếu như là ở cổ đại, có chút bộ tộc có lẽ sẽ đem con này ác điều màu vàng xem là chim đại bàng.

Bởi vì, cổ nhân tiến hành ghi chép thì có bao nhiêu chút khuếch đại. Dài năm, sáu mét chim dữ màu vàng tuyệt đối xem như là một dị số, nếu như xuất hiện, nhất định sẽ gọi ra sóng lớn.

Đặc biệt là ở khu vực núi Côn Lôn này, càng sẽ bằng thêm sắc thái thần bí.

Chim lớn màu vàng rất hung, thể nhưng là không có lập tức lao xuống lại đây, mà là đang xoay tròn, nó có sự nhạy cảm khác thường, hiển nhiên cũng ý thức được uy lực của chiếc nỏ kia trong tay Sở Phong.

Bỗng nhiên, Sở Phong nghe thấy được một luồng mùi tanh.

Ba con báo tuyết từ dưới chân núi chậm rãi mà đến, lặng yên không một tiếng động, con người thăm thẳm, miệng đều kề cận vết máu, răng nanh trắng như tuyết sắc bén, hiển nhiên trước đây không lâu đã từng săn giết quá sinh vật gì.

Chúng nó nhìn chăm chăm Sở Phong, thân thể thoảng cong lên, đồng thời vừa nhìn về phía ác điều màu vàng giữa trời, phi thường kiêng kỵ, phát sinh tiếng gầm nhẹ bất an.

Ba con báo tuyết cường tráng hơn nhiều đồng loại bình thường, móng vuốt sắc bén hiện ra hàn quang, thân thể mạnh mẽ làm ra động tác chuẩn bị sẵn sàng vỗ giết bất cứ lúc nào.

Sở Phong nhú mày, không nghĩ tới sẽ gặp được sự nguy hiểm như vậy, không trung có chim dữ màu vàng, trên đất có chạy trốn cực tốc con báo, tình cảnh của hắn đáng lo.

Đột nhiên, ba con báo tuyết da lông run run, từng chiếc lông gáy bắt đầu dựng ngược lên, chúng nó nhanh chóng tránh né, nhảy lên, tiến vào bên trong đồng đá vụn.

Vô thanh vô tức, trên núi có thêm một con bò Tây Tạng, toàn thân ánh sáng đen thui, lông đen như tơ lụa, màu đen lập lòe, một đôi sừng trâu thô to vung lên, quay về bầu trời.

Chuyện này có thể xưng tụng là một con Hảo Ngưu Vương, dài tới hơn một trượng, tứ chi trắng kiện, thể trạng to lớn, như một ngọn núi nhỏ màu đen, đứng ở nơi đó.

Điều này làm cho Sở Phong hoảng sợ, con bò Tây Tạng màu đen này khổng lồ như vậy, bước đi lại như báo tuyết không có tiếng động, cũng là đột ngột xuất hiện, không thể sớm phát hiện.

Hơn nữa, cái kia ba con báo tuyết rất sợ con bò Tây Tạng lớn đen thui tỏa sáng này, trốn vào trong chày đá, chuyện này rất không bình thường!

Bò Tây Tạng lớn màu đen ngẩng đầu liếc mắt nhìn chim dữ màu vàng giữa không trung, sau đó liền bất động, lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhìn phía đỉnh núi đồng đen.

Ba loại sinh vật này làm sao đều đến nơi này?

Sở Phong biết đang trong ở hiểm cảnh, không có manh động, hấn đang chờ đợi cơ hội rồi đi.

Xa xa, sáu, bảy đạo thú ảnh đang chạy, đến trên núi, tốc độ rất nhanh, lộ ra răng nanh màu trắng, hung tính liếc mắt một cái là rõ mòn một.

Đó là sáu con sói, đều rất cao lớn, cường tráng với đồng loại, sói đầu đàn" toàn thân trắng như tuyết, chỉ có một con mắt, ánh sáng xanh lục thăm thẳm, có vẻ hung tợn nhất.

Chúng nó đến ở gần xong, ngăn ngừi nghi chân, nhìn thấy bò Tây Tạng lớn màu đen rồi hơi có nôn nóng, vừa nhìn về phía ác điều màu vàng, hiện ra bất an.

Đột nhiên, bình tĩnh bị đánh vỡ, sáu con sói dữ đồng thời phát lực, dọc theo khu vực đá vụn đồng thời phóng về phía trên đỉnh núi.

Cùng lúc đó, ba con báo tuyết cũng di chuyển, nhanh như chớp, tốc độ cực nhanh, hướng về đỉnh núi đồng đen cấp tốc chạy.

Sở Phong rút lui, hấn muốn cứ vậy rồi đi.

Gần đỉnh núi, tiếng thú gào không ngừng, chúng nó tranh nhau đi tới.

Ầm!

Một tiếng rung mạnh truyền đến, một con báo tuyết bộ biến hình, máu thịt be bét, tầng tầng từ trên núi té xuống, nó là bị một bóng vàng đập bay.

Cái kia như là một tia chớp, quá nhanh, từ bên cạnh đột ngột hiện thân, nhảy vào trong bầy thú.

Đó là một con Ngao, lông ở cổ dày đặc mà dài, dường như hùng sư tóc mai, cái đầu to như Ngao Tây Tạng bình thường, trên móng vuốt mang theo báo máu.

Thế nhưng, nó quá mãnh liệt, nhảy một cái chính là cách xa mấy mét, đánh về phía phía trước.

Tiếng sói tru vang lên, rất khốc liệt, có máu tươi bắn tung tóe, một con thanh lang bị cắn đứt cái cổ, sủy bay ra ngoài.

Một con sói khác thì bị mãnh khuyến va bay lên, nện ở trên vách đá, uể oải tại chỗ.

"Đây là Tây Tạng nghe đồn bên trong Chân Ngao!" Sở Phong giật mình.

Theo như lời dân bản xứ, Chân Ngao sinh sống ở vùng hoang dã, có thể đối địch với hổ báo, số lượng cực kỳ ít ỏi, hiếm bị người phát hiện.

Mà con Chân Ngao này còn lợi hại hơn lời đồn, nhanh như chớp giật, xông vào trong bầy thú, mới vừa tiếp xúc mà thôi, liền giải quyết đi một báo hai sói.

Đây là Ngao Vương, Sở Phong suy đoán, nó thậm chí càng lợi hại.

Con ngao kia lần thứ hai nhảy lên, có tới xa bảy, tám mét, móng vuốt lớn hạ xuống, uy lực có thể so với hùng chương, phù một tiếng, đem con mắt của một con sói hoang đánh ra, lăn lộn ra ngoài.

Roi xuống đất đồng thời, con Ngao này lại đánh gục một con báo tuyết, tiếng gào dọa người, chúng nó ở nơi đó lẫn lộn, đây là dã tính phóng thích.

Báo tuyết ngã vào trong vũng máu, yết hầu bị cắn xuyên, mắt thấy không sống được.

Con Ngao này cũng không có bị thương, lông dài ở cổ như bờm sư tử dựng đứng, cái đầu tuy rằng không lớn, thế nhưng dường như Toàn Nghê Thú, có cổ khi thế đặc biệt, nó lần thứ hai nhảy lên, nhằm phía mấy con thú dữ khác.

Sở Phong hầu như có chút không dám tin tưởng, lại có chó ngao uy mãnh như vậy! Mấy cái lên xuống mà thôi, cũng sắp phải đem những dã thú kia giải quyết xong.

Cuối cùng một con báo tuyết cũng chết, chỉ còn dư lại đầu kia độc nhãn màu bạc "Sói đầu đàn" liều mạng chạy trốn, vọt về phía chân núi, muốn sống rồi đi nơi này.

Nhưng là, mấy cái lên xuống, nó liền bị con ngao kia đuổi tới, một cái miệng lớn như chậu máu mở ra, mạnh mẽ cắn đứt cổ của nó, cả viên đầu sói đều suýt chút nữa gãy xuống.

Liền như vậy chín con dã thú hung mãnh trong khoảng thời gian ngắn đều bị giải quyết.

Sở Phong nắm chặt nỏ gấp, trận địa sẵn sàng đón quân địch, đề phòng ở nơi đó, nơi này thực sự quá nguy hiểm!

Con ngao kia yên tĩnh, ngoài miệng tất cả đều là máu thú, nhưng không phải chính nó, nó không nhúc nhích, ngửa đầu nhìn trên vách núi đồng đen cây nhỏ kia.

Cái đầu của nó không cao to lắm, thế nhưng, lại có vẻ đặc biệt uy mãnh, lông bờm màu vàng đất nhiễm đầy máu những con thú dữ khác, uy thế lẫm lẫm.

Trong quá trình này, đầu kia bò Tây Tạng màu đen vẫn đang nhìn chăm chăm cây nhỏ trên núi đồng đen, từ đầu đến cuối cũng không có nhúc nhích, dĩ nhiên vô cùng trấn định.

Mà con chim dữ màu vàng kia xoay quanh ở giữa không trung, cũng giống như không lâu trước, nhìn xuống nơi này.

Ba con sinh vật quý dị đều rất trầm ổn, như là có tính người, phi thường giữ được bình tĩnh, mục tiêu là cây nhỏ kia, nhưng không có lập tức hành động, tự đang đợi cái gì.

Sở Phong cảm giác sâu sắc ngạc nhiên, bởi vì ba con sinh vật này thực sự không tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Khư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Hoa Nở

Gần đỉnh núi rơi vào yên tĩnh, không có âm thanh.

Ba con sinh vật không để ý đến Sở Phong, như là bỏ qua hẳn.

Sở Phong rõ ràng, hẳn hiện tại cách trên đỉnh ngọn núi khá xa, hơn nữa chúng nó khả năng cảm thấy hẳn không có uy hiếp, vì lẽ đó cũng không để ý, mặc hẳn đứng phía dưới.

Đây là ba con có linh tính phi phạm sinh vật.

"Nhân lúc bây giờ rời đi!"

Sở Phong quyết định hạ son, tuy rằng hẳn đối với cây nhỏ mọc trên núi đồng đen kia phi thường hiếu kỳ, khát vọng hiểu rõ, thế nhưng nơi này đối với hẳn mà nói quá nguy hiểm, lúc nào cũng có thể sẽ làm mất mạng.

Mùi thơm biến nồng nặc, truyền đến từ trên núi đồng đen.

Con ngao kia di chuyển, nhanh như chớp giật, mấy cái lên xuống, liền xuyên qua đồng đá vụn, sau đó dọc theo cái kia chót vót ngọn núi, trực tiếp xông lên đỉnh núi.

Bò Tây Tạng màu đen dài hơn một trượng, quanh thân ánh sáng đen thui, sừng to trên đầu rất khiếp người, nó bước ra móng, không nhanh không chậm đi theo phía sau.

Nó đi rất ổn, dọc theo phía có đất đá, lại cũng leo lên núi đồng đen hiểm trở.

Giữa không trung con ác diệu kia như đúc bằng vàng ròng, cánh chim càng ngày càng óng ánh, con người lấp lóe kim quang, nó hạ thấp độ cao, tới gần vách núi, nhìn kỹ cây nhỏ.

Ở Sở Phong chuẩn bị rút đi thì cái kia cổ mùi thơm nồng nặc mấy lần không ngừng, búp hoa sắp tỏa ra.

"Ba!"

Tuy rằng cách có đoạn khoảng cách đây, thế nhưng Sở Phong rõ ràng nghe được tiếng hoa nở, trên cây nhỏ nụ hoa trắng bạc to bằng nắm tay tỏa ra một mảnh.

Hoa nở có tiếng động!

Mùi hoa nức mũi, so với vừa nãy lại nồng nặc rất nhiều, nó như là có một luồng ma tính đặc thù, khiến cho người mê say.

Một sát na, ba con sinh vật vọt tới bên vách núi, đến phụ cận, căng thẳng nhìn kỹ, hơn nữa bắt đầu mạnh mẽ ngửi mùi hoa đó, như là đang ngồm ngoàm ăn mùi thơm.

Sở Phong quay đầu lại, vừa vận thấy cảnh này, chúng nó cử động quái dị kia làm hẳn kinh ngạc không ngớt.

Ba con sinh vật sắp không nhận nổi, đều muốn công kích đối phương, đem thể hiện ra dã tính đáng sợ.

Tiếng vang khe liên tục truyền đến, cánh hoa trắng bạc không ngừng tỏa ra, mang theo sương trắng mờ mờ, còn có từng trận óng ánh, hoa nở có tiếng, thơm ngát nồng nặc không chỉ gấp mười lần!

Sở Phong thực tại hoảng sợ, đây là hoa gì, mùi thơm này quá mê người, khiến cho hắn cũng không nhận được muốn xoay người lại, nhắm phía đỉnh núi kia.

Ngon cây nhỏ cao ba thước, đóa hoa trắng bạc to bằng nắm tay nở bung ra, sương trắng lan ra, ở vách núi đồng đen tràn ngập, khiến cho nơi đó giống như tiên cảnh.

Trên cánh hoa kia mang theo màu vàng lấp lánh, lúc này đồng loạt phát sáng, ở trong sương trắng, hạt ánh sáng màu vàng loang lổ dường như sao trời long lanh, rạng ngời rực rỡ.

Cảnh tượng này có chút mỹ lệ, rất mê người.

Ba con sinh vật chờ chính là thời khắc này, chờ nó chín!

Chúng nó tranh cướp, kịch liệt va chạm, lợi trảo ngang trời, đây là sự hoang dã bản năng phóng thích, cực kỳ điên cuồng, đều muốn đem đóa kỳ hoa kia độc chiếm cho mình.

Con bò Tây Tạng đen thui kia đặt chân thì chấn động trên đỉnh ngọn núi cũng đang run rẩy, lực lớn vô cùng.

Coong!

Giữa không trung, ác diệu màu vàng mở ra móng vuốt lớn, cùng sừng trâu thô ráp kia đụng vào nhau, tiếng vang điếc tai.

Con ngao kia đang gầm gừ, âm thanh nặng nề, như là sấm nổ.

Ba con sinh vật đang chém giết lẫn nhau, công kích lẫn nhau, tranh cướp đóa hoa đang nở rộ.

Trong quá trình này chúng nó cũng đang cố ngửi, liều lĩnh cướp lấy mùi hoa.

Đỉnh núi đồng đen sương trắng lượn lờ, mờ mờ, vết đốm vàng rung động, như là có một biển sao nhỏ phát sáng trong sương mù, nơi đó cực kỳ thần bí cùng mỹ lệ.

Àm!

Chúng nó chạm tới cây nhỏ xanh mơn mẫm, con ngao kia một cái móng lớn quẹt vào đóa hoa.

Gió to nổi lên, chim dữ màu vàng lao xuống, gắng chống đỡ con ngao kia, móng vuốt sắc bén hạ xuống, muốn đem con ngao kia xé ra.

Trước kia chúng nó không động thủ với nhau, bởi vì kiêng kỵ lẫn nhau, mà hiện tại đóa hoa tràn ra xong, chúng nó vì tranh cướp, không tiếc liều mạng, không màng gì nữa!

Ở con chim dữ màu vàng kia hai cánh vỗ thì vài miếng cánh hoa từ con ngao kia dưới móng vuốt lớn điêu tàn, theo cuồng phong bay xuống hướng về dưới núi đồng đen.

Chỗ này thế núi cực đột ngột, cánh hoa bọc sương trắng rất nhanh rơi vào Sở Phong nơi đó.

Hắn giơ tay liền tiếp được một mảnh, mùi thơm nồng nặc hóa không ra, làm hắn suýt nữa say ngất ngây ở đây, nhìn kỹ, mang theo màu vàng lấp lánh cánh hoa trong vách còn có một tầng óng ánh.

"Phấn hoa!"

Ở phía trên dính lên một tầng phấn hoa, chảy ra ánh sáng long lanh.

Sở Phong đưa tay, trước sau đem bốn mảnh cánh hoa tiếp ở trong tay, trong đó hai mảnh mùi thơm hơi nhạt, bởi vì chỉ dính rồi chút ít phấn hoa, mặt khác hai mảnh thì lại ngào ngạt ngát hương, mặt trên óng ánh nằm dày đặc, mùi thơm nồng nặc hóa không ra.

Đỉnh núi đồng đen ba con sinh vật đều hướng phía dưới liếc mắt nhìn, ánh mắt lạnh lẽo, sau đó lại bắt đầu kịch liệt chém giết, tranh cướp chưa từng rơi rụng cánh hoa.

Sở Phong thấy thế, nắm chặt cánh hoa.

Thế nhưng, hắn rất nhanh phát hiện dị thường, lòng bàn tay cánh hoa không lại ôn hòa, lại có cảm giác khô héo, hắn mở ra bàn tay, phát hiện bốn mảnh cánh hoa trên óng ánh biến mất rồi, cánh hoa cũng khô héo!

Một sát na mà thôi, chúng nó mất đi ánh sáng long lanh, không có hoạt tính, trở nên khô vàng.

Chuyện gì thế này?

Hơi hơi dùng lực một chút, trong đó một mảnh cánh hoa hóa thành mảnh vụn.

Sở Phong kinh ngạc, hần đem còn lại ba mảnh khô héo cánh hoa bỏ xuống, hướng về phía trên đỉnh ngọn núi hô: "Trả lại các ngươi."

Sau đó, hần quả đoán xoay người, không tiếp tục để ý những này, một đường hướng về bên dưới núi lớn phóng đi.

Tuy rằng nóng lòng thoát đi, nhưng dọc theo đường đi hần vẫn là không nhìn được suy nghĩ, bốn mảnh cánh hoa kia tại sao ở trong tay hần chớp mắt khô héo? Biến hóa này rất quái lạ!

Đi ngang qua đồng ốc, bia đồng đen thì hần không có dừng lại, một lòng muốn nhanh chóng hạ sơn, con đường sau đó thế núi dần dần hướng tới bằng phẳng, tốc độ có thể tăng nhanh.

Tồn thời gian rất lâu, làm Sở Phong chạy tới dưới chân núi thì mặt trời đỏ đều đã hạ xuống phía tây.

Vui mừng chính là, ba con sinh vật không bình thường kia không có đuổi tới, còn ở trên đỉnh ngọn núi tranh đấu đây.

Sở Phong đầy người đều là mồ hôi, ở cao như thế trên ngọn núi lớn tiến hành vận động kịch liệt như thế, dù cho hần thể chất cho dù tốt cũng cảm thấy sức cùng lực kiệt.

Thực sự quá mức mệt mỏi, hần ngồi ở dưới chân núi thờ hồng hộc, thời gian rất lâu rồi còn có thể nghe được tiếng vang rộn ràng của trái tim mình đập, hần râm râm rót nước vào miệng.

Nhìn lại phía sau núi lớn, coi là thật như là giấc mơ.

Tây Vương bia đồng, phòng đồng thần bí, còn có núi đồng, trong núi lớn nguy nga thật làm bằng đồng sao?

Nếu như có thể, hần thật muốn xé ra ngọn núi lớn này tầng đất, nhìn kỹ một chút bên trong đến tột cùng thế nào.

Ngọn núi này chỉ là dãy núi Côn Luân trong đó một toà, khu vực này đến cùng cất giấu bí mật gì?

"Phải mau chóng rời đi, vạn nhất ba con vật kia lao xuống, sẽ cực kỳ nguy hiểm."

Mấy ngày trước, từng đã xảy ra địa chấn, trên núi có không ít khe lớn, dưới chân núi nơi này cũng không ngoại lệ, Sở Phong đạp chân thì cẩn thận tránh ra.

Trong lúc vô tình, hần ở trong một khe nứt nhìn thấy một tảng đá, cao hơn ba tấc, vuông vức, càng có hình dạng rất quy tắc, ngược lại cũng hiếm thấy.

Sở Phong tiện tay nhặt lên, tiếp tục lên đường.

Không biết có hay không vì ảo giác, dọc theo đường đi Sở Phong luôn cảm thấy trong cơ thể hơi khác thường, rất vi diệu, thỉnh thoảng sẽ chạm được một dòng nước ấm, chảy trong máu thịt.

Cẩn thận đi lĩnh hội, nó lại biến mất, không quan tâm đến nó, thì lại lại đang trong lúc lơ đãng xuất hiện.

Ảo giác, vẫn là thân thể dị ứng?

Hần một trận hoài nghi, cảm nhận của chính mình hỗn loạn sao?

"Là từ cái tay này bắt đầu."

Hần mở ra tay trái, sớm nhất có cảm giác thì chính là vị trí lòng bàn tay trái, có thể nơi đó cũng không có cái gì.

"Bốn mảnh cánh hoa từng ở ta trong tay trái không tên khô héo."

Sở Phong một bên chạy đi, một bên cân nhắc chuyện này, hần cảm thấy không đơn giản như vậy, việc này có chút quái lạ, làm hần rất không yên lòng.

Cánh hoa kia từng toả ra sương trắng, còn có điểm sáng loang lổ, bất luận nhìn thế nào đều quý dị.

Phía sau ngọn núi Côn Luân đồng đen kia, hôm nay thực tại xung kích quan niệm vốn có của hần, có tính đảo lộn, làm hần không thể không suy nghĩ nhiều.

"Ba con vật kia đều không phổ thông, chúng nó ở tranh cướp trên cây đóa hoa kia, nên vô hại."

Tuy rằng có lo lắng, thế nhưng Sở Phong cảm thấy, đóa hoa này nên không có hại cho cơ thể, nếu không làm sao sẽ gọi ra hung thú hiếm thấy chém giết, liều mạng tranh đoạt.

Hắn lắc lắc đầu, tạm thời không nghĩ tới những chuyện này nữa, nhanh chân hướng về có khu nhà của dân du mục chạy đi.

Dưới màn đêm, trên cao nguyên vô ngần đặc biệt yên tĩnh, tình cờ phương xa truyền đến một tiếng thú hống, thì lại càng bằng thêm một loại trống trải cùng cảm giác thê lương.

Sở Phong tá túc ở trong nhà dân du mục, hắn quyết định ngày mai liền bước lên đường về.

Ban đêm, hắn lẳng lặng đọc sách, đồng thời lĩnh hội trước kia thì dòng nước ấm kia, nhưng là không thể dự đoán, như có như không, không biết có hay không sẽ có biến hóa gì đó.

Một lúc lâu, hắn than nhẹ: "Thuận theo tự nhiên đi."

Bởi vì, mọi cách thử nghiệm, hắn phát hiện càng là lưu ý, đi quan tâm, càng là không phát hiện được, ngược lại không để ý tới trái lại có thể mơ hồ cảm nhận được.

"Phấn hoa, chất xúc tác." Sở Phong nhẹ nhàng đọc lên mấy chữ này, hắn bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện.

Tốt nghiệp rồi trường thì người nhà Lâm Nặc Y từng phái xe đi đón nàng, loáng thoáng từng nhắc tới những chữ này, chỉ là có chút xa, hắn không thể nghe rõ ràng.

Tuy rằng biệt ly, nhưng hắn khi đó vẫn là muốn đưa tiền nàng, nhưng nhìn thấy người nhà họ Lâm hơi có lạnh lùng, bình thân nhìn về phía hắn, Sở Phong lúc đó chỉ phát phát tay liền đi.

Thoáng xuất thần, hắn trong lúc lơ đãng nhìn thấy một tảng đá bên người.

"Tảng đá kia hình dạng lại có quy tắc như thế."

Hắn ở trong lều vải ước lượng khối đá này, mặc dù là hình lập phương, nhưng phần rìa không góc cạnh, thoáng bóng loáng, lại như là đánh bóng quá, có chút êm dịu.

Nhìn kỹ, trên hòn đá lại có hoa văn mơ hồ, đây là thiên nhiên hình thành sao?

Hoa văn rất âm đậm, không nhìn kỹ rất dễ dàng sẽ quên đi.

"Là dấu vết do con người để lại sao?"

Ở núi Côn Lôn dưới chân núi thì hắn căn bản là không để ý, chẳng qua là cảm thấy nó rất quy tắc, thuận lợi lượm lên, dọc theo đường đi nghĩ chuyện núi đồng, mắt tập trung ở nghịch trong tay, liền dẫn trở về.

Hiện tại, hắn đột nhiên phát hiện, khối đá này có chút đặc biệt.

Sở Phong đem hòn đá rửa sạch, quan sát kỹ ở dưới ánh đèn dầu.

Hòn đá cao ba tấc, hiện màu nâu xám, có một ít hoa văn rất mơ hồ vờn quanh nó, như là dây leo, vừa giống như là tự nhiên hình thành, vô cùng cổ xưa.

Có hay không là đồ đá cũ do viễn cổ bộ lạc lưu lại? Hắn suy đoán như vậy.

Sở Phong lật qua lật lại xem, xoa hướng về những dấu vết đó, đột nhiên, một tiếng vang nhỏ răng rắc, ở trong màn đêm tĩnh mịch này hơi có chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Khư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Hộp Đá

Buổi tối, trong lều vải nguyên bản rất yên tĩnh, tiếng vang đột ngột cắt ra an bình, Sở Phong tay cứng lại ở đó, đình chỉ hết thấy động tác.

Hòn đá lập phương làm sao sẽ phát sinh loại thanh âm này?

Một cái khe xuất hiện ở trên hòn đá.

Sở Phong thả xuống nó, sợ có biến cố gì xuất hiện, cẩn thận quan sát, hôm nay trải qua một ít chuyện lạ, hắn đặc biệt cẩn thận.

"Hộp đá? !" Hắn kinh ngạc.

Những hoa văn vờn quanh hòn đá kia, từng che lại cái khe này, hiện tại thoáng mở ra xong, lúc này mới rõ ràng hiển hiện ra.

Trước kia, hộp đá quá vừa khớp, như một thể thống nhất, hon nữa có vết lằn bao trùm, rất khó bị phát hiện khác thường.

Ai sẽ lưu ý này càng là một hộp đá hình lập phương? Cao ba tấc, rất cổ điển.

Việc đã đến nước này, Sở Phong có chút chờ mong, bởi vì hộp đá có chút thần bí, nhất được ở núi Côn Lôn dưới chân núi, nguyên bản chỉ coi nó là hòn đá, ai từng nghĩ càng có bí ẩn khác.

Sở Phong đem chậu đồng trong lều vải che ở trước người, tiến hành phòng ngự, sau đó cẩn thận mở ra hộp đá, làm khe hở kia lớn lên.

"Khách!"

Nắp hộp thoát ly, cũng không có dị thường gì, không có nguy hiểm phát sinh.

Sở Phong yên tâm, đánh giá trong hộp đá.

Hắn hơi có ước ao, đến tột cùng có bí mật gì niêm phong ở bên trong?

Không gian trong hộp đá rất nhỏ, chỉ có một chỗ lõm nông, hầu như không chứa nổi món đồ gì, hiển nhiên không thể cất giấu mình châu mỹ ngọc các loại.

Nhưng, ở trong xác thực có vật.

Ở trong rãnh kia, có ba viên hạt giống khô quắt, triệt để đem lấp kín chỗ đó, ngoài ra, không còn gì khác.

Sở Phong tương đương thất vọng, ở núi Côn Lôn nhất được hộp đá, nguyên tưởng rằng cất giấu bí bảo gì, kết quả không hề nghĩ rằng, cũng chỉ có ba viên hạt giống.

Một viên hạt giống đen thui, từ lâu khô quắt, như là có chút biến hình, nghiêm trọng thiếu sức sống.

Một viên khác hạt giống hiện màu nâu tím, tròn đẹp, như là bị đè ép, nó to bằng móng tay.

Hạt giống cuối cùng hơi hơi bình thường, ngoại trừ biểu bì nhăn nheo ở ngoài, vẫn tính no đủ, tối thiểu nó không xẹp, toàn thể là hình tròn, chỉ là có chút khô vàng.

Sở Phong ngẩn ra, liền như thế ba viên hạt giống? Trong đó hai viên còn khô cằn không ra hình thù gì, chuyện này thực sự. . . Khác một trời một vực so với tưởng tượng.

Nguyên tưởng rằng từ dưới chân núi Côn Lôn nhất được hộp đá có chút thần bí, nói không chắc bịt lại cái gì thứ không tầm thường, kết quả nhưng như thế phổ thông.

Hắn đem ba viên hạt giống đặt ở lòng bàn tay, cẩn thận xem đi xem lại, thật sự không hề chỗ thần kỳ.

Vật này chôn dưới đất bao nhiêu năm? Không tốt phán đoán, nhưng nhìn hộp đá này niên đại tuyệt đối đầy đủ cửu viễn, những hoa văn kia vết lằn đều mờ hồ.

Đây là đồ vật thời viễn cổ sao?

Nhưng, nếu như là đồ cổ, ba viên hạt giống khai quật rồi không có hư đi, ngược lại cũng coi như không tệ.

Một ít lòng đất phong kín cũ kỹ đồ vật, một khi nhìn thấy ánh mặt trời, có chút có thể sẽ lập tức tổn hại.

Sở Phong xem đi xem lại, thực sự không nhận ra chúng nó là hạt giống gì, chưa từng gặp, không biết nên đối ứng ba loại thực vật nào.

Hắn có chút không nói gì, mới vừa rồi còn có nhòm ngó bí bảo hùng hực ý nghĩ đây, mà hiện tại nhưng quay về ba viên hạt giống khô quắt dờ ra!

"Tìm cơ hội gieo xuống, xem nhìn cho rõ ràng có thể mọc ra cái gì đến." Sở Phong cân nhắc.

Chỉ là, ba viên hạt giống trải qua năm tháng có chút xa, hắn có chút lo lắng, còn có thể nảy mầm sao, trong đó hai viên đều khô quắt.

"Thật có thể trồng ra đến, hay là độc thảo là được, đến thời điểm nếu như mọc ra hạt đậu, hoặc là cái gì rau dưa, phỏng chừng cũng coi như là giống cổ." Hắn nở nụ cười.

Tĩnh không trên cao nguyên phẳng phát cách mặt đất rất gần, ánh sao xán lạn, ánh trăng như nước, rơi ra ở trên mặt đất thê lương mà có chút hoang vu.

Đêm khuya, đặc biệt yên tĩnh.

Mông lung, Sở Phong nghe được phương hướng núi Côn Lôn truyền đến tiếng thú gào to lớn, vang vọng trong quần sơn, điều này làm cho hấn giật mình tỉnh lại từ trong mộng.

Tả túc địa phương cách nơi này phi thường xa, lại có thể ở đêm khuya nghe được tiếng thú gầm gừ, thực tại kinh người.

Hiển nhiên, bên trong núi Côn Lôn có chuyện gì chính đang phát sinh, nghe thanh âm không giống là con ngao kia cùng bò Tây Tạng tiếng gào, những con thú dữ khác xuất hiện.

Loáng thoáng, dãy núi kia mặt đất cũng đang run rẩy, truyền tới, càng ngày càng không yên tĩnh.

Một ít dân chăn nuôi bị thức tỉnh, thành kính cầu xin, quay về Thánh sơn quỳ bái, trong miệng lầm bầm cái gì.

Sở Phong cũng đứng dậy đi ra lều vải, hấn nghe được một vị lão mục dân.

"Trong núi Hoạt Phật thật sự thức tỉnh."

Sở Phong không rõ, mặc dù có cổ tăng, làm sao sẽ đi kèm tiếng thú gào?

"Người không hiểu, đây là chúng ta Tạng Địa truyền thuyết, sáng mai người mau chóng rời đi đi." Lão mục dân nói rằng.

"Có phải là trong núi những kia thánh thú muốn đi ra đến rồi?" Một người trung niên khác nói rằng.

Truyền thuyết, cao nguyên nơi sâu xa Thánh sơn có mấy con cổ thú ngủ say, có có thể sánh ngang cùng thần, lực lớn vô cùng, có thể hàng ma, cũng có cực kỳ hung mãnh, sẽ tạo thành tai nạn.

Sở Phong nghe vậy, một trận suy nghĩ, hấn tuy rằng không tin hoàn toàn, nhưng cũng không cảm thấy người Tây Tạng nói tới không có căn cứ.

Dù sao, hấn tự mình trải qua núi đồng đen, xác thực nhìn thấy một chút dị thú.

Tỷ như, con ác điều vàng kia, dài tới năm, sáu mét, này nếu như ở cổ đại, hơn nửa sẽ bị gọi là Chim Đại Bàng Cánh Vàng.

Con bò Tây Tạng toàn thân ánh sáng đen thui, dài hơn một trượng, liền con báo, thanh lang chờ đều sợ hãi nó, lực lớn vô cùng, đặt chân thì từng chấn động đỉnh núi đồng đen run rẩy, nếu là ở cổ đại chắc chắn sẽ được gọi là Ngưu Ma.

Một ít truyền thuyết cổ đại, có bao nhiêu khuếch đại, sau một quãng thời gian liền bị thần thoại. Đặc biệt là cổ nhân ghi chép dị văn thì mỗi có hành động khuếch đại, nói vậy nơi này cũng là như thế.

Sau nửa đêm, cao nguyên trống trải rốt cục yên tĩnh, bên trong ngọn núi lớn phương xa tiếng thú gầm gừ biến mất.

Ánh trăng như nước, như khói mỏng rơi ra, nơi này phẳng phất nối liền cùng một chỗ với bầu trời sao, mông lung mà yên ắng.

Dân chăn nuôi không lại lo lắng, thở dài một hơi.

Sở Phong cũng trở về đến trong lều vải, rơi vào trạng thái ngủ say.

Ngày thứ hai, Sở Phong trời vừa sáng liền lên đường, sau đó trần trọc tiến vào vùng phía tây một tòa thành lớn, hấn muốn từ nơi này bước lên tàu về nhà.

Thời đại Hậu Văn Minh, sau khi xây dựng lại, tuy rằng không có năm xưa rục rờ như vậy, nhưng chênh lệch cũng không phải vô cùng lớn lao, các loại công cụ giao thông cũng vẫn tính thuận tiện.

Mấy ngày này, Sở Phong vẫn ở vùng hoang dã, cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài, bây giờ tiến vào trong thành lớn, lại có cảm giác như xa rời thế gian.

Vẫn ở cao nguyên, sa mạc, núi lớn, trên người hấn công cụ truyền tin đều đóng, lần thứ hai mở ra thì rất nhiều tin tức đồng thời truyền tới.

Cha mẹ căn dặn một mình hấn ở bên ngoài phải cẩn thận, chú ý an toàn, cũng có bạn học bạn bè hỏi hấn lúc nào trở lại, còn có cái khác tin tức các loại.

Sở Phong từng cái hồi phục, cho đến leo lên đoàn tàu.

Hấn ngoại trừ mua một đồng đồ ăn vặt ở ngoài, bên người mang theo đồ vật rất ít, đều đang trên đường trở về xử lý xong.

Tìm tới vị trí của chính mình, thả xuống đồ vật, hấn cầm trong tay bộ đàm, bắt đầu xem tin tức mấy ngày gần đây, nhất thời kinh dị không ngớt.

Từ mấy ngày nay, toàn quốc các nơi đều từng xuất hiện sương lớn, thậm chí nước ngoài cũng là như thế, có màu lam nhạt, có màu đỏ sẫm, còn có màu tím, phạm vi lớn phổ hàng.

Có người nói, khả năng này là năm đó chiến tranh để lại bức xạ hạt nhân gọi ra dị biến.

Nhưng chuyên gia lập tức bác bỏ tin đồn, báo cho dân chúng, tất cả an toàn, đây chỉ là sương mù thiên nhiên, sau khi biến mất là không sao, không cần thiết kinh hoàng.

Dân ý điều tra, cũng có một âm thanh khác, nói đây là biến cố, giống như mấy lần trước trong lịch sử, lan đến các nơi.

Liên quan với những chuyện này, không người nào dám cực lực phủ định, bởi vì thì đến thời đại Hậu Văn Minh, này đã không phải lần đầu tiên, bên trong nước rất sâu.

"Đây là chuyện gì, có thực vật hiện lên giữa không trung, cũng thật là quái."

Đoàn tàu khởi động xong, một tên béo đi tới gần ngồi xuống, xem tuổi không chênh lệch nhiều Sở Phong, vóc người thường thường, cái bụng không nhỏ, trên mặt núc ních thịt, lỗ tai rất lớn, cười lên thì con mắt híp thành hai cái khe, như Phật Di Lặc.

Hắn rất có cảm giác vui mừng, không nói lời nào thì hắn cũng có chút từ mi thiện mục, mang theo cười, càng xem càng như Phật Di Lặc.

Sở Phong nhất thời nở nụ cười, người này khẳng định không làm người ta ghét.

"Huynh đệ, đi nơi nào?" Bụ bẫm như quen thuộc, chào hỏi.

"Dưới chân Thái Hành sơn." Sở Phong cười đáp lại nói.

"Ta sẽ không là đồng hương chứ? Nói vị trí cụ thể." Tên Béo cười ha ha.

Vừa hỏi xong, mục đích của hai người vẫn đúng là tương đồng, nhất thời đều cảm thấy gần gũi hơn nhiều, đều là người cùng một nơi.

Tên Béo gọi Chu Toàn, tên rất "An toàn", từng đi học ở phía Tây, lần này cũng coi như là trở lại chốn cũ, về đến xem thử.

Sở Phong cũng chú ý tới Chu Toàn nói tin tức, ngày gần đây có đưa tin xưng, phát hiện không trung xuất hiện một ít thực vật kỳ dị trôi nổi, này khá là quái dị.

"Ta liền không hiểu, chúng nó làm sao không rơi xuống!" Chu Bàn Tử thì thầm.

Sở Phong nhìn tin tức đó, cũng rất khó hiểu.

"Sẽ không cần phát sinh đại sự gì chứ?" Chu Toàn cẩn thận nói.

"Hi vọng bình an, thế giới này càng ngày càng khiến người ta không thể nào hiểu được." Bên cạnh có người nói.

"Đúng đấy, thái thái bình bình tốt nhất, thật sự có điểm khiến người ta không an lòng a."

Này tựa hồ gây nên cộng hưởng, mấy người phụ họa.

"Phòng chừng sớm muộn có chuyện, những năm này đã có không ít không cách nào giải thích hiện tượng thần bí, các loại nghe đồn đều đi ra." Có người nhỏ giọng nói rằng.

Nơi này nhất thời náo nhiệt, cái gì cũng nói.

Sau hai giờ, Chu Toàn cùng Sở Phong rất quen, dù sao đều là một chỗ người, trời sinh thân cận.

Hắn tập hợp lại đây, thần thần bí bí, đối với Sở Phong nói rằng: "Ta mấy ngày trước nghe một thân thích nói, hắn nhận thức cái kỳ nhân, nói thế giới này sắp biến đổi lớn rồi."

"Sẽ có biến hóa gì đó?" Sở Phong hỏi.

"Sẽ xuất hiện một ít Thần Thần Thao Thao chuyện." Chu Bàn Tử âm thanh rất nhỏ.

"Ta xem người càng như là Thần Thần Thao Thao." Sở Phong cười nói.

"Thật sự, người đừng không tin, bà con kia của ta không phải một kẻ nói nhảm, thường ngày rất nghiêm cẩn cùng đáng tin, tiếp xúc mức độ vô cùng không bình thường." Tên Béo trừng mắt.

Sở Phong cười lắc đầu.

Tên Béo có chút nhụt chí, nói: "Kỳ thực, ta cũng không tin lắm, vị kỳ nhân kia càng mờ mịt, để lộ ra đôi câu vài lời, càng ám chỉ phương tây một ít thần thoại nhân vật là trông ra đến, nói chúng ta bên này cũng gần như."

"Phốc!"

Bên cạnh một người đang uống nước, vừa vặn nghe được, một cái nước trực tiếp văng đi ra ngoài, cười đến không ngậm miệng lại được.

"Đi, đi, đi, có cái gì buồn cười, không nói!" Tên Béo cũng cảm thấy lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Khử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Di Biến

Mập mạp rất biết cách nói chuyện, trên đường đi luôn miệng không ngừng, đủ mọi thể loại, nhất là lúc hắn học ở Tây bộ nghe được chuyện lạ, hay kỳ văn hoặc là những chuyện mang sắc thái thần bí.

Có một số câu chuyện là ở trong truyền thuyết, cũng có một ít được lưu truyền rộng rãi, chỉ cần có tâm một chút là có thể tra được, đích thực làm người nghe mê mẩn.

"Các ngươi cũng đừng nghĩ đó chỉ là chuyện thần thoại, có một ít chuyện đã từng chân thực phát sinh đó!" mập mạp điệu bộ rất chân thành.

Nghe hắn nói thế, có người thúc giục hắn nhanh kể.

"Ta từng ở một tòa miếu đồ nát chứng kiến một con ngao Tây Tạng còn nhỏ nhìn một con ngao già sắp chết mà nghẹn ngào, con ngao nhỏ kia hai mắt rõ ràng chảy xuống nước mắt màu vàng" Chu Toàn nói ra.

"Hả?"

Một đám người nghĩ nghĩ, cũng không tin, cái này quá mức giật gân, phi thực tế.

"Chắc chắn trăm phần, ta tự mình trải nghiệm mà!", mập mạp tức giận, vỗ ngực thề thốt.

"Về sau ta suy nghĩ lại, có thể đồng tử mắt nó màu vàng quá chói đi, khiến nước mắt cũng bị chiếu thành màu vàng" mập mạp giải thích.

"Ngươi nếu phát hiện một con ngao Tây Tạng còn nhỏ, sao không lập tức xông lên đem bắt về nhà nuôi, hiện tại nó ở đâu?" có người cười nói.

"Haiz, lúc đó ta thật muốn mang đi, nhưng mà trong miếu đó còn một lão Đạt Ma tuổi rất cao rồi, không cho ta mang đi, nói gì đó mà ta cũng không hiểu"

Theo lời mập mạp, chỗ miếu nát đó, tại sâu trong cao nguyên hoang vu, quanh năm suốt tháng chẳng có ai tới, chùa chiền cũng nhanh chóng sụp đổ.

Lão đạt ma tuổi tác rất lớn, hai lỗ tai hơi đen, trao đổi thập phần khó khăn.

Đến một lúc lâu sau, mập mạp mới hiểu ý lão, con ngao còn nhỏ kia không thuộc về ai, nó phải vào Thánh sơn, ngày sau có thể hàng ma phục yêu.

"Quả thật, con ngao nhỏ đó lực rất lớn, cắn ông quần của ta mà trực tiếp đem ta hất ngã, rất cổ quái." Chu Toàn nghĩ lại sự tình năm đó, trên mặt vẫn còn một chút quái dị.

Những người khác lại không tin.

"Xảy ra khi nào?" Sở Phong hỏi

Vì quả thực, hắn ở chân núi Côn Lôn đã gặp được một con ngao thần uy cái thể, đánh giết mãnh thú dễ dàng, hơn xa đồng loại, cực kỳ phi phàm.

"Khoảng ba năm trước đây"

Đoàn tàu gào thét, ngoài cửa sổ cảnh vật cứ nhanh chóng xẹt qua, một đường về hướng đông, cuối cùng cũng rời khỏi cao nguyên.

"Sao mua nhiều đồ ăn thế?" Chu bàn tử cũng không khách khí, còn hỏi Sở Phong sao ngon thế.

"Mấy vị hạt giống thần linh trồng cũng không tệ nhỉ?" Sở Phong trả lời.

"Hả!" mập mạp về mặt khó hiểu.

"Ngươi không phải nói, trong thần thoại có một ít nhân vật có thể trồng được một số thứ thần kì hay sao, ta cảm thấy được, mấy món này đều là thần chủng của đó!" Sở Phong chỉ hướng đậu hòa lan cùng một ít hạch quả các loại.

Mập mạp vẻ mặt im lặng, sau đó mãnh liệt nhét hết vào miệng, ồm ồm nói: "Thần chúng hương vị đúng là không tệ"

Người chung quanh đều nở nụ cười.

"Ai ôi," bỗng nhiên, hần nhếch miệng, đau nhức kêu lên, từ trong miệng lấy ra một quả hạch.

"Huynh đệ, người mua ở chỗ nào mấy món này thế? Cứng còn hơn sắt, răng của ta sắp gãy rồi!" Hần nhe răng về mặt đau đớn. Rồi đem hạt giống ném lên bàn.

"Trời ơi, cứng vậy, quăng lên bàn mà còn nghe tiếng, năm nào rồi, mà thực phẩm an toàn cũng không có!" mập mạp tức giận không thôi, tay ôm quai hàm.

Sở Phong lại hoảng sợ, vì đây không phải đậu phộng hay gì, mà là mầm hạt giống trong hộp đá kia.

Hần lấy ra là muốn hỏi mọi người chung quanh xem biết đây là gì không, mãi nói chuyện mà quên mất, rồi tiện tay đặt bên cạnh mấy món đồ ăn.

"Trời đánh thánh đâm, cái này có phải đậu phộng đâu, đây là cái gì thế." Khi hần thấy rõ hình dáng của nó, thì tức giận, ồm ồm phải ghi lại bao bì sản xuất mà đem về khiếu nại,

Sở Phong có chút chột dạ, nhưng vẫn nói rõ cho hần biết đây không phải thực phẩm đóng gói, mà là hạt giống hần mang từ cao nguyên về.

Mập mạp lập tức tịt ngòi, khuôn mặt đỏ bừng, bộ dáng rất khó chịu.

Chung quanh đang yên tĩnh, tức thì một mảng cười vang.

Chu bàn từ nhẩn nhện một lúc, sau mới nói: "Huynh đệ, người thực sự kỳ cục nha, mấy cái này sao quăng lung tung thế, mà cái này là hạt giống gì? Khó sắt thì đúng hơn!"

Sở Phong cũng cười, hần lựa một quả hạch khác bồi tội, đồng thời cũng đem 3 mầm hạt giống đặt lên bàn, thỉnh giáo chung quanh, xem đến cùng thuộc về loại thực vật nào, đương nhiên hần không nói ra lai lịch của chúng.

"Tròn tròn như mầm đậu, nhưng mà không phải"

"Sao bị bẹp thế này, hư rồi à"

"Mầm này khô quắt, không thành hình dáng, nhưng rõ ràng là toàn thân đen nhánh, hiếm thấy nha"

...

Tiếng nghị luận vang lên không ngừng, nhưng không ai nhận ra được, có người suy đoán thuộc về một loại dây leo.

"Ta muốn đập nát nó" Chu Toàn phồng mang trợn má, xoa nhẹ quai hàm, chăm chăm nhìn vào một hạt trong đó.

"Đừng, đây chính là hạt giống số lượng có hạn, ta đang chuẩn bị gieo xuống, biết đâu có thể mọc ra một vị nữ thần" Sở Phong ha ha cười nói.

"Dựa vào mập mạp thuyết pháp, nhiều khi là thật đấy" mọi người chung quanh cười đùa phụ họa, trêu ghẹo.

"Nữ thần hả? hừ, ta thấy hơn phân nửa là trông ra ba lão đạo ma, hay là ba lão đạo sĩ thì có." Chu Toàn nói ra, che miệng, vẫn còn rất đau.

Trên đường, thời gian trôi qua vô cùng nhanh.

Đột nhiên, giữa đường xe đột nhiên dừng lại, sau đó không đi tiếp nữa.

"Xảy ra chuyện gì thế?"

Ngừng thời gian quá lâu, khiến mọi người không yên, nhao nhao đứng dậy.

Rất nhanh, có nhân viên thông báo, phía trước đường đi xuất hiện sự cố, đang khẩn cấp giải quyết, rất nhanh sẽ tiếp tục lên đường.

Mọi người ngồi xuống, kiên nhẫn chờ đợi.

"Nhìn nè, lại có tin tức mới, nóng hổi nha, trong không trung không chỉ có cây cỏ trời nổi, mà giờ còn có cây lớn nữa, vô cùng rõ ràng"

Mập mạp kêu lên, nhảy sang bên cạnh Sở Phong, đưa cho hần xem tin tức trên điện thoại.

"Thật sự quý dị, phát sinh một số sự việc không thể nào giải thích, thế giới này đúng là thế giới ta vẫn biết sao?" Có người reo lên.

Hiển nhiên, tin tức mới của Chu Toàn khiến mọi người chú ý.

Sở Phong cẩn thận quan sát, ảnh chụp điện tử kia vô cùng rõ, ở trong không trung, vậy mà có vài cái cây, trôi nổi, lơ lửng, có sinh mệnh chứ không phải héo úa khô quắt.

Nhìn kĩ, có cây màu lục, còn có cây màu nâu tím toàn thân, lại càng có cây màu đỏ như máu, thập phần cổ quái.

Không trung, như thế nào sẽ xuất hiện các loại cây như thế này? Mọi người đều vô cùng khó hiểu.

Trong lúc nhất thời, mọi người nhao nhao nghị luận, việc này quá quái dị, không giống chuyện đùa, khiến mọi người khủng hoảng.

Đến khi đoàn tàu lần nữa khởi động, gào thét chạy đi, mọi người bị phân tán lực chú ý, thanh âm mới nhỏ dần đi.

“Con đường này đối với ta rất quen thuộc, năm đó đến trường ở tây bộ, đi qua không biết bao nhiêu lần,” Chu Toàn nói ra.

Khoảng sau một canh giờ, đoàn tàu lại ngừng một lần nữa.

Lúc này, Chu Toàn nhìn ra cửa sổ, ngăn người, lẩm bẩm: “Không đúng nha, chỗ này làm gì có núi?”

“Đúng vậy, ta thường xuyên đi tuyến đường này, lân cận đây không có cự sơn mới đúng.” Cũng có âm thanh nghi hoặc phát ra.

“Không đúng, các người nhìn kĩ đi, không phải núi, mà là một cây đại thụ!” Có người sợ hãi kêu lên.

Sở Phong về mặt hồ nghi, hần thấy rõ, ở đằng xa đích thực là một cây đại thụ, thân cây khổng lồ, như một ngọn núi, đâm thẳng vào mây.

“Có mấy người đang đứng trên mũi xe, hỏi bọn họ xem, đến cùng là xảy ra chuyện gì?” Có người nói.

Nhanh chóng, có một ít người leo lên mũi xe, nói tình hình thực tế cho mọi người, khiến cho tất cả rung động, trợn mắt há mồm.

Một cây bạch quả ngàn hạnh cổ thụ, ở chỗ này rất nổi tiếng, đã mấy trăm tuổi rồi, không hiểu sao mấy ngày gần đây bắt đầu sinh trưởng tươi tốt hẳn lên

Oanh động thật lớn, khiến nhiều người khiếp sợ.

Trước mắt chỗ đó bị phong tỏa, không cho người khác tiếp cận.

“Nguyên lai là thật à, lúc trước có người nói rồi, cũng có ảnh chụp được, nhưng mà không hiểu sao bị xóa bỏ, giờ mới được chứng thực” Trong xe có người nói.

Sự tình ly kỳ khiến người ta khó lòng giải thích.

Một cây cổ thụ, tuy rằng tồn tại từ lâu, nhưng cũng không thể nào hai ba ngày mà sinh trưởng đến mức này, quá sức tưởng tượng rồi.

Thời gian trôi qua, tàu vẫn không di chuyển, đã hơn nửa canh giờ mà vẫn còn đứng im tại vị trí.

Nhân viên phục vụ lại thông báo, phía trước có chuyện xảy ra, nhân viên đang giải quyết, rất nhanh sẽ khởi hành.

Mọi người thật sự mất bình tĩnh, có mấy người xuống xe đi đi lại lại.

Chu Toàn cũng xuống xe, nhưng rất nhanh quay lại, sắc mặt cổ quái: “ngươi xem, ta đào được cái gì này?”

Trên tay hần dính một ít bùn đất, đang nắm một cái cây cỏ đại bình thường, nhưng hiện tại nó có chút đặc biệt, xanh mơn mẫm, khí tức sinh mệnh nồng đậm, hơn nữa nó còn kết xuất ra được một trái cây đỏ búng lớn chừng nắm đấm, tỏa ra mùi hương thơm ngát.

“Phát hiện lớn nha, một cây cỏ đại ven đường mà mọc ra trái cây đỏ tươi, hương thơm bát ngát!” mập mập run giọng.

Sở Phong lúc này, cảm giác lạnh buốt sau lưng...cái thế giới này...

Bạn đang đọc truyện *Thánh Khư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Thế Giới Đổi Thay

Lời nói của Lâm Nặc Y ngày đó vẫn còn vang trong tai hắn, không ngờ vậy mà trở thành sự thật, một cây cỏ dại ven đường cũng có thể mọc ra trái cây đỏ tươi, mùi hương ngào ngạt.

Sở Phong nội tâm không cách nào bình tĩnh, suy nghĩ miên man,

Cái thế giới này, không thể lý giải nổi!

Trong lòng hắn rung động, biến hóa thế này đã vượt khỏi phạm trù nhận thức, các loại biến dị phát sinh làm người ta cảm thấy bất an.

“Thứ này ăn được sao?”

Không thể không nói, Chu Toàn này thật sự cực phẩm, giờ mà vẫn còn có loại tâm tình thế này, hắn ngửi mùi thơm của trái cây, hận không thể cắn một miếng.

“Ngươi ăn thử xem”

“Không dám, ai biết có độc không, trái cây đỏ rực, ăn một miếng lỡ đâu gặp quỷ luôn!” Chu mập lắc đầu.

Hắn nuốt nước bọt không ngừng, trái cây này quá mê mẩn, mùi hương xông vào mũi, còn thơm hơn các loại hoa quả khác mấy phần.

Theo Sở Phong quan sát, trái cây này mang theo ánh sang óng ánh, đỏ rực như hồng mã não, có lý nào lại từ một cây cỏ dại bình thường kết xuất ra?

Mọi người trên tàu cũng thấy lạ kỳ, nhưng không quá rung động, gần đây đã xảy ra quá nhiều sự tình, nhất là gốc cây cỏ thụ ở phía xa kia có chút làm người ta kinh hãi.

Cỏ dại kết trái mặc dù kỳ dị nhưng không khiến người ta hoảng sợ.

Mà gốc đại thụ kia thì bất đồng, mọi người nghiêm trọng hoài nghi có khi nào nó muốn thành tinh, tạo thành tai nạn hay không.

“Tranh thủ thời gian rời khỏi nơi này, ta có cảm giác không yên” Một trung niên nam tử sắc mặt tái nhợt, hắn không xuống xe mà ngồi một chỗ trên toa tàu.

Mà lúc này, xe dừng lại rồi thì dường như bất động, không lên đường nữa.

Thời gian trôi qua, Sở Phong cũng xuống xe, nhìn về hướng xa.

Gốc cỏ thụ này quá lớn rồi, so với núi còn cao hơn, cành lá sum suê, che phủ cả thành thị, tình huống này không muốn dẫn đến oanh động cũng khó.

“Nhìn này, chúng ta mang về cái gì này”

Cách đó không xa có mấy người đi tới, trên tay mỗi người là một phiến lá cây cao hơn người, nhìn như quạt ba tiêu, hỏi ra mới biết đó là lá của cây cỏ thụ.

Lại có một thanh niên ôm một trái cây bước đến, lớn bằng chậu nước, hắn cố hết sức vác về, là quả của cây ngân hạnh cỏ thụ, toàn thân trái cây vàng nhạt.

“Các ngươi ngắt lấy sao?” Có người ngạc nhiên hỏi.

“Làm sao có thể, nhặt được từ bên kia”

Bọn họ chỉ hướng xa xa.

Cây cỏ thụ quá khổng lồ, chạc cây vác ngang trời, trên mặt đất có lá rụng cũng có trái cây.

“Người dân địa phương có một số đã chuẩn bị rời đi, họ tâm tình bất an, lo sợ có chuyện xảy ra.” Có người nói với mọi người tình huống xảy ra.

Lại có một số người nổi nóng.” Tàu dừng lâu quá rồi mà sao không khởi hành, có chuyện gì vậy, ta muốn biết nguyên nhân?”

Mà đến giờ nhân viên cũng không thông báo gì cả.

Chu Toàn đặt tay Sở Phong, thấp giọng:” huynh đệ, ta thấy tình huống không đúng lắm, đoàn tàu này chạy mấy năm nay có bao giờ phát sinh sự tình gì đâu, đây cũng là lần đầu tiên”

“Hy vọng nhanh chóng rời khỏi” Sở Phong cũng gật đầu.

Lại hơn một canh giờ nữa, đoàn tàu mới bắt đầu khởi động, rốt cuộc cũng ly khai nơi đây rồi.

“Cám ơn trời đất, cuối cùng cũng đi” Một ông lão thờ dài, trên thực tế nhiều người cũng như thế, có cảm giác trút được gánh nặng.

Xa xa, mây đen cuộn cuộn, ầm một tiếng, một đạo sấm sét bổ xuống, thời tiết biến đổi quá nhanh.

Trong nháy mắt, chắc sắp có mưa to rồi.

Trong lúc nhất thời, cả khu vực tối sầm lại.

Cũng may mọi người đều đã lên xe.

“Trời ơi, ở chỗ đó sao lại sáng lên?” có người kinh hô, nhìn xuyên qua cửa kính, có thể thấy gốc đại thụ ở phía xa kia bỗng mịt mờ một tầng lục quang, mông lung mà khủng bố.

Cái cây lay động, kết hợp với sấm sét vang dội, lộ ra khung cảnh có chút yêu dị.

Sấm sét là bao trùm lấy nó, hay là do chính nó phát ra?

“Ầm...”

Gốc đại thụ sáng lên, nhiều chạc cây gãy đổ, không ít phiến lá khổng lồ rời xuống.

Mây đen che phủ, sắc trời âm u, chỉ duy nhất chỗ đó sáng ngời lên nên mọi người có thể dễ dàng chứng kiến.

Từng trái lại từng trái cây trên gốc bạch quả ngân hạnh đại thụ vỡ nát, rồi sau đó mọi người chứng kiến một màn quý dị, chúng như hạt giống bồ công anh, tung bay đầy trời.

Trái cây rơi xuống, tỏa ra ánh sáng mông lung, mang theo lông tơ màu trắng bạc, nhìn như chiếc dù nhỏ, bay bay khắp trời.

“Cái này là quả của cây ngân hạnh cổ thụ kia, hay là hạt giống bồ công anh thế?” Chu bàn tử nuốt nạm nước miếng, hần cảm thấy yết hầu khô khốc, một màn này quá kỳ lạ rồi.

Trong xe, mọi người nghen hống trần trối nhìn một màn quý dị kia, thật là bất khả tư nghị.

Sau khi vung vãi hạt giống, mặc sấm sét bao quanh, gốc đại thụ kia lại yên tĩnh vô cùng, chạc cây vững chắc, không còn gãy đổ nữa, chính thể đứng sừng sững.

Thẳng đến khi mưa to không dứt rơi xuống, màn mưa làm cửa sổ mờ hồ, cảnh vật xa dần, mà tâm thần mọi người vẫn còn không yên.

“Huynh đệ, cái thế giới này điên rồi, hay là ta và người bị điên rồi, ta mới nhìn thấy cái gì thế nhỉ, tàn phá thế giới quan của ta rồi.” Bàn tử nhìn Sở Phong mà nói. Hần cùng với mọi người trên tàu thật sự bị đã kích không nhỏ.

Bọn họ tuy rồi đi rồi, lại không biết sau lưng liệu có phát sinh gì thêm không. Rất nhiều người cúi đầu đọc tin tức, họ muốn xem có manh mối gì mới không.

Vậy mà, kì dị ở chỗ, không có tin tức nào liên quan đến cây bạch quả ngân hạnh cổ thụ kia.

Bất quá, các tin tức dị thường khác lại không ít, có nơi phát hiện một con thú đã biến mất cả ngàn năm, có nơi giếng cổ ngàn năm bỗng phun ra cam tuyến.

Dù mọi dị tượng, rốt cuộc muốn thông báo điều gì.

“Vương Ốc Sơn có mây tím chày xuôi, thật hay giả thế?” Có người hoài nghi.

Theo dòng tin tức, có một số tin tức kinh người, nhưng đại đa số người đều không tin.

Sau đó lại có tin, Động Đình hồ mặt nước sáng bóng lập lòe, khói mông mông lung, sương trắng lượn lờ, y hệt tiên cảnh.

Dẫn đến mọi người nghị luận không ngớt.

Thời gian trôi qua, tàu đã qua khu vực mưa to, tiến vào một khu khác, sắc trời rất sáng, cùng phiến thiên địa đen kịt kia hoàn toàn bất đồng.

Một lúc sau, lại có tin tức mới, những thân cây lơ lửng trong vũ trụ, trên không trung, bây giờ có hình vệ tinh quay chụp rõ ràng, báo chí trong ngoài nước đều đưa tin.

Nhưng cái cây này, sinh trưởng cực nhanh, hơn nữa trải qua xác định của các nhà thực vật học, đều thuộc về các loại thực vật trên địa cầu, có thể tìm được những giống cây này trên mặt đất.

Chúng làm thế nào mà lơ lửng trên không trung? Hơn nữa còn sinh trưởng tại đó nữa? Không có bất kì lời giải thích nào được đưa ra.

Đoàn tàu di chuyển không thuận lợi, đến chập tối lại dừng lại một lần nữa.

Hơn nữa, không phải dừng lại ở trạm, hay ở thành thị nào, mà là tại dã ngoại.

Mọi người bất mãn, chất vấn nhân viên đến cùng là xảy ra chuyện gì.

“Chúng tôi nhận được thông tin, tuyến đường gặp sự cố, không biết nguyên nhân gì, có nhiều chỗ đường ray không tốt, chúng tôi phải ngừng lại”

Mọi người xôn xao, có chút bối rối.

Nhân viên trên tàu thông báo, phía trước đang khẩn cấp giải quyết, đảm bảo an toàn ổn định rồi mới có thể tiếp tục chạy.

Buổi chiều, Sở Phong mới trò chuyện cùng ba mẹ, các nơi xuất hiện nhiều dị tượng thế này, hẳn rất lo lắng cho hai người.

Trên thực tế, cha mẹ của hắn cũng lo lắng một mình hắn ở bên ngoài gặp các loại vấn đề khác.

Lúc này, sau khi xe ngừng lại, sợ xuất hiện tai nạn nghiêm trọng, trừ khi đảm bảo tuyệt đối an toàn, chứ không không thể nào khởi động đi tiếp.

Trong xe, mọi người sau khi nhận được thông tin, có chút lo sợ không yên, đủ loại dấu hiệu cho thấy các nơi bất an, bọn họ đang trên đường, có một loại khát vọng có thể trở lại chỗ ở quen thuộc của mình.

Nếu như không phải gặp các loại sự cố, trì hoãn thời gian, theo lộ trình, đến buổi chiều tàu đã có thể đến điểm cuối cùng rồi.

Troong đêm, mọi người lo lắng không yên, khó có thể ngủ, nhỏ giọng bàn luận. Mãi cho đến đêm khuya, toa tàu mới yên tĩnh.

Bên ngoài đen kịt, đưa tay không thấy được năm ngón, không có một chút ánh sáng nào, lộ ra một chút lãnh tịch cùng đáng sợ.

“Àm..”

Sau nửa đêm, một tiếng động to, rơi vào mũi xe, đánh thức tất cả mọi người, mê mang nhìn quanh bốn phía.

Xảy ra chuyện gì, làm sao đoàn tàu lại bị rung động lắc lư mãnh liệt như vậy. Có vật gì đó va chạm vào sao?

Rất nhiều người sắc mặt thoáng trắng bệch, bất an hướng ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài đen kịt, một mảnh vùng núi, không có đèn đường, căn bản không thấy gì, làm cho người ta tim đập nhanh, cảm giác được từng cơn lạnh buốt.

Dãy núi xa xa, chợt có tiếng thú cùng âm thanh cú vọ truyền đến, làm người ta cảm thấy kinh hãi.

“Àm...”

Lại một tiếng động lớn, toa xe lay động, một số người hoảng sợ la hét chói tai.

“Cái gì bên ngoài thế nhỉ, làm sao có thể lay động cả đoàn tàu?”

Một mảng thanh âm âm ỉ.

“Đừng la hét nữa! ” Sở Phong quát lên,

Bản thân bối rối, dễ phát sinh ra các vấn đề khác.

« Chỗ này, theo ta được biết, là một chiến trường cổ trước đây, năm đó đã chết rất nhiều người. » Một giọng phụ nữ lớn tuổi run run nói.

« Im lặng, đừng nói bậy bạ » Chu bàn tử quát lên, bất quá mặt hắn cũng trắng bệch, không khá hơn chút nào.

Dĩ nhiên hắn biết đây là nơi nào, do hắn thường xuyên đi trên tuyến đường này.

« Làm gì có quỷ, đó là điện từ trường thôi, khoa học chứng minh rồi, rất nhanh sẽ tiêu tán, làm sao có thể làm gì đoàn tàu được. » có người đứng ra, ổn định tâm cảnh mọi người.

Lại đến, mọi người phát hiện ra, tất cả thiết bị máy móc liên lạc đều không hoạt động, cùng ngoại giới mất liên hệ rồi.

Giờ khắc này, bọn họ lạnh cả người, sờn hết cả gai óc. Đêm nay, ai cũng không có tâm tình chìm vào giấc ngủ.

Nhiều người cứ ngóng qua cửa sổ, mong hừng đông mau đến, vì màn đêm đen kịt cho họ áp lực to lớn, như có con quái vật khổng lồ đang dòm ngó xung quanh.

Trước bình minh, sắc trời còn đen, bên ngoài nổi lên một tầng sương mù dày đặc, trắng xóa, bao trùm cả vùng núi.

« Tình huống bên ngoài thế nào ? » Chu Toàn hỏi.

« Có lẽ nên ra ngoài quan sát » Sở Phong nói ra.

« Đừng, không đi đâu » mập mập lắc đầu nguầy nguậy.

« Ta cảm thấy chắc không có gì đâu, nếu xảy ra vấn đề thì đã xảy ra từ sớm rồi » Sở Phong trấn định.

Cuối cùng, Sở Phong cùng Chu Toàn và một số người trẻ tuổi quyết định xuống xe, muốn nhìn xem bên ngoài là xảy ra chuyện gì.

Màn sương trắng dày đặc, đứng cách nhau mấy thước liền không thấy được bóng người, thật sự có chút yêu tà quỷ dị, khiến người sợ hãi.

Chung quanh yên tĩnh, thanh âm gì cũng không có.

« Trời, đó là cái gì thế ? » Bỗng, một người trẻ tuổi kêu to, khẩu khí hoảng sợ vô cùng, gắt gao nhìn vào không trung.

Tiếng hét này, không chỉ làm cho mấy người khác bên ngoài lông tóc dựng đứng lên, mà còn làm cho người trong xe sợ hãi tới cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Khư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Kinh Dị

Mặc dù bình minh sắp đến nhưng sắc trời vẫn u tối như cũ, sương mù vẫn tràn ngập khắp nơi khiến người ta không thể nhìn rõ ràng được gì.

Không khí vốn đã khàn trương, bất chợt một tiếng hét to của người trẻ tuổi kia vang lên, lại càng khiến mọi việc càng trở nên căng thẳng.

“.. Ah..”

Đám người cùng nhau di chuyển ra ngoài thùng xe, có hai người bị hù đến phát sợ mà lùi lại, thiếu chút nữa là ngồi bệt xuống đất, miệng hét to, âm thanh tràn ngập sợ hãi.

“Muốn hù chết người hay sao mà la to thế?” Chu Toàn nhìn găm găm, bản thân hắn cũng bị hù không nhẹ, lông tơ trên người đều dựng đứng.

“Người thấy gì à?” Sở Phong hỏi, hắn đi cùng với tên mập, cách mấy người khác một đoạn, sương trắng mập mù khiến hắn không ngoài mấy thước là không nhìn thấy gì.

“Cách cách... Cách cách...” người kia run cầm cập, nghe rõ tiếng răng va vào nhau, hắn chỉ lên không trung, hai chân hắn dường như không nghe theo hắn nữa, khụy xuống, muốn lùi lại cũng không được: “một bóng đen lớn, ở giữa không trung kia!”

“Cái... Cái gì vậy?”

Hai người kia lúc đầu đã sợ hãi, sau khi nhìn lên không trung thì mặt mày trắng bệch, nhanh chóng lùi về sau, thân thể lao đảo, bị hù dọa đến nỗi toàn thân phát run.

Giờ phút này trong xe không thể nào yên tĩnh được, sau khi nghe tiếng bên ngoài, có tiếng nữ nhân ré lên khiến không khí càng khàn trương, một mảnh bối rối.

Nơi này vốn đã là một chiến trường cổ, giờ phút này sương mù trắng xóa, đã vậy điện thoại còn không hoạt động, cùng ngoại giới mất đi liên hệ, sao có thể không khiến người ta hoảng sợ!.

“Còn không thấy rõ cái gì, kêu gì mà kêu.” Sở Phong hô to, ổn định mọi người.

Sở Phong cùng Chu Toàn đi tới, mơ hồ thấy một bóng đen ở giữa, bị treo lên, rất mờ lung nhưng không thấy rõ là gì do bị sương mù ngăn cản.

“Aa..”

Người kia lại kêu to, hắn đứng ngay phía dưới, cách bóng đen gần nhất, ngồi bệt xuống đất rồi lộn nhào, dường như đã thấy điều gì kinh khủng nhất.

“Máu, máu, ta thấy a!”

Hai chân hấn vốn cương cứng, giờ gặp phải kích thích, có thể cử động, vội vàng trườn ra, thoát khỏi nơi đó.

“Trời ạ, trên mặt người có máu!”

Hai người cách đó không xa nhìn thấy máu trên mặt hấn, sợ hãi hét to, da đầu run run dường như sắp nứt ra, nơi này cực kỳ quỷ dị.

“Không phải máu của ta, là trên người hấn chảy xuống!” Người kia chấn kinh quá độ, chỉ vào giữa không trung mà nói.

“Thật là có mùi máu tươi!” Chu Toàn nói nhỏ.

Sở Phong bước dài mấy bước, đến nơi đó, nhìn rõ thật sự có người bị xâu ở nơi đó, đen xì, toàn thân chảy máu.

“Lệ quý, a..., lệ quý giữa không trung!”

Bị kinh sợ nghiêm trọng, người kia hô to rồi hướng thùng xe chạy về, hai người khác cùng ra ngoài với hấn lúc này cũng vậy, vội vã chạy về, cùng nhau thoát đi.

Chu mập mập cảm thấy có chút lạnh lạnh sau lưng, nhưng hấn cũng không bỏ chạy quay về mà là tiếp tục theo sau lưng Sở Phong, xem ra cũng có chút lá gan.

“Thật sự có người chết, đây là mưu sát sao?” Mập mập ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Trên mặt đất có một vũng máu, giữa không trung lại treo một khối đen xì, đó là một thi thể, máu từ trên người đang không ngừng chảy xuống.

“Hấn làm sao có thể bị treo lên không trung?” Sở Phong cũng có chút lạnh, cho dù lá gan hấn rất lớn, nhưng đối diện với vấn đề này cũng cảm thấy kinh hãi.

“Đúng nhỉ? Nơi này cách cây cối một đoạn, hấn làm sao mà lơ lửng được.” Chu Toàn trừng to mắt, hướng về sau liên tiếp lui lại, hấn cũng chấn kinh rồi.

Người trên xe nghe được tiếng họ nói chuyện lại càng thêm sợ hãi, có tiếng thét chói tai của nữ nhân, lại có tiếng khóc nức nở lộ vẻ yếu ớt, không khí trên xe tràn ngập sợ hãi.

“Lệ quý, giữa không trung treo một đầu lệ quý!” người trẻ tuổi trốn về thùng xe đầu tiên mặt mày trắng bệch, miệng lắp bắp, mặt hấn toàn là máu, nhìn rất dữ tợn.

Hấn làm bầu không khí trên xe càng trầm trọng nặng nề hơn.

Đoàn tàu dừng lại ở vùng núi, nơi đây đã từng chết rất nhiều người, bây giờ sương trắng tràn ngập, quỷ dị như vậy sao có thể không khiến người ta chấn kinh.

“Đừng sợ, chỉ là một cỗ thi thể thôi, có phải lệ quý gì đâu!” Sở Phong hô to, thanh âm rất lớn, trấn định tâm thần mọi người.

Chu Toàn cũng trấn định lại, vì đứng ở nơi này cũng không nguy hiểm gì, hấn thu chút dũng khí quát to “hấn mà còn nói lung tung dọa người khác trong đó nữa thì các người cứ ném hấn ra ngoài”

Trên thực tế thì cả Sở Phong và Chu Toàn đều trong lòng không rõ ngọn nguồn.

Thi thể treo giữa không trung kia, tóc rất dài, che cả khuôn mặt, lơ lửng, theo gió lắc lư, cảnh tượng khiến người ta rùng mình.

“Mấy người thanh niên khỏe mạnh xuống đây cùng nhau đem cỗ thi thể này lấy xuống, nhìn xem hấn chết thế nào, chỉ là một cỗ thi thể, làm gì mà phải sợ.” Chu Toàn hét to.

Thật ra hấn cũng sợ, gọi nhiều người đến để có can đảm.

Mọi người thấy hai người họ trấn định như vậy, không chút sợ hãi, tâm lý cũng trấn định theo, không còn hoảng sợ như lúc trước nữa.

Qua một lúc, có vài thanh niên đi xuống, tụ tập lại một chỗ, cùng nhau nghiên cứu bóng đen giữa không trung.

Sở Phong trèo lên thùng xe, nơi này có thể nhìn rõ hơn một chút, nếu muốn lấy thi thể xuống thì nơi này là nơi khá dễ nhất.

Khi đứng ở chỗ này, Sở Phong hơi hồi hộp, vì phục sức của người này cùng người hiện đại không giống nhau, nhìn giống như thuộc về thời cổ.

Lại thêm một đầu tóc dài, che khuất đầu lâu, càng thêm kinh dị.

Muốn phát sinh sự tình yêu dị nữa hay sao, trong lòng hấn kiêng kỵ.

Chu Toàn cũng theo sau mà trèo lên, nhìn hấn mập mạp mà thể năng lại tương đối tốt, không có cảm giác ục ịch, qua mấy lần liền trèo lên.

Mấy tên đồ con phía sau thấy thế, lá gan cũng lớn hơn, tuần tự leo lên.

“Đùa nhau à, hấn mặc thứ đồ gì thế? “Sau khi nhìn rõ tử thi, Chu Toàn thiếu chút nữa là phun tục rồi.

“Hấn,... Làm sao mà lại ăn mặc như thế?” một người trẻ tuổi thần sắc mất tự nhiên.

“Nhìn thế nào cũng giống cỗ nhân, mà hấn chôn tại nơi chiến trường này sao? Làm sao mà hấn treo trên không được? “ một người khác nói.

Lời này vừa ra khiến mọi người trong thùng xe toàn thân cảm thấy bao phủ một tầng hàn khí, phiền không khí càng lạnh lẽo hơn.

“Trên người hấn,... đây xích bằng sắt sao, làm sao mà từ trên không rủ xuống, không có khả năng! “

Mập mạp cũng không thể trấn định, giật giật tay áo Sở Phong, thấp giọng:“ huynh đệ, gặp được sự tình không thể giải thích như vậy, việc này chúng ta không thể trêu vào, nhanh đi thôi! “

Sương mù dày đặc, hết thấy đều không rõ ràng.

Giữa không trung, lơ lửng, tình cảnh hư hư thực thực, một đoạn xích sắt to bằng cánh tay rủ xuống từ không trung, treo cổ tử thi lên, để cho người ta cảm giác tê dại da đầu, có phản tương tự với địa ngục cực hình.

Mấy người khác nghe Chu bàn tử nói, sắc mặt liền thay đổi, quay đầu nhảy xuống xe, nơi này làm bọn hấn cảm thấy bất an, run rẩy.

“Không có việc gì, là dây leo, không phải xích sắt. “

Sở Phong mở miệng, để mọi người chấn động.

“Dây leo, sao lại dài như vậy? Mập mạp hồ nghi, hấn nhìn kĩ lại, bên trong sương mù, trên xích sắt quả thật là các phiến lá.

“Quả thật là dây leo” một người nhận ra, khê thờ phào.

“Chắc người này từ trên núi rơi xuống, những diễn viên này cũng thật lêu, đem cả mạng mình ra đánh cược” một thanh niên cao lớn lắc đầu.

Sở Phong còi áo, nắm một đầu, dùng sức hất một đầu lên, quán quanh dây leo bên trên, rồi dùng sức giật mạnh xuống.

Thi thể kia lắc lư, theo đó mà xuống.

“A.. “ có hai người bị hù không nhẹ.

“Huynh đệ, lá gan ngươi lớn vậy, cứ vậy mà động thủ? “ Chu bàn tử giật nảy mình, nhưng nhanh chóng trấn định lại, tiến lên hỗ trợ.

“Tranh thủ thời gian, mọi người giúp một tay nào” hấn kêu gọi.

Những người khác đi tới, không nguyện ý tiếp xúc với tử thi.

Sở Phong khê giật mình, bởi vì khi đem dây leo kéo tới, đồng dạng có một đồ vật, phong cách cổ xưa kinh người.

Đó là một thanh đoản kiếm, toàn thân không có phát sáng, giống như từ hắc kim đúc thành, được tử thi nắm trong tay, đến chết cũng không buông.

Bọn hấn đem dây leo quán quanh mở ra, đặt tử thi xuống.

“Còn có một thanh kiếm? “ Mọi người giật mình.

Sở Phong đem tay tử thi đẩy ra, nắm thanh hắc kim đoản kiếm, khê giật mình, kiếm này dài hơn một thước, nhưng lại rất nặng.

“Ta xem một chút, .. Á.. “ Chu bàn tử cầm lấy, tay run một cái, thiếu chút nữa làm rớt thanh kiếm, hấn cả kinh:“làm sao nặng như vậy? “

Mấy người khác thì không muốn động vào thanh kiếm, bu lại quan sát thi thể.

“Đem hấn đặt trên mặt đất thôi.” mập mạp kêu gọi mọi người cùng nhau vận chuyển tử thi.

Sau đó không lâu, trong xe lục tục có mấy người bước ra vây quanh cỗ thi thể, kinh hãi không thôi, đồng thời mang theo vẻ không hiểu.

Đây là một người đàn ông cao lớn, phúc sức khác xa người hiện đại, vết thương trí mạng rất lớn, trước ngực hấn là một lỗ to bằng nắm đấm, xuyên suốt, máu vẫn còn rỉ, chưa khô cạn.

“Giống như bị lợi khí thô to xuyên qua, ngay cả xương ngực cũng cắt đứt, lưu lại một lỗ máu rất lớn.” có người nói nhỏ.

Một số nữ nhân không dám nhìn.

“Huynh đệ, làm sao còn chưa chịu xuống?” Chu Toàn nghi hoặc, hướng về phía Sở Phong gọi lớn.

Sở Phong hướng hần ngoắc ngoắc, ra hiệu đi lên.

Mập mạp một lần nữa leo lên thùng xe, đi theo sau Sở Phong tiến về phía trước.

“Nhìn kia!” Sở Phong chỉ ngón tay.

Giữa không trung, từng sợi từng sợi dây leo to bằng cổ tay đang rủ xuống, hơi khẽ với tay liền có thể chạm lấy.

“Sao nhiều sơn đằng vậy, dài xuống tới nơi này, nếu mà tiếp tục còn nhiều dây leo như thế thì làm sao tàu có thể xuyên qua.” Chu Toàn lẩm bẩm.

“Cái này không giống như mọc từ núi ra, vì hôm qua lúc đoàn tàu dừng lại, ta có quan sát, nơi này cách hai ngọn núi một khoảng cách khá xa, không thể nào là dây leo mọc từ núi rủ tới được.” Sở Phong quả quyết, hần nhìn lên bầu trời.

Mập mạp mở to hai mắt, giật mình: “không phải sơn đằng, chẳng lẽ người nói là dây leo rủ xuống từ trên trời?”

Hần ngẩng đầu, cũng giống như Sở Phong nhìn lên bầu trời.

Nhưng mà, sương mù phủ kín, không thấy được gì.

Sở Phong tay nắm đoàn kiếm, gạt dây leo qua một bên, giằng lên mũi xe, tiếp tục bước về phía trước.

Bỗng nhiên, hần dừng bước, thân thể căng cứng, con người co rút, biểu tình chán kinh cực độ.

“Sao không đi tiếp?” Mập mạp thắc mắc, cất bước tới phụ cận.

Một sát na, hần dường như căng cứng cả người, sau đó nhìn không được mà phun tặc.

“@#%*”, đập con muỗi, không phải nó chứ, lúc nửa đêm chính nó đập lên mũi xe làm chán động kịch liệt, “hần đơn giản không dám tin vào hai mắt mình, cùng Sở Phong một dạng ngốc ra đó.

Đồ vật bị dây leo quấn lấy, rủ xuống mũi xe.

Chu Toàn ngẩng đầu, như nói sáng: “một cái vệ tinh,... bị dây leo quấn lấy từ trên trời rớt xuống...”

Hần biểu tình khó tin, thật sự không thể nào chấp nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Khư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Kịch Biến

Sương trắng tràn ngập, giữa không trung từng sợi lại từng sợi dây leo thô to rủ xuống, lò mò, bị sương mù ngăn cản tầm nhìn nên không thấy rõ.

Một viên vệ tinh nặng nề, bị dây leo quấn quanh, rơi xuống trên mũi xe, nơi đây yên tĩnh, vô thanh vô tức.

Cái tràng diện này quá trùng kích ánh mắt người ta, một cái vệ tinh, đáng lẽ phải ở trong vũ trụ, vận hành theo một quỹ đạo cố định, hà có gì lại rơi xuống nơi đây.

Sở Phong và Chu Toàn lưng có chút cảm giác lạnh lạnh, không kim được lần nữa nhìn lên hư không, nơi đó rốt cuộc xảy ra vấn đề gì?

“Đừng nói là, mấy sợi dây leo này là thật sự từ trên trời rủ xuống nha.” thanh âm của hần có chút khàn khàn, sắc mặt hơi khó coi.

Tràng diện hiện tại thật sự làm hần khó mà tiếp nhận.

Sở Phong trầm mặc, đi tới gần, gỡ dây leo ra, quan sát kỹ càng, thật sự là một cái vệ tinh, không sai biệt được.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” đầu óc mập mạp đã có chút hỗn loạn.

Sở Phong suy nghĩ, không biết ngoại giới hiện tại thế nào, bọn hắn cũng là nên mau chóng rời khỏi, nơi đây thật sự không thể ở lâu.

“Huynh đệ, người đang tính làm gì đó?” Chu bàn tử cũng đã lắng lại tinh thần, hắn thấy Sở Phong đang dùng tay kéo kéo mấy sợi dây leo đang đưa trong hư không.

“Ta muốn lên trên đó.. “

“Người còn tâm tình giỡn à! “ Chu bàn tử ngày thường hay cười đùa, mặt mũi hiền lành như Phật Di Lặc mà giờ lại tràn đầy lo lắng.

Kịch biến phát sinh hôm nay khiến hắn lo lắng, trong lòng hốt hoảng.

“Ta muốn leo lên nhìn một chút” Sở Phong nói ra, hắn muốn leo lên cao để quan sát thăm dò mọi thứ dễ hơn.

“Lay tía, nguy hiểm lắm, cái này không phải trò đùa, không phải thiên lộ mà leo lên là gặp được thiên cung đâu! “ mập mạp tức thì phản đối, lo lắng cho an nguy của hắn.

“Không có gì đâu, ta sẽ không leo lên quá cao” Sở Phong vừa nói vừa trèo lên, cơ thể hắn thể hiện tố chất cực tốt mới đó mà đã leo lên được sáu bảy mét.

Mà sương mù đã đem hắn bao phủ, ở phía dưới không thấy được nhân ảnh hắn nữa rồi.

“Huynh đệ, người không sao chứ?” Chu Toàn lo lắng.

“Không có việc gì!” Sở Phong đáp lại, hắn liên tục leo lên, đến hơn mấy chục thước mới chịu dừng lại.

“Dây leo trên không trung càng thô to, thẳng tắp buông xuống, xem ra thật sự là từ trên cao rủ xuống rồi, không giống trong núi mọc ra.” Sở Phong nhún nhún.

Cái này rất khó để làm người ta tin tưởng, chỉ trong một đêm, làm sao lại phát sinh sự tình kinh thiên động địa này.

Sau đó, hắn suy nghĩ đến những tin tức lúc trước, trên không trung xuất hiện các loại cây, đều cùng nguồn gốc với các loại ở trái đất, cành lá sum suê rậm rạp, để lại cho hắn nhiều ý nghĩ.

Sở Phong dọc theo dây leo trượt xuống, hắn không cần thiết phải mạo hiểm nữa.

“Huynh đệ, chúng ta nên mau chóng rời đi, nơi này không thể ở lại nữa, làm cho ta có chút sợ hãi” mập mạp lo lắng.

Sở Phong gật đầu, đoàn tàu dừng lại, nơi này không nên ở lâu, điện thoại cũng bị mất liên lạc với bên ngoài, hắn cảm thấy nên tự nghĩ biện pháp, nên rời đi tốt hơn.

Liên tiếp chuyện phát sinh khiến người khác bất an, không thể bị động chờ đợi.

“Trời ơi, cái gì thế này? “ đúng lúc này, mấy tiếng kêu sợ hãi truyền đến.

Mấy người trẻ tuổi mạnh khỏe cũng leo lên mũi xe, đi đến được nơi đây, thấy cái vệ tinh, từng người trợn mắt, ghen hòng trần trời.

Bọn hắn như gặp ma, bộ mặt trở nên cương cứng.

Rất nhanh, tin tức lan truyền ra, dẫn đến oanh động, cùng với khủng hoảng, khu vực không cách nào yên tĩnh, tất cả mọi người ra buồng xe, các loại tiếng ồn xen lẫn một chỗ.

“Để phát sinh ra sự cố lần này” Chu Toàn nói nhỏ.

Không có trật tự, dễ phát sinh ra các loại sự cố, nhưng mà lúc này ai đứng ra ổn định đây, nhân viên trên tàu đã sớm phát mộng, chân tay luống cuống hết cả rồi.

“Cỗ nhân kia thế nào? “ Sở Phong hỏi về cỗ tử thi.

“Còn có thể thế nào, ta vừa mới đi quan sát một chút, nghe người khác nói, hắn hình như không phải cỗ nhân, vì trên người tìm được điện thoại” Chu Toàn đáp.

“Hả? “ Sở Phong khẽ giật mình, hắn từng nhìn qua một lần, y phục của người kia không phải loại cổ phục đơn giản, mà là đặc biệt có phong thái cổ vận.

“Nghĩ nhiều như vậy làm gì, chúng ta mau đi thôi” mập mạp thúc giục, hắn không muốn dừng lại nơi này nữa.

Trên thực tế cũng có nhiều người rục rịch di chuyển, bọn họ cũng sợ ở lại nơi đây.

Sở Phong ước lượng thanh hắc kim đoản kiếm trong tay, kiếm này thật sự nặng, các loại vật liệu đã giọt xa nhận thức của hắn, khiến hắn hoài nghi rất nhiều.

“Điện thoại của người kia đâu, ta nhìn một chút, xem đã cùng ai liên lạc qua, rất cổ quái!”

Đáng tiếc, không như ý nguyện của hắn, người ở đây quá nhiều, cái điện thoại sớm đã không biết ở nơi nào.

“Đi!”

Bọn hắn cũng không trì hoãn thời gian, sửa soạn rồi gấp gấp khởi hành.

Từng đám, từng đám người, kết bạn đồng hành, nhanh chóng ly khai, hướng về thành trấn gần nhất.

Sở Phong cùng Chu Toàn dọc theo đường sắt mà đi, mập mạp đối với con đường này tương đối quen thuộc, ngồi xe qua lại nơi đây không biết bao nhiêu lần rồi, theo lời hắn, khoảng mười dặm nữa sẽ có một cái thành thị nhỏ.

“Là ai làm, trách không được đoàn tàu bắt buộc phải dừng lại, phá hoại quá mà!” trên đường, Chu Toàn tức giận hét lên.

Đi được vài dặm, bọn họ thấy được đường ray bị cắt ra, đây tuyệt đối là tai họa, nếu tàu tiếp tục đi tới thì thật không biết phát sinh ra chuyện lớn gì nữa.

“Không đúng?”

Đi hai dặm nữa, bọn họ thấy đường ray lại bị cắt ra, chỉ là hơi kỳ quái, không giống bị ai phá hoại đào ra, mà là...

“Người thấy sao, tình huống không bình thường?”

Chu Toàn nhìn kỹ lại một lần nữa rồi mới trình trọng nói.

Mặt đất giống như bị kéo giãn ra, cả vùng đất như biến rộng ra, đường ray nối liền, liền bị đứt đoạn, không thể liền mạch nữa.

Hai người hồ nghi, mặt đất còn có thể biến rộng ra, càng lớn hơn so với trước kia sao?

“Chắc là do địa chấn đó?” Chu Toàn nói ra.

Nhưng mà trước kia bọn họ không có cảm giác được động đất, tình huống hiện tại quá yêu dị, khiến người ta thấy mà kinh hãi, không làm rõ được.

Hai người có chút sợ hãi, không rõ ràng lắm.

Đi được thêm một đoạn, lần này, bọn hắn tận mắt chứng kiến sự việc, tai nghe được thanh âm đường ray đứt đoạn, thấy được cảnh mặt đất mở rộng, khuyếch trương ra.

Chu Toàn tròn con mắt, mồm mở rộng, nói không nên lời.

“Yêu quái... A! “Cuối cùng hắn mới lắp bắp.

“Đi mau, khu vực này không ổn định!” Sở Phong vừa nói, vừa bắt đầu tăng tốc độ.

Chu Toàn mặc dù béo, nhưng từ lúc lên tàu đã nhìn ra, hắn có thể lực, quả thật, hắn chạy nhanh nhưng không hô một mồi mặc dù có chút thở dốc.

“Ừa, không còn đường nữa?”

Phía trước, dọc theo đường ray, một ngọn núi lớn vắt ngang qua, chặn đường đi chuyển.

Quý dị chính là, đường đi về sau, giống như là bị ngọn núi lớn này đè xuống, nếu đào bới lên, có thể thấy được các phần bị vùi lấp.

“Mập, người chắc chắn phía trước có thành trấn sao?” Sở Phong hoài nghi hỏi.

“Chắc chắn” mập mạp quả quyết, con đường này hắn ngồi xe qua lại đâu chỉ chục lần, đồng thời thề rằng trước giờ chưa bao giờ thấy ngọn núi này, giống như từ trong hư vô xuất hiện.

“Hết cách rồi, vượt qua thôi, ta không tin là sau khi vượt qua thì tiến vào một thế giới khác” Chu Toàn nói ra.

“Đừng, đi vòng qua thôi, không phải quá xa” Sở Phong ngăn cản.

Chu Toàn có chút không cam lòng, hắn muốn nghiên cứu ngọn núi này ở đâu, làm thế nào mà xuất hiện.

“Rồnggggg... !!!”

Một tiếng thú rống to, cả núi rừng đều lay động, bắt nguồn từ ngọn núi kia, rất rõ ràng trên đó có mãnh thú nguy hiểm.

“Làm sao có thể, khu vực này làm gì có mãnh thú, con thú này từ đâu chạy tới?” “mập mạp chấn động

Sở Phong chỉ chỉ ngọn núi, mập mạp liền dập tắt ý nghĩ leo núi, đành hoảng đi vòng.

Trong quá trình này, bọn họ nghe được tiếng thú rống mấy lần, rồi sau đó nghe được tiếng người kêu thảm thiết.

“Có người leo núi” Chu Toàn sắc mặt trắng bệch, cảm thấy may mắn khi không vượt ngọn núi kia.

Hai người cuối cùng cũng thành công vòng qua ngọn núi này, lại dọc theo đường ray, đi về phía thành trấn kia.

Đồng thời bọn hắn càng kinh hãi đường sắt bị cắt khúc thêm mấy lần, mặt đất lại càng lúc càng biến rộng ra.

Nguyên bản con đường hơn mười dặm, mà giờ có cảm giác như đã vượt hai mươi dặm.

Coi như may mắn, bọn họ bình yên đến thị trấn.

Lúc này sương mù tan đi nhưng ánh nắng vẫn chưa chiếu rọi xuống.

“Ở đây cũng có..” Sở Phong thần sắc thay đổi, hắn nhìn lên trời, từng sợi lại từng sợi dây leo thô to rủ xuống, phiến lá um tùm

Nó che khuất, giống như vắt ngang bầu trời.

Một gốc cự đẳng phô thiên cái địa.

Khi sương mù tan hết, người trong thị trấn cũng thấy màn này, la hét hoảng hốt, dẫn phát khủng hoảng.

“Trốn thôi, mau chóng rời đi!”

Trên thực tế có rất nhiều người đã ly khai, từng chiếc lại từng chiếc xe nhanh chóng rời đi khỏi thị trấn, lái về phương xa.

“Nhanh, chúng ta cũng phải có một chiếc xe, thừa lúc đường còn có thể đi, nếu không chắc chết ở chỗ này” Sở Phong cũng gấp.

“Còn gọi cái gì nữa, đoạt đi..” “mập mạp cũng gấp lắm rồi.

Bất quá, cuối cùng bọn họ cũng gọi một chiếc xe, một vị đại thúc trung niên chở bọn họ đi, hướng ra bên ngoài cùng nhau thoát đi.

Sương lớn tan hết, điện thoại bỗng nhiên lại liên lạc được.

Sở Phong mở điện thoại, kiểm tra xem có tin tức gì lớn không.

“Trời, Tung Sơn, Vương Ốc Sơn, La Phù, một ít danh sơn vậy mà đều xuất hiện dị tượng, các nơi nhام thạch vậy mà lại có mây tím chảy xuôi bên trên”

Chu bàn tử quái khiếu, mới vven vẹn một đêm mà phát sinh bao nhiêu sự tình.

“Ặc, có người tại ven đường thấy có tiểu thụ kết xuất trái cây màu bạc, hắn ăn một trái, lại mọc được... một đôi cánh bạc!” Chu Toàn đọc xong, dờ ra một lúc.

Thế giới phát sinh kịch biến rồi, đây là cảm giác của Sở Phong sau khi đọc xong tin tức này.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Khư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Về Đến Nhà

Chu Toàn sắc mặt cổ quái, có chút nhăn nhó, lại có chút xoắn xuýt, đụng đụng Sở Phong, hỏi nhỏ: “ngươi nói tên đó mọc ra cặp cánh, có thể bay lượn trên trời không nhỉ?”

“Có khả năng” Sở Phong gật đầu, sau đó có chút buồn cười “cũng không phải ngươi mọc cánh, ngươi nhăn nhó cái gì”

“Ta không phải cũng có một trái đồ tươi sao! “ Chu bàn tử cẩn thận từng li từng tí, đem ba lô mở ra, lúc trước hắn đào được cây nhỏ kia, cũng không vứt đi mà lấy túi ni lông bọc lấy, ngăn cách đi mùi hương tràn ngập.

Trên cây nhỏ, có một trái cây đồ tươi, to bằng nắm đấm, trong suốt như hồng mã não, mới mở túi ra một chút, lập tức mùi hương nồng đậm tràn ra ngoài.

“Người nói, nếu ta ăn trái này, không biết có mọc ra thứ gì không?” mập mập hoài nghi, phi thường xoắn xuýt.

Lần này Sở Phong không cười, thần sắc trịnh trọng, trước đó không biết thì thôi, nhưng giờ đã xác định, trái cây này không tầm thường.

“Người cứ từ từ, xem xem tin tức về người mọc ra đôi cánh bạc thế nào đã”

“Tại sao thom như vậy, các người đang cầm trái gì thế?” đại thúc đang lái xe ngạc nhiên hỏi.

Tốc độ xe rất nhanh, rời khỏi thị trấn kia, lao vút về hướng xa.

“Một quả đại, không biết chủng loại, thật không dám ăn.” mập mập thành thật.

Thật sự hắn không dám ăn bậy, lỡ đâu mọc ra không phải đôi cánh, mà là cái sừng, hay cái đuôi, thì thôi rồi, hắn biết tìm nơi nào để khóc.

“Không biết thì đừng ăn bậy, lỡ trúng độc thì biết làm sao” đại thúc lo lắng nhắc nhở, sau đó hắn thở dài, đang lo lắng cho người nhà của hắn.

Hắn chỉ làm việc tại thị trấn đó mà thôi, người nhà không ở đó, ở một trấn khác, cách xa mấy trăm dặm, hiện tại không biết thế nào.

Trong vòng một đêm, xuất hiện nhiều dị tượng như vậy, lại tự mình kinh lịch qua khiến đại thúc vô cùng bất an, hy vọng về sớm một chút, nên dọc đường hắn phóng như bay.

Không thể không nói về kỹ thuật lái xe của đại thúc, chạy rất nhanh, lại mạo hiểm, trên đường vừa nảy vừa sóc, khiến mập mập suýt nôn mấy lần.

“Phục, đại thúc, ta phục rồi” lúc đầu mập mập còn kích thích, nhưng được một lúc thì uest oải, về sau thì giật giật, miệng sùi bọt mép.

Ngoài cửa sổ, tàn ảnh cây hai bên đường lướt qua liên tục, Sở Phong có chút lo lắng, đua xe kiểu này nguy hiểm quá.

Hắn nhìn về sau, gốc dây leo to lớn màu ngọc bích kia, bao phủ bầu trời, che luôn mặt trời, vẫn còn có thể thấy rõ ràng, chưa vượt ra được phạm vi của nó.

Nó lơ lửng giữa không trung, chủ thể cách xa mặt đất, như là một tòa nhà màu xanh chọc trời, lại như là đồi núi chập chùng, bao la hùng vĩ.

Nó rất cuộc lớn đến mức nào, mà nghĩ lại, không như vậy thì sao ngay cả vệ tinh cũng giật rớt xuống được.

Trung niên đại thúc phóng bạt mạng được hơn trăm dặm, tiến vào một thị trấn nhỏ khác, lúc này mới giảm tốc độ, xe ở đây tương đối nhiều.

“Nhìn này, có tin tiếp theo, người mọc ra đôi cánh thật sự có thể bay lượn trên trời, mà toàn thân lại lượn lờ ánh sáng, kinh thật, bắt quá, hắn cũng rất thần võ nha”

Đây là một nam tử trẻ tuổi, toàn thân phát ra ngân quang, con người cũng lập lòe, sợi tóc cũng trắng như tuyết.

Sở Phong động dung, thiên địa biến đổi, có một số việc phát sinh không thể nào giải thích được, một chút hiện tượng siêu nhiên, dùng quy luật cuộc sống vốn có không thể nào giải thích rõ.

“Sao không đưa tin nhiều một chút, phỏng vấn cảm giác của hắn xem sao” mập mập phàn nàn, hết sức bất mãn.

Hắn không ngừng tìm kiếm, rốt cuộc cũng kiếm được tin tức mới,

“Người này được tập đoàn Thiên Thần Sinh Vật mời, một tập đoàn lớn nha, sẽ giúp hắn kiểm tra mọi chuyện” Chu Toàn đọc lớn.

Sở Phong nhú mày, tập đoàn này là của Lâm gia, kinh doanh chủ yếu về y dược, lúc trước hắn không biết, sau khi chia tay Lâm Nặc Y, hắn mới dần dần biết được.

Thiên Thần Sinh Vật, cái tên này đúng là, Sở Phong suy nghĩ, trước kia cho rằng Lâm gia muốn làm người cầm lái, cho nên mới đặt tên như vậy.

Xem ra tên này có một tầng ý nghĩa, thông qua Lâm Nặc Y biểu hiện, hắn hiểu gia tộc này biết một ít chân tướng, sớm đã dự cảm được thiên địa dị biến.

Từ lúc hiểu rõ nội tình, hắn cũng hiểu được tại sao khi tiễn Lâm Nặc Y, người của Lâm gia lại biểu hiện lạnh lùng như vậy, khiến hắn cũng chỉ có thể phát tay từ xa, sau đó rời đi.

“Huynh đệ, làm gì ngồi thừ ra đó vậy? Nghĩ gì thế? “ mập mập thấy hắn suy nghĩ xuất thần, hỏi.

“Nghĩ đến bạn gái cũ” Sở Phong thuận miệng nói ra.

“Chia tay xong, bây giờ hỏi hân?” “mập mập cười nói.

“Là nàng chia tay ta” Sở Phong nói thẳng, hân cũng không cảm thấy mất mặt, loại sự tình như vậy không có gì nói không được.

“Nhanh như vậy mà có thể quên rồi?” “Chu Toàn kinh ngạc, sau đó kêu rên, mối tình đầu của hân sau khi kết thúc hành hạ hân trong hai năm, ngay cả việc đi Tây bộ học cũng là biện pháp giúp hân thôi khắc khoải.

Sở Phong trầm ngâm: “nàng cùng ta thật sự rất bình thân, số lần đi cùng nhau cũng không tính nhiều, bình thân bắt đầu, cũng bình thân kết thúc”

“Kể nghe đi” mập mập vô cùng tò mò hỏi.

Sở Phong lắc đầu, chuyện đã qua nên để nó qua đi, mặc dù không có gì nhưng không cần thiết phải nhắc lại.

Rốt cuộc, đi được mấy trăm dặm, đại thúc cũng đã về tới nhà, Sở Phong và Chu Toàn không còn cách nào đi nhờ xe, chỉ có thể xuống xe đi tiếp.

“Không nhìn thấy gốc cự đằng nữa” bọn họ quay đầu, nhìn bầu trời trong xanh, thở phào một hơi, như trút bỏ được gánh nặng.

Nửa canh giờ sau, bọn họ tiến vào một thành phố lớn, ô tô tấp nập ra vào, tại đây có xe về phương hướng Thái Hành Sơn.

Thuận lợi khởi hành, cả hai đều thấy nhẹ nhõm, cứ sợ lại có sự cố khiến chiếc xe không khởi hành.

“Khu vực này dường như không có gì phát sinh, lúc trước trên đường chúng ta gặp sự cố, đều là do gốc dây leo quỷ quái kia gây ra” mập mập tức giận.

Chiếc xe khách đường dài này có trạm cuối cùng là một thành phố ở phương Bắc, Thuận Thiên, mệnh danh là lục triều cổ đô.

Trên đường, nó sẽ đi qua núi Thái Hành, thực tế, cả nhà của Sở Phong vs Chu Toang đều ở hướng cực bắc của Thái Hành Sơn, lân cận lục triều cổ đô kia.

“Nếu không có gì ngoài ý muốn, chúng ta có thể về nhà trước lúc mặt trời lặn.” Sở Phong nói với Chu bàn tử.

Hiện tại sự tình dị thường xuất hiện ở khắp nơi, trên xe cũng toàn trao đổi mấy chuyện này.

“Nghe nói, sẽ dùng đến tên lửa, cho nổ tung thứ gì đó ở không trung”

“Uhm, ta cũng nghe thấy, mà không biết là thật hay giả”

Trên xe thanh âm hỗn loạn, các loại nghị luận gì cũng có.

Sở Phong cùng Chu Toàn, hai mắt nhìn nhau, gốc dây leo to lớn đó, liệu tên lửa có khả năng bắn rụng.

Thời gian trôi qua, chiếc xe khách chậm rãi di chuyển, bình an yên ổn.

Chu Toàn thì ngồi lục lọi tin tức, hân muốn tìm hiểu về thanh niên mọc đôi cánh bạc kia nhưng chỉ có những tấm hình lúc tập đoàn Thiên Thần Sinh Vật hộ tống hân đi. Sau đó, không còn bất cứ một báo cáo hay tin tức liên quan nào nữa.

“Đây là dẫn đi làm kiểm tra sao, thấy thế nào cũng giống như đi nghênh đón khách quý thế” mập mập bất mãn, toàn là xe sang, tầng lớp cao cấp của Lâm gia tự mình trình diện nghênh đón.

Sở Phong ngó qua ảnh chụp, không nói gì.

Hiện tại, các loại tin tức đều có, đưa ra một đồng sự tình quái dị, khiến lòng người lo sợ bất an.

Sở Phong xem một ít tin tức liền không để ý nữa, hân ăn chút đồ ăn, uống chút nước rồi nhắm mắt dưỡng thần, ngủ thiếp đi.

“Huynh đệ, tỉnh dậy đi, có chuyện rồi” bất chợt mập mập gọi hân dậy.

Sở Phong mở mắt, đã là buổi chiều rồi, mặt trời chuẩn bị lặn xuống.

“Sao vậy?” “hân hỏi.

“Tài xế nói đã chạy hơn một ngàn dặm rồi, mà vẫn chưa đâu tới đâu, nhìn biển báo, thì còn vài trăm dặm nữa mới đến nơi” Chu Toàn hoảng sợ lên tiếng.

Sở Phong triệt để tỉnh táo, giống như khu vực cự đằng kia, đại địa biến rộng ra.

Có người nói tài xế đi sai đường rồi, nhưng hân thề thốt, con đường này hân đã chạy năm sáu năm, chắc chắn không sai được.

“Ta không chạy nữa, có quỷ rồi, chắc cũng giống như mấy sự tình quỷ dị kia, ta còn muốn sống, không muốn chết. “ tài xế khi nghe một vài người khác phàn nàn thì lập tức bức bối, quyết định không lái nữa.

“Hùm! “ có người ngẩng đầu nhìn về đằng trước bên trái.

Nơi đó có một ngọn núi lớn, cao to nguy nga, thẳng tắp xuyên qua tầng mây, đột ngột xuất hiện bên đường, thiếu chút nữa là phá hỏng đoạn đường.

“Ngọn núi này từ đâu ra, mới vừa rồi làm gì có? “

“Tài xế, mau, nhanh chóng chạy khỏi nơi đây đi, có ma á... “

Trên xe là trận trận tiếng kêu kinh hãi.

Tài xế không nói nhiều, đạp mạnh ga, chiếc xe phóng như điện, hấn sợ rồi, tận mắt hấn thấy một ngọn núi lớn mọc lên.

“Ta thật không nên đi xa nhà nha” hấn hối hận tự trách, mặt mày trắng bệch, tăng tốc nhanh hơn.

Trên xe, rất nhiều người trong lòng lo sợ.

Sở Phong và Chu Toàn dù gì cũng đã trải qua nhiều chuyện, trấn định hơn nhiều.

Tuy nhiên, mập mạp vẫn không nhịn được mà cầu nguyện:“ Trời Phật phù hộ, cho con về nhà bình an”

Chiếc xe chạy như điên, mãnh liệt lao trên đường, mém mấy lần gây ra tai nạn.

Trên thực tế, có thể cảm giác được, những chiếc xe trên đường cũng chạy nhanh hơn, hiển nhiên người trong xe khác cũng rất hoảng sợ.

“Cám ơn trời đất, cuối cùng cũng về nhà”

Khi mà sao trời xuất hiện, rốt cuộc Chu Toàn thở dài một hơi, từ xa xa đã thấy được dãy Thái Hành Sơn liên miên bất tuyệt.

Sở Phong cũng buông lỏng tâm tình, giờ cách nhà cũng chỉ mấy chục dặm đường, cho dù xuống xe cũng có thể đi bộ.

Nhưng mà, vừa chạy được thêm vài dặm, chiếc xe buýt thẳng gấp, người trên xe đều không giữ vững được, nhao nhao lao đầu về hàng ghế trước, trong xe một mảng tiếng kêu đau đớn.

“Tài xế sao thế! “ có người tức giận.

Nhưng mà, rất nhanh hấn im lặng, trên xe cũng không còn thanh âm.

Bầu trời lấp lánh ánh sao, ánh trăng như nước, phía trước xuất hiện một cái hồ lớn, có tháp thoáng khói mỏng, kết hợp với ánh trăng, như là một tầng lụa bao phủ lên.

Hồ nước rất lớn, dưới ánh trăng, phát ra quang trạch nhàn nhạt, tạo nên một cảnh tượng tú mỹ không nói nên lời.

Nó thật sự rất đẹp, như tiên hồ đang hấp thu nhật nguyệt.

“Tình huống gì thế này, đường thì cụt, mà lại xuất hiện một cái hồ lớn?” Chu Toàn ngạc nhiên, nơi này cách nhà hấn không xa, sao hấn không biết ở đây lại có cái hồ.

Đường đến lúc này, lại không thông.

“Sững sờ gì nữa, xuống xe đi vòng qua” Sở Phong thúc giục.

Hồ nước xuất hiện, cùng với ngọn núi lúc trước giống hệt nhau, do đại địa khuếch trương, phát sinh kịch biến.

Một ít sông núi trong quá khứ không bị người biết, bây giờ triệt để hiển lộ ra.

Người trên xe chia làm hai nhóm, một xuống xe đi vòng qua, một nhóm lại ngồi yên trên xe, chờ hừng đông đến rồi quyết định.

Sở Phong và Chu Toàn bốn ba hơn mười dặm mới vòng qua được hồ nước này, đêm khuya, phía trước xa xa có bóng dáng một thành thị nhỏ.

Nhà của Chu bàn tử tại huyện thành này, mà nhà của Sở Phong hấn thì còn xa hơn mười dặm nữa.

“Rốt cuộc về nhà rồi” mập mạp vui sướng, giọng điệu an tâm.

“Hả, đó là cái gì thế? “ Sở Phong nhìn về phía Thái Hành Sơn mạch, bỗng nghe được thanh âm ừ ừ không dứt, một ngọn núi cao vút chân mây đột nhiên

xuất hiện.

Cao bằng bạc, có ngọn cao mấy ngàn thước, lại có ngọn thậm chí cao hơn vạn thước, liên miên bất tuyệt, hàng trăm ngọn núi bỗng nhiên hiện lên, so với chúng dãy núi lúc trước trở nên nhỏ bé, thấp chùn.

Đồng thời, nơi đó tỏa ra ánh sáng lung linh, vô cùng thần thánh.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Khư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Thái Hành Thần Sơn

Đêm khuya, bên trong Thái Hành sơn mạch âm thanh ầm ầm không dứt, hàng trăm tòa núi nguy nga đột ngột xuất hiện như từ mặt đất mọc lên, lừng lừng không xuất hiện, hình ảnh bao la mà hùng vĩ.

Có ngọn núi cao hơn ngàn trượng, giống như một thanh thiên thần kiếm, chọc thủng tầng trời, đỉnh thiên lập địa, hiểm trở cheo leo, khó có thể leo lên.

Có ngọn núi thì rộng rãi mà hung hồn, sơn thể khổng lồ, như là thái cổ ma ngưu trong thần thoại, mang theo khí tức từ thời mông hoang, nằm vắt ngang trời đất, sơ bộ có thể thấy cao hơn vạn thước.

Lại có một ít ngọn núi, thác nước rũ xuống, dòng nước trắng bạc như rót từ trên trời, xa xa nhìn lại, dưới ánh trăng ta thấy được từng dải lại từng dải lụa trắng mềm mại mà thướt tha dọc theo trời đất, linh khí nồng đậm.

“Đây là Thái Hành sơn mạch mà ta biết đó sao?” Chu Toàn rung động, cắn nát môi hần rồi, đau đớn khiến hần nhận ra đây không phải là giấc mộng.

Biến hóa kịch liệt, long trời lở đất!

Những kỳ cảnh này để cho người ta nghẹn họng nhìn trân trối, khó có thể tin được.

Sở Phong ngăn người, hần cũng có chút ít thất thần.

Tại trước mặt hần, núi cao thành từng dãy, lừng lừng không xuất hiện, so với Thái Hành sơn mạch trước kia cao và hùng vĩ hơn nhiều, mà thêm vào các loại lưu quang, màu sắc lấp lánh, tinh khí phồn vinh, khiến người ta có cảm giác như tiên cảnh.

Thái Hành sơn khoáng đạt, hùng hồn hơn rất nhiều so với trước kia.

Sở Phong lớn lên tại vùng này, đối với nơi này quá quen thuộc, biến hóa trước mắt quá đổi mạnh mẽ, Thái Hành sơn giờ như có thêm một cỗ Hồng Hoang khí tức.

Cái này để cho bọn họ càng thêm rung động, lại nhiều thêm phần kinh hãi.

“Này, có khi nào bên trong sẽ có tiên gia động phủ, hay có thần chủng, linh quả... các loại?” Chu Toàn tâm tư lung lay, hai mắt tỏa sáng.

Những sự tình gần đây đã từng được tin tức đề cập, Tung Sơn, Vương Ốc Sơn đều xuất hiện đủ loại dị tượng, nham thạch bình thường mà cũng xuất hiện mây tím.

Người trẻ tuổi ăn trái cây kỳ dị màu bạc, mọc ra một đôi ngân sí là ở tại phụ cận Vương Ốc Sơn, sau đó được Thiên Thần Sinh Vật dẫn đi.

Những sự việc này để cho Chu Toàn động lòng, miên man bất định.

Sở Phong lạnh lùng cảnh tỉnh.” Tỉnh táo chút đi, đừng nghĩ mọi việc đều quá tốt, nhiều núi như vậy, chắc chắn bên trong hung cầm mãnh thú không ít, lạng lạng một vài con xông ra, thì ta với người GGWP liền.”

Chu Toàn nghe vậy, tim đập mạnh, trong lòng chợt lạnh toát, việc này không phải là không thể, mà là tùy thời có thể phát sinh.

“Rồngggggg...”

Nhưng để xác minh lại lời của Sở Phong là đúng, từ sâu trong sơn mạch truyền đến một tiếng thú rồng mạnh mẽ, sau đó mây khói phur trào, tiếng thét dài của một đầu cự thú, phát tiết phần uất.

Chu Toàn lông tóc dựng đứng, nhìn về phía sơn mạch, cẩn thận quan sát thanh âm bắt nguồn từ đâu.

“Là ngọn cự sơn kia sao, hình như ta thấy. có một con quái vật tại đỉnh núi mới tru lên?” mập mập cũng sợ rồi, chỉ hướng một ngọn núi bên trong dãy sơn mạch mà nói.

Mặc dù khoảng cách rất xa, nhưng có thể mơ hồ chứng kiến, chỗ đó có ánh lửa bập bùng, hình như có một con dã thú lông đỏ đang nhìn lại, gầm thét, rồi sau đó phun ra nuốt vào nhật nguyệt tinh hoa.

Thật sự là có hung thú, mà nhà của bọn hắn lại ngay bên cạnh Thái Hành sơn mạch, tình huống vô cùng nguy hiểm.

Chu Toàn mặt mày trắng bệch, hắn cùng Sở Phong mới trở về, giờ gặp việc này, chẳng lẽ chân không dừng bước, lại phải chạy trốn tiếp sao?

“Phù...”

Phurong xa bắt đầu có gió thổi, một ngum mây đen trôi qua, cuối cùng đáp xuống một ngọn núi cao.

“Một con cự cầm!” Sở Phong mí mắt giật giật, con chim đó sao lớn vậy?

“Ta...không có nhìn lầm chứ?” mập mập hầu kết run run, nuốt nước miếng ừng ực.

Con cự điều kia toàn thân tối đen, bay sâu vào trong sơn mạch.

“Lỡ mà nó tằm tia ai bên ngoài, muốn đi săn thức ăn, thì chạy kiểu gì?” Chu bàn tử thở dài, loại ác điều này tốc độ siêu nhanh, nó mà rời núi thì nháy mắt là ra ngoài rồi.

Đang khi nói chuyện, lại có một con ác điều màu tím, không to bằng con vừa rồi, nhưng cũng không nhỏ, sải cánh dài cả mấy chục mét, giương cánh bay lượn, hướng về bên ngoài sơn mạch mà bay tới.

Nó khác đặc biệt, cánh chim lấp lánh, sáng bóng kinh người, như là đúc từ kim loại.

“Miệng quạ rồi, vừa nói là dính, thực sự có một con hung cầm muốn bay ra kia” Chu Toàn muốn khóc rồi, hắn hận không thể tát miệng mình một cái.

Hai người sợ hãi muốn chết, rất nhanh trốn vào một cây đại thụ bên đường, chỉ sợ bị nó phát hiện ra, trở thành con mồi của nó.

Đêm tối, con chim kia lại phát ra ánh sáng ngời ngời, như một tấm lụa màu tím, phóng rất nhanh ra bên ngoài sơn mạch, theo tiếng kêu của nó, có thể cảm nhận được nó rất hung phấn, hình như khát vọng với cái gì đó.

Oanh!

Trong lúc này, thân thể của nó phát ra một ngọn lửa màu tím, chiếu sáng cả vòm trời. khiến cả bầu trời sáng như ban ngày, lửa cháy ngùn ngụt.

Cảnh tượng này khiến người ta run sợ,

Mặc dù cách rất xa, hai người vẫn rung động cả tâm hồn, cảm giác được từng con song nhiệt từ trên cao lướt xuống, mập mập lau mồ hôi liên tục.

Con cự cầm như một mặt trời màu tím, chỗ của nó hiện tại hết sức sáng chói.

“Thật đáng sợ, một con yêu cầm, mới chỉ một con thôi, mà chắc có thể hủy diệt cả một tòa thị trấn” Chu Toàn thì thảo, trong lòng của hắn tràn ngập sầu lo.

Sở Phong cũng trầm mặc, bởi vì Thái Hành sơn xuất hiện hàng trăm hàng ngàn tòa cự sơn, trời mới biết đến tột cùng bên trong có nhiều con hung cầm mãnh thú.

Đột nhiên, trên bầu trời một tiếng thê lương, để cho hai người ngạc nhiên tột độ.

Ngọn lửa màu tím cuộn cuộn, thiêu đốt con ác điều khổng lồ kia, nó gào thét mãnh liệt, kịch liệt gãy dựa, rồi rơi xuống mặt đất.

Tình huống gì thế này? Sở Phong cùng Chu Toàn hai mặt nhìn nhau.

Vừa rồi nó còn uy phong lẫm lẫm, điệu bộ muốn giương cánh bay ra ngoài sơn mạch, quang điểm kinh thiên, cứ tưởng quang điểm đó là nó phóng ra để biểu thị sự cường đại, ai ngờ đâu đem nó nướng luôn.

Phốc!

Giữa không trung, truyền đến tiếng bạo liệt, con ác điều màu tím còn chưa kịp rơi xuống đất đã giải thể, cùng với ánh lửa, hóa thành mảng tro lớn, bay là tả.

Cứ như vậy mà chết? Sở Phong cùng Chu Toàn đều không biết nói gì.

“Thần Sơn phù hộ!”

Cuối cùng, mập mập cũng đánh vỡ yên lặng, hướng về Thái Hành sơn mạch ôm quyền, lại thở dài, tên béo này có chút mê tín, nhưng cũng là do các sự kiện ly kì bức hấn như vậy.

Trong lúc này, sâu trong Thái Hành sơn mạch lại có động tĩnh, một con quái vật, toàn thân phát ra ánh sáng đỏ, hình dáng giống con cá sấu lớn, nhưng lưng mọc cánh, dài tầm mười thước, đỏ loét, hướng ra bên ngoài bay tới.

Oanh!

Gần đến ngoài núi, lại một đoàn quang điểm mãnh liệt bộc phát, nó cũng bị thiêu cháy, tiếng kêu thảm thiết, rơi xuống từ không trung, màu đỏ trở thành màu đen xám.

“Lại chết một đại gia hóa!”

Việc đã đến mức này, Sở Phong cùng Chu Toàn suy nghĩ thoáng ra một chút, có phải hay không bọn chúng không ra ngoài được.

Hai người đối mặt nhau, chần chờ một chút.

“Muốn qua đó xem một chút không?”

Thiên địa kịch biến, dị tượng hiển lộ, bọn họ hiểu rõ, sau này thế giới có lẽ bất đồng rồi, nếu như có gan lớn cùng chủ động, có lẽ có thể tại lúc ban đầu đặt được kỳ ngộ gì đó.

Đương nhiên, cũng có khả năng đưa tiễn luôn tính mạng của mình.

Hai người lá gan không nhỏ, mặc dù có chút băn khoăn, vẫn là không nhịn được đi thẳng về phía trước, lên núi là không thể, nhưng đứng bên ngoài nhìn một chút thì vẫn được.

Chỗ đó có gì nhỉ? Sao tự nhiên có thể dẫn lửa thiêu đốt quái thú?

Nhìn cũng không xa, nhưng mà cũng phải đi một lúc lâu, mới đến chỗ nối tiếp sơn mạch, trên mặt đất có một mảng đen xám lớn, còn có tàn cốt mang theo vết cháy, đây là những bộ phận không bị đốt hoàn toàn.

“Ta sao lại cảm thấy hình như phía trước ngập trời sắt khí!”

Không biết vì sao, mập mập hai chân phát run, đứng không vững rồi, bắp chân run rút, run run không ngừng.

Sở Phong cũng có cảm giác bất an, như là bị mãnh thú nhìn chăm chăm vào, toàn thân hấn lông tóc dựng đứng, mi mắt giựt giựt.

Hai người hít sâu, không ngừng lùi lại, mới đầu còn nghĩ đơn giản, nhưng khi tiếp cận rồi thì lại bất đồng, phiên sơn mạch này không thể tiếp cận.

Một lát sau, khi bọn họ trốn vào cánh rừng, đột nhiên chứng kiến, ngay tại lối ra vào sơn mạch, từng đôi lại từng đôi đèn lồng hiện ra, có màu đỏ như máu, có màu lam u ám, có màu vàng kim óng ánh, đều rất mãnh liệt.

Nhiều lắm, chẳng chịt rậm rạp.

“Đôi mắt, từng đôi mắt của bọn chúng” Chu Toàn thấp giọng, hấn muốn khóc rồi.

Nhiều ánh mắt như vậy, tại lối ra vào sơn mạch, trông rất bất mắt, hình dung một chút cũng khiến da đầu người ta run lên.

Không biết vì sao, chỗ đó cực kỳ tối, khác với chỗ sáng lóa ở sâu trong sơn mạch, chỗ này hình như ánh sáng bị hấp thu rồi, chỉ có thể nhìn thấy những con người vô tình kia.

Phanh!

Đột nhiên có một con sinh vật lao ra, mặt đất run rẩy, núi rừng lay động, lá rơi lá tả, cảnh tượng muôn phần khủng bố.

Tuy nhiên, cũng giống như những cảnh tượng trước kia, nó vừa lao đến sơn khẩu, liền ầm ầm một tiếng, hóa thành ngọn lửa, rồi bị thiêu đốt sạch sẽ.

“Toàn là tự thiêu mình, không muốn sống chăng?” mập mập lẩm bẩm, hấn nói nghe nhẹ nhõm nhưng hai chân lại run rẩy.

Sau đó, lại có liên tiếp vài tiếng rầm rú, lại có hồng hoang mãnh thú vọt đến, trong đó có một con nhện màu bạc to bằng cả cái phòng, trảng diện đáng sợ vô cùng, nhưng kết quả chỉ có một, nguyên một đám đều hóa thành tro tàn.

Không một con nào có thể xông ra ngoài.

“Thái Hành Thần Sơn!” Chu Toàn thiếu chút nữa quỵ xuống, thần thái nghiêm túc, lẩm bẩm không ngừng.

Qua một lúc lâu, son khẩu đen kịt đó không còn động tĩnh nữa, lặng ngắt như tờ, nhưng sát khí vẫn như trước, hiển nhiên vẫn còn nguy hiểm, những con sinh vật kia vẫn chưa từng ly khai.

Cho đến khi, một vùng sáng màu vàng chảy tới, một đoàn ánh sáng mờ lung hiện, yên lặng mới bị đánh vỡ.

Một con nghé con, cao một thước, hướng bên ngoài bước từng bước một, đi rất chậm, hình như nó rất sợ hãi, lại rất chò mong, vô cùng cẩn thận di chuyển ra ngoài.

“Tiểu ngưu tử này là do hoàng kim đúc thành hay sao?” mập mập ngăn người.

Sở Phong cũng kinh ngạc, nhìn kĩ.

Con nghé con kia, thân thể vàng óng ánh, toàn thân phát sáng trong bóng đêm, giống hệt như từ hoàng kim đúc nên, ngay cả đồng tử cũng là một cặp màu vàng.

Nó không có vẻ ngốc ngốc như trâu bình thường, mà mang theo một cỗ linh tính, có vẻ siêu phàm.

Ít nhất, họ cũng chưa bao giờ thấy qua một con nghé hoàng kim.

Son khẩu yên tĩnh, những đôi lông đèn lãnh lệ đều gắt gao nhìn chăm chăm vào con nghé hoàng kim, xem nó có thể còn sống đi ra hay không.

Một bước, hai bước, ... mười bước, trăm bước!

Con nghé kia thủy chung không có việc gì, không gặp chuyện không may, nó rất kích động, như một người bình thường, có thể biểu hiện cảm xúc ra ngoài, lá gan cũng lớn hơn, tang thêm tốc độ lao ra.

Cuối cùng, vậy mà nó thành công, thoát ra ngoài, còn sống.

Chu Toàn nguyên rửa một tiếng, hấn có chút bận tâm, nhưng nhiều hơn là kích động, thấp giọng nói: “một đầu trâu thần, toàn thân vàng óng ánh, trên người khẳng định có chỗ tốt, nó còn nhỏ như vậy, chúng ta có thể bắt nó hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Thánh Khư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Không Thuộc Về Thế Giới Này

Sở Phong lắc đầu, hấn không đồng ý.

Con nghé này tuy chỉ cao hơn một thước, coi như còn nhỏ, nhưng tuyệt đối không đơn giản, tùy tiện làm bừa có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Trong son lâm, ánh trăng mờ tỏ.

Hoàng kim tiểu ngưu rất hưng phấn, sau khi thành công xông ra ngoài, nó vịn vẹo uốn éo cái đầu, lắc lắc cái đuôi, nhảy cẫng lên, kêu to” Ừm. ừm bò... ồ... “

Trong núi rừng có rất nhiều cây cỏ, tất cả kết xuất không ít đóa hoa.

Con hoàng kim tiểu ngưu sau khi thấy được, khấn trương một hồi, nó thu liễm hưng phấn, cẩn thận tiếp cận, di chuyển từng li từng tí, như lâm đại địch, hiển nhiên nó cảm giác mình còn chưa hoàn toàn thoát khỏi tình huống nguy hiểm.

Nó chậm rãi lê bước, cái chân màu vàng đặt xuống rất nhẹ, như lo sợ gì đó, tiếp cận đám hoa kia, nó nhẹ nhàng hít một hơi, sau đó đứng bất động tại chỗ.

Hai cái sừng màu vàng bóng lưỡng vừa ngắn vừa nhỏ phát sáng, nó cảm thấy bản thân không có việc gì, sau đó bước chân, hướng về địa phương có nhiều thực vật hơn nữa.

“Phấn hoa, chất xúc tác” Sở Phong có điều suy nghĩ.

Hấn nhìn thấy rõ, nghé con là hít phấn hoa, hình như đang thăm dò gì đó, thấp phần khấn trương, nó vòng qua vòng lại, di chuyển một vòng lớn, chạm rất nhiều hoa trên núi.

Mấy ngày qua, thiên địa dị biến, thấy nhiều nhất chính là các loại cây cỏ nhanh chóng sinh trưởng, đại lượng cây cỏ nở hoa, mà nụ hoa lại khác với thường ngày.

Hoàng kim tiểu ngưu dạo qua một vòng, thân thể nó phát ra kim sắc hỏa điểm.

“Ừm. ừm. . . ồ.. ọ...”

Nó gầm nhẹ, thân thể run rẩy, hết sức e ngại, dấu hiệu cho thấy nó có thể giống mấy con hung thú lúc trước, bị thiêu đốt thành tro.

Tại sơn khẩu, mấy đôi mắt lãnh lệ đều tập trung vào nó, sát khí nặng nề đáng sợ, rét lạnh thấu xương.

“Nó sắp chết rồi à?” Chu Toàn kinh ngạc.

Quang điểm lượn lờ, ghé con vô cùng bối rối, nó không ngừng gầm nhẹ, không cam tâm, toàn thân da lông run run, nổi lên từng con gợn sóng, như là muốn xua tan liệt điểm.

Mà lúc này, cũng không giống lúc trước, con hoàng kim tiểu ngưu cũng không bị thiêu đốt thành tro, quang điểm mới dân lên, lại rất nhanh tắt đi, không làm nó bị thương.

« Rống ! »

Bên trong sơn mạch, tiếng thú rống ầm ầm bốn phía, nhưng con mãnh thú hung cầm kia xao động từng mảng lớn.

Sở Phong bị hai lỗ tai, nhưng vẫn bị chấn cho khí huyết cuộn cuộn, Chu Toàn lại càng tệ hơn, đầu óc choáng váng, đặt móng ngòi bệt xuống đất, mém chút nữa thì ngất xỉu.

Con hoàng kim tiểu ngưu vừa mới lượn quanh quỹ môn quan, cũng không hề tỏ ra sợ hãi,, bốn vó đập đập, bò... ồ.. âm thanh không dứt.

Sau khi thấy được kết quả này, như bị kích thích, trong sơn mạch liên tiếp có sáu bảy con sinh vật lao ra, có giương cánh bay ra, có chạy bạt mạng ra, gió lớn cuộn cuộn, núi rừng hỗn loạn.

Nhưng mà, kết cục của chúng, rất thảm, đều thất bại, từng đóa lại từng đóa hòa điểm lóe lên, giải thể ngay biên giới sơn mạch, để lại từng đồng từng đồng tro tàn.

Cuối cùng, sơn khẩu lại yên tĩnh, không còn hung thú lao ra nữa.

Con vật duy nhất còn sống, hoàng kim tiểu ngưu, lúc này vẫy vẫy đuôi, rất cảm xúc, sau đó, nó làm động tác khiến Sở Phong và mập mập ghen hòng nhìn trần trời.

Nó như là con người, đứng thẳng lên bằng hai chân, mặc dù không được tự nhiên, lưng la lưng lay, không vững.

Rồi, hai cái móng trước nó giơ lên, một chỉ hướng lên trời, một chỉ hướng mặt đất, trong miệng thì cứ : « Ừm. ừm. . . ồ.. ọ... , Ừm. ừm. . . ồ.. ọ... , Ừm. ừm. . . ồ.. ọ... »

« Hình như, nó từng đọc qua kinh Phật rồi nhỉ ? » mập mập bộ mặt hiện lên vẻ kỳ quái.

« Cái thằng này, nó muốn diễn đạt tư thế khi Phật Đà đến thế gian, một tay chỉ thiên, một tay chỉ địa, thượng thiên hạ địa, duy ngã độc tôn ! » Chu bàn từ từng từ con mắt.

Một con ghé con, lại có thể làm ra loại động tác thế này, làm cho hấn buồn cười khó tả.

(dịch giả : ta đọc lúc này tưởng tượng mà buồn cười, cả con bò và thằng mập)

Chu Toàn đung đung Sở Phong, thì thầm : « ta cảm thấy chắc có thể bắt được nó, dù sao nó cũng còn nhỏ, dễ thu thập »

Lời nói chưa dứt, còn không đợi đến lúc Sở Phong trả lời hấn, con ghé con đã nghiêng người, bốn vó chạm đất, chậm chạp đi tới.

« Bị phát hiện rồi ! » mập mập hét hồn.

« Đừng hành động thiếu suy nghĩ » Sở Phong thủy chung cảm thấy. con kỳ thú này tuy còn nhỏ nhưng cũng không tầm thường.

Hoàng kim tiểu ngưu khịt khịt, cái mũi mấp má, đến bên người mập mập , rồi sau đó cắn cái ba lô hấn đang đeo trên lưng, dùng sức kéo mạnh.

« Đoạt đồ đặc của ta ? » Chu bàn từ dùng sức kéo lại, tranh thủ thời gian bảo vệ cái ba lô, rồi ngay lập tức phi thường lanh lẹ, xoay người một cái, muốn leo lên lưng con ghé con.

Đáng tiếc, con hoàng kim tiểu ngưu này rất linh hoạt, mạnh mẽ run lên, đem hấn bỏ qua, hơn nữa thân thể bỗng đứng thẳng lên, hai chân sau chạm đất,

hai chi trước duỗi ra, giống như tư thế đầu vật, đem chu bàn tử hất tung lên.

Mập mập giật mình, con này là con gì thế, còn biết đầu vật nữa ! nhỏ vậy mà ép hấn thở không nổi rồi,

« Gia liễu mạng với ngươi ! » Chu Toàn vừa lặn lông lốc lại đứng lên, mạnh mẽ xông về phía trước, ôm lấy con hoàng kim tiểu ngư, cùng nó vật lộn.

Chứng kiến tràng diện thế này, Sở Phong có chút im lặng, hấn rút thanh hắc kim đoản kiếm ra, chuẩn bị tiến qua trợ giúp mập mập.

Nhưng hấn rất nhanh thu tay lại, vì hấn thấy được con nghé con này không có sát ý, cặp mắt nó chuyển động, chớp chớp, vô cùng có linh tính.

Hấn cảm thấy nó không giống một con dã thú, mà giống một loại sinh vật cao cấp hơn, cảm giác được nó không có ác ý.

Bất quá, hấn cũng không thể lơ đãng nhìn mập mập bị hại, rất nhanh hấn tiến lên hỗ trợ, nắm lấy hai sừng của con nghé con, định đem nó đè xuống đất.

« Con nghé con này, nó nhắm vào trái cây của ta » Chu Toàn kêu to.

Lúc này, con hoàng kim tiểu ngư kia, hai chân sau đứng trên mặt đất, hai chân trước ôm Chu bàn tử, vật hấn té ngã.

Chu bàn tử bị chọc điên, nếu như bị con con trâu lớn đụng ngã thì cũng không nói, đằng này lại là một con bê con ôm hấn như đầu vật, đem hấn vật ngã, người đầy bụi đất, mũi cũng muốn lệch đi.

Sở Phong hỗ trợ, dùng sức nắm sừng nó, đem nó hướng sang bên khác.

Hấn nhìn ra được, con hoàng kim tiểu ngư nếu nổi điên thật, dùng đôi hoàng kim giác của nó đâm vào mập mập, chắc chắn có mấy lỗ máu rồi, khí lực của nó quá lớn, nhưng nó không có bao nhiêu địch ý, chưa từng làm vậy.

Nhưng mà, đối với mập mập, hấn đang tức giận vô cùng, bởi vì hấn thấy được, con nghé con rõ ràng đang cười, cười toét cả miệng, cái miệng của nó đã mở rộng đến mang tai rồi, cứ nhìn hấn mà cười.

« Tiên sư bố mày, đề ta, còn cười ngây ngô với ta, đứng lên cho ta ! » Chu bàn tử nổi khùng.

« Hự » một tiếng, con hoàng kim tiểu ngư đã giật được balo của hấn mở ra, muốn đem cái trái cây đỏ tươi, tỏa hương thơm ngào ngạt kia nuốt vào.

Chu Toàn nóng nảy, dốc hết sức bình sinh đẩy đầu nó ra, trái cây này hấn không dám ăn, nhưng cũng không có ý định đem vứt đi, cứ cân nhắc mãi. Thanh niên mọc ra đôi cánh bạc kia, thấy thế nào cũng giống siêu nhân, nếu không cao tăng của Thiên Thần Sinh Vật sao lại đi đón hấn, còn dùng lễ nghênh tiếp khách quý.

Có Sở Phong giúp sức, hấn bỏ qua sừng của nó, ôm lấy cổ của nó, dùng sức xoay chuyển, không có khả năng nhìn trái cây bị con nghé con này nuốt mất.

Con hoàng kim tiểu ngư bất chấp tất cả, giương miệng rộng tấp mạnh về phía trước.

« Póc!»

Màu quang đỏ rơi vãi, chỗ này một mảnh thánh khiết, hương trái cây nồng đậm xông vào mũi.

Sở Phong hoảng sợ, trái cây bị con hoàng kim tiểu ngư nuốt rồi ?

Tuy nhiên, lúc hấn cúi đầu xuống, lại thấy mập mập đang nằm trên mặt đất ho khan, khuôn mặt nghẹn đỏ bừng, không ngừng đâm vào ngực của mình.

Thời khắc mấu chốt, mập mập tương đối buơ hấn, trực tiếp đem trái cây màu đỏ kia nhét thẳng vào trong miệng, nuốt luôn, hột cũng không nhả ra, làm hấn nghẹn đến trợn trắng mắt.

Hoàng kim tiểu ngư buơng móng trước, không ôm mập mập nữa, bốn vó chạm đất, đứng ở nơi đó, xem ra nó rất tức giận, cái trái cây kia có sức hấp dẫn quá lớn, mũi nó phun khói trắng, thở phì phì.

Hiển nhiên, nó không phải ác thú, thất vọng như vậy mà cũng không động sát ý.

« Nghẹn chết ta rồi, nước, nước, nước ! » Chu Toàn kêu to, không ngừng ho khan, nước mắt nước mũi tèm nhem.

Sở Phong đưa tay kéo hấn lên, đưa cho hấn chai nước, lại giúp hấn đập đập sau lưng, mập mập cuối cùng cũng thoải mái.

« Cùng ta tranh giành , ngươi còn non lắm » Hấn hung dữ nhìn về phía hoàng kim tiểu ngư, nhưng dường như chưa hạ hỏa, lại nói : « Ngươi cái con bê con này, vật ta xuống, còn lặn qua lặn lại, tức chết ta mà,.. »

« Ngươi tức giận cùng một con nghé con làm gì, trái cây mùi vị ra sao, hiện tại có cảm giác gì không ? » Sở Phong hỏi, hấn thật sự sợ mập mập xảy ra vấn đề gì.

« Hương vị ngọt ngào, nhưng chưa kịp thưởng thức, đã trực tiếp nuốt xuống rồi. » Chu Toàn tiếc nuối, không ngừng chặc chặc miệng.

« Cảm giác thân thể có chút lạnh, có một cỗ lực lượng bên trong đang xông lung tung »

Con hoàng kim tiểu ngư lúc này vẫn trừng mắt với hắn, lại nhìn vào gốc cây xanh mơn mẫm trên tay hắn, đây vốn là một cái cây đại bình thường, nhưng lại kết xuất được trái cây đỏ, sau đó, liền có sinh cơ bùng bùng, mang theo sinh mệnh khí tức rất mạnh.

« Còn muốn đoạt tiếp sao ? » mập mạp trừng mắt, vừa nói vừa bứt một phiến lá, bỏ vào trong miệng, cắn một cái.

« Oè, đó là lá cây, không thể ăn, ngươi cũng đừng so đo như vậy » Sở Phong nhắc nhở.

« Phi, đáng chết đi được, thật khó ăn mà » Chu bàn tử cảm giác mình bị con nghé con kia làm cho điên rồi, sao tự nhiên làm chuyện ngu xuẩn thế này, vô duyên vô cớ đi ăn lá cây.

Con hoàng kim tiểu ngư cũng khùng rồi, không riêng cái mũi phun khói, mà lỗ tai cũng bắt đầu bốc lên khí trắng rồi, thiếu chút nữa là dùng đầu cụng tới.

« Đừng có qua đây, cho ngươi nè » mập mạp có điểm sợ sợ, đem cái gốc cây kia đưa qua.

« ngoạm »

Con hoàng kim tiểu ngư một tấp hết phân nửa, thiếu chút nữa tấp trúng tay hắn, Chu bàn tử bị hù, vội vàng buông cây cỏ ra, lùi về phía sau.

« Cái cây này cho ngươi ăn hết, đừng có trừng mắt với ta nữa, còn nữa, đem khói trắng ở trong lỗ mũi và lỗ tai của ngươi thu lại đi, đừng bốc lên nữa, ngươi tức giận cái gì, Chu gia ta bây giờ cả người rã rồi rã rồi » mập mạp cầu nhau.

Con hoàng kim tiểu ngư bình tĩnh lại.

« Ngươi, có thể nghe hiểu được chúng ta ? » Sở Phong muốn cùng nó trao đổi, Thái Hành sơn dị biến, hắn muốn hiểu rõ tình huống, con nghé con này từ bên trong xông ra, có lẽ nó hiểu rõ tất cả chân tướng.

Con hoàng kim tiểu ngư không gật đầu, cũng không lắc đầu, ngược lại bắt đầu dò xét hắn.

« Nó nghe không hiểu đâu » Chu bàn tử nắm một nắm cỏ xanh, cười cười ác ý, « tiểu gia hỏa, ăn đi, chúng ta thân cận một tí, chút nữa làm tọa kỵ cho Chu gia, mỗi ngày cho ngươi ăn tiên thảo »

Giờ khắc này, con hoàng kim tiểu ngư ngẩng đầu, liếc xéo hắn, ánh mắt kia để lại cho Chu bàn tử hoài nghi về nhân sinh quan của hắn.

Bởi vì, con hoàng kim tiểu ngư như là ẩn chứa ý khinh thường, khinh bỉ hắn.

« Ngươi thấy thế nào ? » mập mạp hỏi Sở Phong « sao ta có cảm giác nó đang miệt thị ta »

« Đúng rồi » Sở Phong gật đầu.

« Ta bị một con nghé con xem thường hả ? » mập mạp giận dữ.

Rồi sau đó, hắn chỉ vào con hoàng kim tiểu ngư, nói « ăn hết tiên thảo, rồi làm tọa kỵ cho ta, có nghe hay không ? »

« vèo »

Sau một khắc, con hoàng kim tiểu ngư bốn vó đạp đạp, tốc độ rất nhanh, xuất hiện sau lưng Chu Toàn, đứng thẳng lên, ghé sát người của hắn, hai chi trước khoác lên vai hắn, ôm cổ hắn.

« Ta @\$%\$%... » Chu bàn tử tức giận run người, con nghé con này điên rồi, tự dưng dính sát vào người hắn.

« Tình huống gì thế này, ta kêu ngươi làm tọa kỵ của ta, ngươi làm gì vậy ? » Hắn hỗn hển kêu lên.

« Sao ta cảm thấy, nó muốn ngươi làm tọa kỵ cho nó » Sở Phong ha ha cười không ngừng.

Chu bàn tử sựng người, con nghé con này hình như thật sự có ý tứ này.

Đặc biệt là, khi hắn quay đầu lại, thấy nó toét miệng cười, cười một cách ngây ngô, hơn nữa còn gật đầu, đối với mập mạp mà nói, biểu lộ này quá mức ghê tởm.

« Ngươi đi xuống mau »

Trong rừng bát nháo loạn cả lên.

Sau nửa khắc, Chu Toàn thở hồng hộc, hần chạy trốn phía trước, con hoàng kim tiểu ngưu đuổi theo ở phía sau, đã vậy nó còn đứng thẳng mà chạy, nhào vào trên người mập mạp, muốn leo lên lưng hần bắt hần công.

« Cứu mạng ahhhhh ! »

Chu bàn tử hết cách rồi, giằng co một thời gian dài, không đối phó được nó, còn bị nó ngược lại muốn cười hần.

« Ta không biết ngươi từ đâu tới, nhưng ta biết rõ, cái thế giới đang dị biến của chúng ta, đối với ngươi có sức hấp dẫn vô cùng to lớn » Sở Phong mở miệng.

Trong nháy mắt, con ghé con khựng lại, không đuổi theo mập mạp nữa, mà nhìn về phía Sở Phong.

« Dù là biết rõ sẽ chết, nhưng những con hung cầm quái thú kia vẫn xông vào phiên đại địa này của chúng ta, có thể hiểu được đó là hấp dẫn lớn thế nào. » Sở Phong tiếp tục.

Hần thành công hấp dẫn lực chú ý của con hoàng kim tiểu ngưu, khiến nó an tĩnh.

Chu bàn tử mới vừa rồi bị khi dễ đến thảm thương, hiện tại được giải thoát, trốn ra sau lưng Sở Phong, cả người mồ hôi nhễ nhại, ngồi bệt xuống đất.

« Ta lại bị một con ghé con khi nhục, mất mặt quá đi... ! » hần nguyên rủa, thanh âm rất bé, không dám trêu chọc nó nữa.

Đồng thời, hần cũng bị lời nói của Sở Phong hấp dẫn, chú ý lắng nghe.

« Thế giới của chúng ta, sau khi dị biến, một gốc cây cỏ đại ven đường đều có thể kết xuất kỳ quả, mà người sau khi ăn dị quả, có thể phi thiên độn địa, ta nghĩ, ngày sau chắc còn có các loại kỳ quả kinh người khác, cho nên các ngươi vì vậy mà đến » Sở Phong nói xong.

Hần lại tiếp tục phỏng đoán, « Ta nghĩ bây giờ, là giai đoạn mới bắt đầu, kịch biến cũng là kịch liệt nhất, có khả năng trong thời gian ngắn tạo ra được..vương ? cho nên, ngươi đến đây đúng không ? »

Vương, là Sở Phong cố ý dùng từ, hần hiểu rõ, chỉ có vật con hoàng kim tiểu ngưu mới có thể minh bạch.

Mà con hoàng kim tiểu ngưu càng yên tĩnh.

« Các ngươi, tốt cùng là đến từ đâu ? » Sở Phong nhẹ giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Khư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Ngưu Ma Vương

Con hoàng kim tiểu ngưu trầm mặc, cũng không phát ra thanh âm ọ ọ, cũng không gật đầu hay lắc đầu, mà cứ như vật im lặng nhìn Sở Phong, tựa hồ đang nghĩ cái gì đó.

“Ta cảm thấy con ghé con này có cổ quái, hay đừng có chọc nó” mập mạp mở miệng, hần vừa rồi bị giầy vò nên giờ vẫn còn có chút sợ, không muốn bị con hoàng kim tiểu ngưu này chú ý.

“Phấn hoa, chất xúc tác” Bỗng Sở Phong nói ra mấy chữ như thế.

Lúc tốt nghiệp, người nhà của Lâm Nặc Y từng phái xe đến đón nàng, mơ hồ lúc đó có nhắc đến mấy chữ này, chỉ là lúc đó hần bị lãnh đạm, lại đứng ở phía xa, nghe không rõ.

Sau khi nghe mấy chữ này, con mắt của ghé con đảo đảo, đối với hần nhẹ gật đầu, rồi cuộc cũng đáp lại lời của Sở Phong.

Nó có thể nghe hiểu Sở Phong nói... mấy chữ đó đã xúc động thần kinh của nó.

Sở Phong thoáng xuất thần, cái gọi là dị quả có khả năng không phải thứ trọng yếu, mà chút ít phấn hoa kia nhiều khả năng mới là điểm mấu chốt, hần phỏng đoán như vậy.

Dù vậy, khi Sở Phong hỏi chuyện khác, nó lại như trước không đáp, không có bất kỳ biểu thị gì.

“Ta từng ở cao nguyên phía tây nhìn thấy một ngọn núi bằng lục đồng, do sấm sét đánh xuống mà hiện ra, ở phía trên có một cây thực vật kỳ dị cảm rở,

nở ra một đóa hoa cho dù đứng cách rất xa vẫn ngửi thấy hương thơm ngào ngạt, khiến người bay bổng, có cảm giác vũ hóa phi tiên”

Sở Phong nói ra một đoạn như vậy, đối với nó thăm dò.

Chu Toàn lại có chút ngẩn người, ở bên cạnh lắng lắng nghe.

Con hoàng kim tiểu ngưu quả nhiên không còn bình tĩnh nữa, cảm xúc kích động, di chuyển đến gần, không ngừng gật đầu, trong miệng phát ra ừm... ừm... ờ... ọ... ờ..., như là thúc giục hần mau chóng nói tiếp.

Sở Phong lòng đầy nghi hoặc, cây tiểu thụ ra hoa kia thật sự trọng yếu như vậy? hần từng tiếp xúc qua, chỉ có cảm giác được một dòng nước ấm như có như không, cũng không có dị biến gì khác.

Mà nhìn về kích động của con hoàng kim tiểu ngưu, nó đối với gốc tiểu thụ ra hoa mà nói khát vọng hơn xa khi nhìn thấy trái cây màu đỏ của Chu Toàn.

“Ta tại đó gặp được một con kim điều khổng lồ, một con ngao thần dị, còn có một con đồng tộc với người hắc ngưu.” Sở Phong vừa nói vừa quan sát sắc mặt của nó.

Con hoàng kim tiểu ngưu biểu lộ cảm xúc vô cùng phong phú, y như nhân loại bình thường, nghe vậy nó nhếch môi, có kinh ngạc cũng có khản trương, nó đề ý đến kết quả của việc này.

“Tại thế giới chúng ta, bò đen Tây Tạng, ngao hay là con chim kia đều không tính là đỉnh cấp sinh vật, trí tuệ không có khai mở, nhưng lúc ở ngọn núi lục đồng, ba con thú xuất hiện kia vô cùng khác thường, so với nhân loại còn có linh tính hơn.”

Sở Phong xem phản ứng của nó, chậm rãi nói ra, sau đó tiến hành phỏng đoán.

Quả nhiên, con hoàng kim tiểu ngưu sau khi nghe vậy, lộ ra vẻ trịnh trọng, dường như đối với ba đầu sinh vật kia vô cùng coi trọng.

“Ta nghĩ, tại hoàn cảnh ngày trước mà chúng đã có thể mở ra trí tuệ, tại cao nguyên phía tây không có đối thủ, vậy khi thế giới này xảy ra biến dị, chúng có lẽ càng siêu phàm, thậm chí có khả năng thành thánh.”

Con hoàng kim tiểu ngưu nghe nhập thần, không kiềm được gật đầu, hiển nhiên đây là hành vi vô thức, nó chấp nhận loại thuyết pháp này.

Bỗng, nó phục hồi tinh thần, bình tĩnh lại, không hề phát ra cảm xúc gì nữa, nó không muốn tiết lộ suy nghĩ trong lòng.

Nhưng mà, trong lòng Sở Phong đã có suy đoán.

“Ta nghĩ, sau khi kịch biến, tại thế giới của chúng ta, phải chăng gọi là giai đoạn nguyên thủy, mà trong sơ kỳ nguyên thủy có thể dễ dàng xuất hiện .... thánh?” Sở Phong cẩn thận xử lý từ ngữ, muốn tìm một từ để hình dung loại cấp độ không biết này,

Đồng tử của con hoàng kim tiểu ngưu co rút, hiển nhiên đã xúc động đến dây cung trong lòng nó.

“Các người trước ngã xuống, người sau tiến lên, chạy tới đây, điều này nói rõ giai đoạn nguyên thủy thật sự vượt quá tưởng tượng, đều mơ tưởng tìm thấy cơ duyên thành thánh?” Sở Phong lại lần nữa mở lời.

Chu Toàn kinh hãi, rồi sau đó cảm thấy thán phục, Sở Phong lần theo một ít chi tiết, tỉ mỉ thăm dò, hiện tại đã dần dần tìm ra các loại nguyên nhân chân tướng.

Hiện tại, mập mập cũng đã có một ít manh nha trong đầu rồi, cũng bắt đầu theo Sở Phong suy nghĩ tiến hành phỏng đoán.

Con hoàng kim tiểu ngưu lúc này nhìn về phía Sở Phong, ánh mắt có vẻ thân cận hơn, thậm chí có chút coi trọng, ít nhất không giống như lúc nhìn Chu Toàn.

“Này, người có ý gì vậy, khi nhìn ta thì như là khinh miệt, còn nhìn hần thì theo kiểu ngang hàng, thậm chí coi trọng, người cái con nghé con này, tức chết ta rồi...!” mập mập cảm giác rất tổn thương.

Đặc biệt lúc này, con hoàng kim tiểu ngưu lại toét miệng cười, ánh mắt lúc này cũng quá rõ ràng rồi.

Sau nửa đêm, bọn họ rời xa Thái Hành sơn mạch, vùng núi yên tĩnh, đã không còn cảm thụ được khí tức khủng bố trên người bọn hung cầm mãnh thú nữa rồi.

Ánh trăng như nước, rơi rải trong rừng, lại có ánh xanh mịt mờ rực rỡ chảy qua....

“Huynh đệ, người trên lục đồng sơn từng nhìn thấy cây tiểu thụ thần kỳ như vậy? đóa hoa bị ba con quái vật đoạt được, người không có thu hoạch gì sao?” mập mập hỏi thăm.

“Có bốn cánh hoa rơi vào lòng bàn tay ta” Sở Phong đáp.

“Thật à!” trước kia mập mập chỉ thuận miệng hỏi bừa, ở trong mắt hần, có kim điều, thần ngao, hắc ngưu tại đó, Sở Phong còn sống đã là phước đức

rồi.

Mà thời điểm này, con hoàng kim tiểu ngư rất kích động, trực tiếp lao đến, dùng đầu của nó dí vào bàn tay Sở Phong, tròn tròn con mắt, như là cố gắng tìm hiểu điều gì.

“Đã qua rất nhiều ngày, sớm đã không thấy gì nữa rồi” Sở Phong cười cười.

Nhưng mà, hoàng kim tiểu ngư vẫn không chịu bỏ đi, vây quanh hắn, ánh mắt cổ quái, thậm chí đứng thẳng lên, đuổi ra chi trước, chỉ vào Sở Phong, có hưng phấn, cũng có tức giận, thần sắc phức tạp.

“Ngươi biết cái gì thì nói ra ta nghe với” mập mập trừng mắt với con nghé con.

“Ừm...Ừm... ồ... ồ...!” tiếng ngư rống đáp lại hắn.

Chu Toàn thật muốn tát nó một cái, mà lại sợ, không dám.

Sở Phong cùng Chu Toàn đi ở phía trước, mà con hoàng kim tiểu ngư thì theo ở phía sau, cũng không rời đi, xem ra muốn theo hắn để làm rõ ngọn nguồn.

Bọn họ đã đến tòa thị trấn trước mặt, nhà Chu Toàn ở chỗ này, chậm trễ một thời gian dài, cuối cùng cũng về rồi.

“Con nghé con, ngươi có tên không? Đi theo hai chúng ta, cũng không biết xưng hô thế nào, chẳng lẽ suốt ngày gọi ngươi tiểu ngư tử?” mập mập quay đầu lại,

Sau đó, hắn vô tình giúp nó đặt tên.

“Ngươi còn bé tí tẹo, mà rất vô liêm sỉ, lại còn là yêu quái nữa, ta thấy gọi ngươi là Ngư Ma Vương là quá hợp, đã uy phong lại êm tai” Chu Toàn khuyến khích nó tiếp nhận.

Phanh!

Hắn trúng một cước, nằm sấp trên đất, hơn nửa ngày chưa dậy nổi.

« Bà nội cha mày, Ngư Ma Vương ! » mập mập hự hự cả buổi mới đứng lên được, muốn nhào vào liều mạng với nó.

Rốt cuộc, cũng tiến vào thị trấn, lúc này đã khuya, đường phố im ắng, thỉnh thoảng có một con mèo chạy ngang qua, đèn đường lờ mờ.

Sở Phong cùng Chu Toàn từ biệt, hắn còn phải đi hơn mười dặm nữa mới về đến nhà.

Mập mập cực lực giữ hắn lại, nói cho hắn sáng ngày mai hãy lên đường.

Sở Phong lắc đầu, nghỉ một đêm, lỡ đầu mười dặm lộ trình biến thành trăm dặm, hai ngày nay thiên địa kịch biến, không thể nói trước điều gì.

“Huynh đệ, bảo trọng, chờ ta cùng người nhà gặp mặt, sắp xếp xong xuôi sẽ đến tìm ngươi”

Hắn hiểu rằng, tương lai sắp tới, toàn bộ thế giới sẽ hỗn loạn, trên đường kết giao đồng hương cùng bằng hữu này, rất đáng tin cậy.

Khi thấy con hoàng kim tiểu ngư quyết đoán đi theo Sở Phong, không hề cân nhắc chút gì, thậm chí không thèm liếc hắn một cái, mập mập bực mình nhe cả răng ra.

“Ngươi cái con nghé con không có lương tâm, ăn tiên thảo của ta, giờ chia ly cũng không có biểu thị gì!” mập mập ở phía sau hô.

Con hoàng kim tiểu ngư nghe được, cũng không quay đầu lại, mà dùng cái đuôi trâu vểnh lên, hướng về phía hắn mà lắc lắc.

Chu Toàn tròn mắt há mồm, cái đuôi trâu, đây là đang miệt thị hắn à.

“Cút đi, Ngư Ma Vương” mập mập bộc phát.

Hắn muốn giúp Sở Phong tìm một chiếc xe, nhưng bị cự tuyệt, dù sao con nghé con toàn thân vàng óng ánh, quá mức gây chú ý, không nên bị người khác chứng kiến.

Lúc này, tên béo biểu lộ mệt mỏi, muốn ngủ say, hắn cảm giác được sau khi ăn vào trái cây đó, trong cơ thể có biến hóa kỳ dị gì đó.

“Gặp lại”

Bây giờ đã là sau nửa đêm, nhưng không có quá tối, trăng sáng trên cao, khắp đại địa là một mảnh trắng bạc.

Bị ánh trăng rọi vào, toàn thân con nghé con lập lòe ánh sáng.

Trên đường Sở Phong rất ngạc nhiên, thử vuốt ve, là da lông thật sự, không phải là kim loại, mềm mại mà bóng loáng, giống như tơ lụa, chỉ có hai cái sừng màu vàng thì khác, rất lạnh và cứng.

Thanh Dương trấn, cách thị trấn của Chu Toàn hơn mười dặm đường.

Sở Phong sinh ra ở đây, đến khi mười tuổi mới cùng cha mẹ chuyển đến thành thị khác, Thuận Thiên.

Thuận thiên, là lục triều cổ đô chi thành, cũng là thành phố lớn nhất phương bắc.

Tuy nhiên, những năm gần đây, mỗi khi đến kỳ nghỉ, cả nhà bọn họ đều sẽ trở lại Thanh Dương trấn, cảm giác nơi đây vẫn thân thiết hơn.

Mặc dù đêm đã khuya, hần vẫn không nhin được mà lấy điện thoại ra cùng cha mẹ liên hệ.

Ban ngày khi hần liên lạc, biết cha mẹ mình vẫn còn ở Thuận Thiên, còn chưa trở về .

Hiện nay, Thái Hành sơn dị biến, rất nguy hiểm, lỡ chạy ra vài đầu hung thú thì nguy to, nên hần cũng không hy vọng cha mẹ mau chóng trở về.

“Cha, con về đến nhà rồi”

Sau đó, hần nói rõ tình huống nơi này, trịnh trọng nói cho ba mẹ rằng bọn họ đừng nên trở về, còn hần sẽ đi qua đó.

Sở Phong suy nghĩ, dù sao đó cũng là thành thị trung tâm ở phương bắc, nếu quả thật có nguy hiểm thì phòng hộ ở đó cũng là cao cấp nhất rồi.

Trò chuyện một lúc, hần cũng đã thuyết phục được cha mẹ ở lại tòa thành thị đó.

Đêm rất yên tĩnh, rốt cuộc hần cũng về đến nhà mình.

Một tòa nhà hai tầng, tại phía đông Thanh Dương trấn, có một cái sân nhỏ, bên cạnh là một vườn trái cây, xa xa là Thái Hành Sơn, cảnh sắc thật khác biệt.

Đây cũng là lý do gia đình Sở Phong thích trở lại đây.

Quá nửa đêm rồi, Sở Phong đem con hoàng kim tiểu ngư vào trong nội viện, sau đó không để ý đến nó nữa, hần thật sự quá mệt mỏi rồi.

Hần leo lên lầu hai, ngã đầu đi ngủ.

Sáng sớm, ánh nắng len lỏi vào phòng, mặt trời mới lú, mang theo khí tức bình minh đến.

Ngủ trễ nhưng hần lại dậy rất sớm.

Hần mở điện thoại nhìn một chút động tĩnh các nơi, xem có tin tức gì không.

“Thần Vương?”

Ngạc nhiên khi chứng kiến trên internet loại tin tức này, hai ngày này, ngoài người trẻ tuổi sinh ra đôi cánh bạc, nhân loại lại xuất hiện thêm ba hiện tượng biến dị nữa.

Hơn nữa, đã được chứng minh, ba người này đều có siêu năng lực đáng sợ, có mấy người xưng họ là Thần Vương.

Có một bài báo tiến hành phân tích, kết luận rằng cứ tiếp tục thế này, sẽ lại có thêm một bộ phận người nữa có thể đạt được siêu năng lực, có khả năng sẽ mở ra một cái thời đại thần bí.

Mà những người có siêu cường năng lực sớm nhất, vô cùng có khả năng sẽ vượt lên những người khác, rồi sẽ có một ngày được tôn xưng là Thần Vương.

Ví dụ , Thiên Thần Sinh Vật dẫn đi người trẻ tuổi mọc đôi ngân sí, hiện tại đã có thể phi thiên độn địa, tương lai khó mà tưởng tượng.

Sở Phong buông điện thoại, xuống lầu hướng về nội viện.

Hần kinh ngạc, vì con hoàng kim tiểu ngư, tư thế của nó lúc này rất cổ quái.

Lúc này, nó giống như nhân loại, hai chân sau xếp bằng, hai chi trước tự nhiên thư giãn, hướng về Thái Dương mới mọc, thổ nạp ánh bình minh.

Cái này quá quái dị, rõ ràng là một đầu trâu, lại giống nhân loại, khoanh chân thổ nạp,

Sở Phong quan sát, cảm thấy loại phương pháp hô hấp này, tiết tấu cổ quái, có một loại quy luật không hiểu được,

Hắn sau một hồi hiểu kỳ, quan sát rất lâu, rồi cũng theo tiết tấu đó, tiến hành làm thử.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Khư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Phương Pháp Hô Hấp Thần Bí

Loại phương pháp hô hấp này tiết tấu khá cổ quái, khi thì ồ ồ, khi thì yếu ớt, lúc nhanh lúc chậm, có chút phức tạp.

Sở Phong tuy rằng thông minh, nhưng lúc đầu không thích ứng được, mấy lần thay đổi chột nặng chột nhẹ, hắn lúc thì bị ngạt hơi, lúc thì thừa khí trong lồng ngực, làm hắn như bị sặc nước, ho khan không ngừng.

Con hoàng kim tiểu ngưu mở mắt ra, nhìn thấy một màn như vậy, lập tức nhếch môi cười không ngừng.

“Cười cái gì!” Sở Phong trừng mắt, rốt cuộc hắn cũng hiểu tâm tình của mập mập, bị một con nghé con cười nhạo, thật sự muốn tiến lên đánh nó.

Ánh bình minh sáng lạn, mang theo tinh khí mạnh mẽ, con hoàng kim tiểu ngưu ngồi xếp bằng ở chỗ kia, ổn trọng, thở nạp tinh khí, giữa mũi và miệng có một đám sương trắng mang theo hương thơm.

Theo nó thở nạp, những sương mù trắng nõn ờ mũi và miệng nó ra vào vào, cùng ánh bình minh lẫn lộn một chỗ, nó đang thu thập tinh hoa Nhật Nguyệt.

Có thể thấy, khi đang tiến hành loại phương pháp hô hấp đặc biệt này, trên người nó tràn ngập các loại màu sắc lưu quang, toàn thân như đúc nên từ hoàng kim, lộ ra vẻ phi phàm.

“Ừm... ừm... ồ... ồ...!”

Theo một tiếng gầm nhẹ, giữa mũi và miệng nó phụt ra một cổ bạch khí, nổ đùng trong không trung, như tiếng sấm rền, đình tai nhức óc hết sức kinh người.

Tiếng vang đột ngột khiến cho Sở Phong càng hoảng sợ, cổ bạch khí kia nếu phun trúng thân người, không chừng bị đùng bay ra ngoài, mà thân thể có bị gì hay không thì quả thật không biết được.

“Lợi hại vậy sao?”

Sở Phong cảm thấy thần kỳ, đây chỉ là khi con hoàng kim tiểu ngưu phụt ra một hơi mà thôi, lại có lực sát thương như thế.

“Cái phương pháp hô hấp này ta có thể học không?” ánh mắt hắn nhìn tiểu ngưu từ vô cùng nóng bỏng.

Con hoàng kim tiểu ngưu dương dương đắc ý, ngẩng đầu lên, biểu tình vô cùng tự tin và kiêu ngạo,

Sở Phong cảm nhận được, con nghé con này đối với phương pháp hô hấp này vô cùng tự phụ, khiến hắn cảm thấy đây là một loại phương pháp khó lường.

“Phương pháp hô hấp này có lai lịch gì à?” hắn hỏi, đây chỉ là một đầu nghé con, mới cao một thước, chắc chắn không phải nó tìm tòi nghiên cứu ra được.

Con hoàng kim tiểu ngưu lúc này có chút khần trương, bộ dạng vô cùng cảnh giác.

Sở Phong kinh ngạc, chẳng lẽ so với hắn tưởng tượng còn thần bí hơn, cảm không cho tiết lộ với bên ngoài?

“Ta có thể theo ngươi học không?” Hắn có chút chờ mong.

Hắn âm thầm nhủ trong lòng, hy vọng ngày sau có thể tự bảo vệ mình.

Kịch biến xuất hiện khắp nơi, đủ loại dị tượng hiển hiện, có một ít nhân loại biến dị có được siêu năng lực, đến tận cùng sẽ phát triển thành tình huống thế nào, hiện tại không ai nói rõ được.

Có thể tưởng tượng, sẽ không chỉ có nhân loại, mà còn có những chủng loại khác cũng tiến hóa, ví dụ như gốc cự đẳng treo ở vòm trời kia, đem vệ tinh từ trên vũ trụ giật xuống.

Tương lai, nguy hiểm không chỗ nào không có.

Ngoài ra, còn có một ít núi cao sông rộng, danh lam thắng cảnh hiển hiện, mà bên trong nguy hiểm không ngừng, ví dụ như sâu trong Thái Hành sơn mạch, hàng trăm ngọn núi xuất hiện một cách khó hiểu, cùng với hàng ngàn đầu hung cầm mãnh thú.

Mà những thứ này, có lẽ chỉ là một góc băng sơn!

Cho nên, Sở Phong có một loại cảm giác gấp gáp, hắn muốn tự bảo vệ mình, tại phiên thiên địa không ngừng biến hóa này, có thể sống sót. Con hoàng kim tiểu ngư rất thần kỳ, lại khiến cho hắn có thêm hy vọng.

Con hoàng kim tiểu ngư có chút suy nghĩ, nhưng vẫn ngồi ở chỗ kia không nhúc nhích.

“Người biết rõ, ra đã thấy được tiểu thụ kỳ dị ở lục đồng sơn, ngày sau có thể mang người đi tìm” Sở Phong mỉm cười, bắt đầu dụ dỗ, hắn bỏ sung: “điều kiện tiên quyết là ta còn sống đến lúc đó nha”

“Ừm... ừm... ờ... ờ...”

Con hoàng kim tiểu ngư dường như đã quyết định, phát ra tiếng gầm nhẹ, rồi gật đầu.

Sở Phong vui mừng, không ngờ thuận lợi như vậy.

Hắn chỉ sợ con hoàng kim tiểu ngư tính tình bướng bỉnh cố chấp, không thêm đề ý đến hắn.

Con hoàng kim tiểu ngư dùng cái chi trước chỉ chỉ mặt trời, lại ra hiệu Sở Phong bắt chước theo nó, đổi mặt phương đông, đón ánh bình minh, bắt đầu tiến hành loại phương pháp hô hấp cổ quái này.

Sở Phong học cái gì cũng rất nhanh, lúc này đây cũng không ngoại lệ, hắn bắt chước tiết tấu hô hấp của nghé con, khi thì ồ ồ, khi thì yếu ớt im ắng.

Người ngoài nhìn xem, hắn bắt chước rất đúng chỗ, phi thường giống.

Nhưng mà Sở Phong lại không cảm thấy khoan khoái dễ chịu, mấy lần suýt nữa thì sặc, trong lồng ngực tung tức khó chịu, có chút choáng váng đầu óc.

Cái này rõ ràng bất thường, bởi vì, hắn chứng kiến con hoàng kim tiểu ngư làm theo phương pháp hô hấp như vậy mà lại thoải mái phát ra tiếng ngáy, nó ngủ mất tiêu rồi, nhưng cơ thể lại tản mát ra một mùi thơm ngát.

Một con nghé con, bởi vì thổ nạp, thân thể tự nhiên phát ra mùi thơm, thật sự kỳ dị.

Sở Phong nhú mày, ngừng lại, hắn ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, loại phương pháp hô hấp này có lẽ rất phi phạm, nhưng chưa chắc thích hợp với nhân loại.

Con hoàng kim tiểu ngư như có cảm ứng, mở mắt, mang theo sự nghi hoặc như là đang hỏi hắn vì sao dừng lại?

Sở Phong rất trực tiếp, nói với nó: “Ta có chút lo lắng, loại phương pháp hô hấp này phải chăng cũng thích hợp với nhân tộc?”

Vượt ngoài dự liệu của hắn, con hoàng kim tiểu ngư không hề suy nghĩ, trực tiếp gật đầu, cho hắn đáp án vô cùng chắc chắn.

Nhưng lại để cho Sở Phong kinh ngạc, hắn muốn xác nhận, liền hỏi: “Thật không có vấn đề gì ư, đây là phương pháp hô hấp gì, chủng tộc khác cũng có thể vận hành?”

Con hoàng kim tiểu ngư lộ ra vẻ cao ngạo, nó cười toét miệng, ngẩng cao đầu, nhưng là tự phụ đến mức tận cùng, cái tư thái kia biểu lộ, dường như đây là thiên hạ đệ nhất phương pháp hô hấp.

“Phương pháp hô hấp vô cùng tốt?” Sở Phong hồ nghi.

Con hoàng kim tiểu ngư đang ngồi, bỗng hai móng trước giơ lên, một chỉ thiên, một hướng địa, trong miệng liên tiếp phát ra tiếng: “Ừm... ừm... ờ... ờ... , Ừm... ừm... ờ... ờ... , Ừm... ừm... ờ... ờ...”

“Thôi thôi, ta biết rồi, trên trời dưới đất, duy người độc tôn nha” Sở Phong tranh thủ nói nhanh, hắn sợ nó cứ Ừm... ừm... ờ... ờ... một đoạn kinh phát nữa.

Hắn ngồi xuống, lại lần nữa thử, cùng con hoàng kim tiểu ngư hô hấp tiết tấu như nhau, nhưng vẫn như cũ hiệu quả gần như không có, cảm giác chẳng có gì kỳ diệu cả.

Sở Phong kiên trì, không buông tha.

Cho dù loại phương pháp này rất phức tạp, tiết tấu cổ quái, nhưng hắn vẫn cố gắng ghi nhớ, cảm giác không có xuất nhập gì trong cơ thể cả,

Cho đến một lúc, một tiếng lời mình vang lên, con nghé con đang thổ nạp, phát ra một tiếng Ừm... ừm... ờ... ờ... , âm thanh bờ rỗng, như là ẩn chứa lực

lượng kỳ dị nào đó.

Tại lúc này, tất cả dường như cộng minh.

Một mùi thơm nhàn nhạt tràn ngập, một đoàn sương mù màu trắng noãn bao phủ chỗ này, nổ vang không dứt.

Sở Phong cảm giác hai lỗ tai ong ong cộng hưởng, cả bản thân hắn cộng minh theo, không nghe được bất cứ âm thanh gì khác, bên tai chỉ có tiếng hít thở.

Đó là tiết tấu hô hấp của con nghé con, tinh chuẩn đến mức tận cùng.

Hắn đã hiểu, lúc trước hắn bắt chước chỉ là “Hình”, giờ hắn mới cảm nhận được “Thần”

Thậm chí, hắn còn nghe được tiếng vang do máu lưu thông trong cơ thể con hoàng kim tiểu ngưu, cùng với tiết tấu hô hấp cộng minh, tác dụng cùng một chỗ, mới chân chính thoát ra công hiệu phi phàm.

Cái “Thần” của phương pháp hô hấp, là do con nghé con dùng một thủ đoạn phi thường đặc biệt truyền thụ cho hắn, chắc là bí truyền, vì chỉ vền vện phần “Hình” không thì không dùng được.

Ừm...ừm...bò....ò... , lại âm thanh của nó, cùng tiếng lời mình, sương trắng, tất cả đồng loạt xuất hiện, “Thần” ẩn chứa trong đó, đã được Sở Phong cảm giác rõ ràng, đạt được truyền thừa.

Sở Phong mở mắt ra, sương trắng tản đi rồi, quay về trong cơ thể con nghé con, hắn trịnh trọng gật đầu, hướng nó biểu thị cảm tạ.

Hắn bắt đầu an tâm tiến hành loại phương pháp hô hấp này, hết thấy đều không giống lúc trước, hiệu quả rõ rệt, đối mặt với mặt trời vừa ló dạng, theo hô hấp của hắn, cảm nhận được sinh mệnh tinh khí phồn thịnh mạnh mẽ.

Sáng sớm ở trong hậu viên, hắn chưa hề buông lỏng bản thân, toàn thân thư thái, tất cả lỗ chân lông đều giãn nở, có một cỗ nhiệt lưu bắt đầu khởi động trong cơ thể.

Thời gian dần trôi qua Sở Phong vẫn không nhúc nhích, toàn tâm đầu nhập vào hô hấp, ánh bình minh rơi trên người hắn, bộ mặt hắn đã có một tầng màu vàng kim sáng bóng nhàn nhạt.

Con hoàng kim tiểu ngưu hé miệng, có chút kinh ngạc, theo dõi hắn thật lâu.

Đến khi Sở Phong lần nữa mở mắt, mặt trời đã lên rất cao, hắn cảm nhận được toàn thân tràn ngập lực lượng, tinh thần sáng khoái, dù ban đêm chỉ ngủ có hai ba canh giờ, nhưng hiện tại lại có cảm giác trước nay chưa từng có.

“Thật đúng là thần kỳ” Sở Phong sợ hãi thán phục.

Giờ hắn giơ tay nhắc chân, uy vũ sinh phong, thân thể lại có được một điểm thông suốt, tinh lực cực kỳ dồi dào, lực lượng tuôn trào dùng không hết.

Hắn muốn tiếp tục, bởi vì cảm thấy như vậy là một loại hưởng thụ.

Nhưng mà, con hoàng kim tiểu ngưu đưa chân ngăn trở, ra hiệu hắn vậy là đủ rồi.

“Một ngày chỉ vền vện tiến hành loại hô hấp pháp này như vậy thôi à?” Sở Phong kinh ngạc.

Hoàng kim tiểu ngưu gật đầu.

Cái này đối với Sở Phong mà nói, có chút ngoài ý muốn.

Kể đến, hắn quét dọn phòng ốc một lần, rồi sau đó đi ra ngoài, tiến hành đại lượng mua sắm.

Bên trong siêu thị có chút ít trống trải, hắn đi mấy chỗ, đem hết khả năng mới mua đủ một ít sinh hoạt nhu yếu phẩm, duy trì được một đoạn thời gian.

Hiển nhiên, tin tức thời gian gần đây làm lòng người bàng hoàng, thiếu chút nữa đem tất cả cửa hàng bách hóa hốt sạch.

“Chu bản tử nói có lý, nên đặt một cái tên cho ngươi, bằng không lúc bình thường ta nên gọi ngươi thế nào?” Sở Phong thật ra muốn hỏi con hoàng kim tiểu ngưu nguyên bản danh tự của nó là gì, nhưng nó suốt ngày cứ Ừm...ừm...ò....ò... , hắn nghe không hiểu.

“Kỳ thật Ngưu Ma Vương nghe hay mà” Hắn cũng đề nghị như vậy.

Nhưng mà vừa nhắc đến tên đó, con hoàng kim tiểu ngưu lộ ra vẻ khinh thường, bởi vì nó nghĩ, mập mạp kia rất ngu ngốc, làm sao đặt được một cái tên hay.

Cuối cùng, hết cách rồi, Sở Phong đành phải liệt kê ra một loạt cái tên, kết quả trong lúc vô tình nhắc đến hai chữ Hoàng Ngưu, con hoàng kim tiểu ngưu lại có phần ưa thích.

Sở Phong ngạc nhiên, há hốc mồm, định nói gì đó, nhưng con hoàng kim tiểu ngưu đã nhận định cái tên này rồi.

Hắn thần sắc quái dị, không biết lần sau gặp Chu Toàn, tên béo này sẽ có biểu lộ gì, hắn hao hết tâm trí kiếm cho nó một cái tên nghe bá khí, Ngưu Ma Vương, nó lại không chọn, mà lại chọn cái tên tầm thường, Hoàng Ngưu.

“Ta đổi một cái khác nhé?” Sở Phong cùng nó thương lượng.

“Ừm...ừm...ò....ọ.... “! Hoàng Ngưu trừng mắt, có chút bất mãn.

Nó một thân vàng óng ánh, lấy đó làm kiêu ngạo, Sở Phong suy đoán, chẳng lẽ có ẩn tình gì đó? Như là có cái gọi là hoàng kim huyết mạch, nên nó thích thú với hai chữ Hoàng Ngưu?

Buổi trưa, hắn chuẩn bị cho Hoàng Ngưu một ít trái cây, lê cùng táo, chính hắn cũng ăn một ít đồ ăn.

Sau đó, hắn cẩn thận từng chút một lấy hộp đá ra.

Hoàng Ngưu chứng kiến cái hộp đá, ánh mắt lộ ra dị sắc, lặng yên tiến lại gần.

“Đừng nhúc nhích, cái này ngàn vạn lần không thể ăn!” Sở Phong khuyên bảo.

Hoàng Ngưu nhìn chằm chằm vào ba mầm hạt giống kia, một khóa đen sì, một khóa bị đè bẹp biến hình, một khóa lại nhăn nheo, rồi nó lộ ra thần sắc khinh thường.

“Ngươi đừng ở đó mà coi thường chúng, ta cho ngươi biết, đây không phải hạt giống bình thường đâu.” Sở Phong cố ý cảnh nhắc.

Hắn biết rõ, hắn càng nói như vậy thì Hoàng Ngưu càng không để ý đến, nếu không, hắn sợ nó nổi xung lên một hơi nuốt hết vào bụng, thì hắn biết tìm nơi nào mà khóc.

“Ừm...ừm...ò....ọ.... “

Hoàng ngưu lắc đầu, cười nhạo.

Sở Phong trong nội viện đào đất, tuyên bố: “Ta cho ngươi biết, mầm thứ nhất ta chuẩn bị trồng ra Tây Vương Mẫu, mầm thứ hai ta chuẩn bị trồng ra Cửu Thiên Huyền Nữ, còn mầm thứ ba, chờ chút để ta suy nghĩ đã..”

Bạn đang đọc truyện *Thánh Khư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Đại Sự Kiện

“Có cần thêm phân bón không nhỉ?” Sở Phong cân nhắc, hắn đem vườn hoa tại nội viện dọn dẹp ra một vùng, định đem ba mầm hạt giống chôn vào đó, lại có chút chần chờ.

Vì nó quá quan trọng, cần thận phần để ý, cho nên hắn cẩn thận từng chút một, phân bón hóa học bình thường chắc chắn không có tác dụng rồi.

Hắn nghiêng đầu, nhìn Hoàng Ngưu, con hàng này vẫn còn toét miệng cười nhạo hắn, nhìn hắn như thẳng ngốc, nó cho rằng ba mầm hạt giống kia không trồng nên com cháo gì.

“Này, Hoàng Ngưu, ngươi giúp cái, ba mầm hạt giống này, có thể nảy mầm hay không, phải xem vào ngươi rồi”

Về mặt hắn trịnh trọng, khiến Hoàng Ngưu ngạc nhiên, bộ dạng khó hiểu, Ừm...ừm...bò....ò... một tiếng, giống như đang hỏi hắn tại sao nói như vậy.

“Nhìn đi, trong vườn hoa này, cái gì cũng có, nhưng mà, xét lại, hình như thiếu chút phân bón, ngươi giúp ta chút nào” Sở Phong bình tĩnh nhìn nó mà nói.

Hoàng Ngưu đang mơ màng, ngờ ngác một lúc, sau đó giật mình hiểu ra, lập tức trừng đôi mắt trâu, sau đó trong lỗ mũi bắt đầu bốc lên khói trắng, nhìn hắn chằm chằm.

“Đừng có nóng, việc này với ngươi chỉ là chuyện nhỏ mà, sự tình tự nhiên, ta đặc biệt cho phép ngươi có đặc quyền giải quyết ngay tại vườn hoa này”

Lỗ tai của Hoàng Ngưu cũng bắt đầu bốc khói trắng, ánh mắt như muốn giết người, phần uất ức trừng trừng nhìn Sở Phong, cái chân trước bắt đầu cào cào

đất, bộ dáng chuẩn bị xông vào hấn.

“Kích động cái gì, ta không chê thì thôi, có chút thối thum thum, ta chịu đựng được mà!” Sở Phong không biết sống chết, còn ráng khuyên nhủ nó.

(dịch giả: em đến quỳ anh Sở Phong..)

Đừng..!

Hoàng Nguru không nói nhiều, trực tiếp lao đến, cụng đầu Sở Phong một cái, đem hấn đánh bay, khiến hấn ngã vào trong vườn hoa.

Hấn đau đến nhe răng nhếch miệng, rốt cuộc cũng hiểu được cảm thụ của mập mập, cùng con trâu đàm phán, kiểu gì cũng quá nguy hiểm.

Lúc này, Hoàng Nguru muốn nổi điên lên, đôi mắt trâu trừng chăm chăm vào hấn, nó có chút hoài nghi cái thằng trước mắt này so với thằng mập kia có phải còn không đáng tin cậy hơn hay không, bộ dạng thiếu đồn.

Sở Phong xoa xoa cánh tay, bò dậy, than thở:” Ngươi không hiểu đâu, đây là thánh chủng mà, ta sợ phân bón bình thường không có tác dụng. Bản thân ngươi thì có lai lịch thần bí, không phải người ta hay nói sao, phân trâu có công hiệu so với phân bón bình thường gấp mấy lần, mà còn phân của con trâu cường hấn như vậy nữa...”

“Ừm....ùm....ò....ò...”

Hoàng Nguru găm giữ, cái đầu của nó không lớn lắm nhưng thanh âm như sấm rền quanh quẩn nội viện, khiến Sở Phong phải bịt hai lỗ tai mới chịu được.

“Thôi, không muốn thì thôi, coi như ta chưa nói gì” Sở Phong nói, hấn thấy nó cả bốn chân đều khởi động rồi, nói nữa thì chắc nó liều mạng luôn.

Sở Phong đem cái mầm nhìn tròn vẹn no đủ nhiều nếp nhăn vùi vào đất, bắt đầu tưới nước.

“Phải xem vận mệnh của ngươi rồi” Hấn lẩm bẩm.

Ba mầm hạt giống bị niệm phong vô số năm tháng, hấn thật không biết còn có thể nảy mầm không, nội tâm thì hy vọng.

Bất quá, nếu nó đã không phải là phạm vật, chắc là sinh mệnh lực cũng rất ương ngạnh, có thể hoàn cảnh không thích hợp lắm, nhưng biết đâu nó sống lại được,

“Không dùng phân trâu cũng tốt” Sở Phong lẩm bẩm, hấn bỗng dung nghĩ tới vấn đề nghiêm trọng.

Hoàng Nguru sau khi nghe được lời này, sắc mặt bất thiện, mà cũng có chút khó hiểu, xem hấn giải thích thế nào.

Sở Phong giải thích:” Lỡ đâu thật sự trông ra Tây Vương Mẫu, hay là Cửu Thiên Huyền Nữ, các nàng mà biết ta dùng phân trâu bón các nàng, còn không đánh chết ta!”

Hoàng Nguru ngẩn ra, sau đó thẹn quá hóa giận, lại Ừm....ùm....ò....ò... , muốn xông tới lần nữa.

“Ngươi đừng có qua đây, ta nói theo tình hình thực tế mà, lỡ các nàng cảm thấy đó là khinh nhờn các nàng, thì nguy hiểm lắm, thôi ta vẫn cứ dùng cách bình thường nhất, thành thành thật thật, cái gì giảm được thì giảm thôi” Sở Phong cười cười.

Hoàng Nguru lỗ mũi phun khói, hung hăng trừng mắt, quay đầu gặm quả dưa đi chỗ khác.

“Tiên thảo ngươi ăn, còn có quả táo, quả dưa đều là ta cho ngươi đó nha!” Sở Phong ở phía sau hô to.

Sau đó, hấn đem ba mầm hạt giống, phân biệt chôn ở ba khu vực khác nhau trong vườn hoa, bởi vì các loại hoa cùng với tính chất đất đai khác nhau, hấn cảm thấy phân tán ra thì tốt hơn.

“Hi vọng nó sớm nảy mầm” Sở Phong cũng rất chờ mong, muốn nhìn thật sự nó có thể phát triển thành cái gì.

“Mà, nếu quả thật trông ra được huyền nữ, biết đâu cảm nhận được là ta sáng tạo ra các nàng, đừng nói khinh nhờn gì đó, biết đâu tỏ ra một bộ dạng nghe lời ta thì sao” Hấn nở nụ cười.

“Ừm....ùm....ò....ò...”

Một tiếng bò rống cắt đứt suy nghĩ của hấn.

Hoàng Nguru cười toe toét, mắt trâu liếc xéo, giống như khinh bỉ hấn mơ tưởng hảo huyền

.

“Cút sang một bên” Sở Phong đẩy cái đầu nó ra, bị một con trâu khinh bỉ, hấn cũng không biết nói cái gì.

Xoẹt!

Bỗng, hắn nghe được một tiếng nổ lớn, phương xa có ánh lửa, cực kỳ chói mắt, phóng đến vòm trời, nhất thời làm lòng hắn chấn động.

“Đạn đạo!”

Đây là đối với các loại thực vật trên không trung động thủ sao? Hắn kinh hãi.

Hoàng Nguru trực giác nhạy cảm, tròn tròn đôi mắt, nó cảm ứng được trước cả Sở Phong, toàn thân căng cứng, da lông màu vàng phát ra gọn sóng sáng lên.

Nó có chút khản trương, thân hình căng cứng đề phòng.

Sở Phong minh bạch, vừa nhìn thấy một màn tên lửa đối không này, có thể xem như là kỳ lạ quý hiếm rồi, ngày thường có khi nào mọi người thấy được đâu.

“Hình như nơi phát ra cũng không phải xa lắm, tình thế nghiêm trọng đến mức này rồi à” thần sắc hắn ngưng trọng.

Hai ngày nay, hắn nghe được rất nhiều lời đồn, nghe nói, đã sớm quyết định sử dụng loại vũ khí có tính sát thương này rồi, chỉ là một mực không có tin tức chính xác thôi.

Hắn định lên mạng tra một chút, có lẽ bây giờ có chút tin tức.

Ngay lúc đó, điện thoại rung nhẹ, mập mạp liên lạc, nhắc máy lên đã nghe được thanh âm của Chu bàn tử.

“Huynh đệ, người vừa rồi có nhìn thấy không? Wao, bay thẳng lên trên không, nhắm đến thiên ngoại, vậy mà ta có thể tận mắt chứng kiến, hơn phân nửa là có thể đem những thứ thực vật quý dị kia thanh lý sạch sẽ!”

“Hy vọng có hiệu quả” Sở Phong đáp lời hắn, nhưng hắn cũng nhắc nhở Chu Toàn, nên chuẩn bị một ít, tránh cho tình trạng xấu nhất xảy ra.

Sau đó, hắn hỏi mập mạp ăn trái cây kia rồi hiện tại cảm giác thế nào.

“Biến hóa rất lớn, không nói nhiều nữa, ta lại mệt rồi, lại muốn đi ngủ nữa” Chu Toàn cười gượng, giọng có chút mất tự nhiên.

“Người không phải mọc ra một cái đuôi thật chứ?” Sở Phong hoài nghi, sao thằng mập này lại né tránh.

“Làm gì có” mập mạp quái kiêu, giải thích một hồi, hắn cũng không bị biến thành quái vật xấu xí à nha.

“Vậy sao lại áp ứng, vì sao?” Sở Phong hỏi.

“Ta.... mọc ra một cái sừng! » mập mạp khóc không ra nước mắt, rồi chửi ầm lên : « Nhất định là con Nguru Ma Vương kia giờ trò, ta nhìn thấy rất giống sừng trâu »

Hắn lại nguyên rủa một lúc lâu, thanh âm rất lớn.

Hoàng Nguru vốn dĩ đang ngạc nhiên với cái điện thoại của Sở Phong, chăm chú quan sát, khi nó nghe được âm thanh nguyên rủa nó của mập mạp, lập tức lao tới, hướng điện thoại phát ra một tràng nguru thoại : « Ừm...ùm...ồ...ồ... , Ừm...ùm...ồ...ồ... Ừm...ùm...ồ...ồ... »

« Nguru Ma Vương ! người nghĩ ta là con đồng loại như người sao, nói tiếng người đi chứ ừm..ồ thì ai mà hiểu ? » mập mạp hỗn hển.

« Ba~ » Sở Phong cắt đứt trò chuyện, mà Hoàng Nguru còn chưa thỏa mãn, nó đang cảm thấy chọc thẳng mập mạp kia rất thú vị.

Sở Phong bắt đầu tra tìm các loại tin tức, chính quy thì lại không có, đối với tin tức sử dụng vũ khí mang tính hủy diệt kia là một mảng im lặng, nhưng các tin tức nhỏ lẻ thì đưa tin rất nhiều.

Thậm chí có người đã upload một ít hình ảnh, so với lúc Sở Phong chứng kiến tương tự,

Thế giới khắp nơi cũng thế, mọi người tin tưởng sắp đến một hồi chiến tranh đại quy mô giữa các loại vũ khí nóng, có người còn chứng kiến tro cốt thực vật rơi rải đầy trời.

« Xây ra chuyện lớn rồi » Sở Phong tự nhủ, lông mày nhăn lại.

Nếu như thật sự có hiệu quả, có lẽ đã sớm công bố rồi, đằng này quan viên các nơi lại trầm mặc, điều này nói rõ tình thế đã phi thường nghiêm trọng.

Sau đó, hắn lại xem các loại tin tức khác, quả nhiên có thể thấy mọi người rất hứng thú với năng lực siêu tự nhiên, thảo luận không ít, dù là trong không khí khản trương tại thời gian này, vẫn là có không ít người chú ý, phân tích.

Ngân sĩ thiên thần, kim cương, hòa linh, bạch hồ vương, bốn người này đang được thảo luận rất nhiều, đều đang nói đến bọn họ có được năng lực siêu

phạm nhập thánh, có lẽ ngày sau có thể được tôn làm thần linh.

Sở Phong không xem tin tức nữa, hắn có chút lo lắng, không biết tương lai sẽ như thế nào, hắn cần làm một ít chuẩn bị.

Hoàng Nguru rất bất mãn khi hắn tắt điện thoại, ra hiệu hắn mở lại cho nó xem, thanh âm cùng video trong điện thoại đối với nó có lực hấp dẫn rất lớn.

Sở Phong đem điện thoại ném cho nó, rồi ra khỏi nhà.

Dọc đường, hắn đi vào một cái sân nhỏ bên ngoài, nơi ở của Triệu tam gia, cũng là một cửa hàng vũ khí lạnh.

Ngày nay, loại tay nghề làm vũ khí cổ xưa nhiều nơi đều đứt đoạn rồi, nhưng Triệu tam gia thì vẫn được truyền thừa từ gia tộc đầy đủ.

Triệu tam gia tiến đến, hắn sử dụng hộp kim tài liệu ở thời đại này, chế tạo ra các loại dụng cụ cắt gọt, rất được người dân trong trấn hoan nghênh.

Sở Phong đưa cho lão cái nỏ gấp, cái này là lúc trước Triệu tam gia đưa cho hắn khi hắn quyết định lữ hành.

« Tiểu Sở, ngươi về lúc nào đấy ? » Triệu tam gia thấy hắn thì lộ ra dáng tươi cười, lão hiện tại hơn sáu mươi tuổi rồi, nhưng thân thể còn phi thường cường tráng, tóc đã trắng bạc, nhưng thô cứng.

Xem xét bên ngoài, lão nhân này có thân hình cao lớn nhìn rất kiên cường.

« Nửa đêm hôm qua mới trở về, ngủ một giấc, tỉnh lại thì tới vẫn an tam gia » Sở Phong cười cười.

« Tiểu tử rất biết nói chuyện, chắc là muốn cái gì ở ta đúng không ? » Triệu tam gia cười hỏi.

« Tam gia, cháu nhờ ông chế lại một ít tên nỏ » Sở Phong nói rõ ý đồ của hắn, hiện tại dị biến khắp nơi, hắn rất không an tâm, cần cẩn thận đề phòng.

Súng ống thì thôi, có lệnh quản chế cả, căn bản không mua được, thời đại này một ít vũ khí lạnh vẫn còn có thể sử dụng được.

Trao đổi một lúc, Sở Phong miêu tả đồ vật mình muốn, rồi sau đó cáo biệt.

Hắn nghe được từ Triệu tam gia, mấy hôm nay có rất nhiều người đến cửa hàng yêu cầu mua các loại dụng cụ hộp kim sắc bén, cung không đủ cầu, nhưng với hắn thì lão ưu tiên chế ra.

Vừa về đến nhà, Sở Phong có chút nghi hoặc, hắn nghe trong nhà, tiếng rống của Hoàng Nguru ùm...ùm...ò....ò... , ùm...ùm...ò....ò... không ngừng.

Ngay lập tức, hắn phát hiện vấn đề, con hàng này đang nghịch điện thoại, bộ dạng rất phấn khích, tập trung chơi đùa.

Từ từ, cái gì vậy ? Sở Phong đến gần, hắn giật mình, cái con hàng này nó đang mở danh bạ ra, chọn trong danh sách một vài người trò chuyện.

Sở Phong chóng mặt, trán đầy hắc tuyến.

Đặc biệt là, hắn thấy được trong những cái tên kia, hừ hừ thực thực hình như có tên Lâm Nặc Y, hắn muốn thổ huyết rồi.

« Nguru Ma Vương, tao liều mạng với mày ! » Sở Phong thét to.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Khư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Khóc Không Ra Nước Mắt

“ ùm...ùm...ò....ò...”

Hoàng Nguru gầm gừ một tiếng, động tác vô cùng linh hoạt, có chút nào giống một con trâu bình thường đâu, nó cứ tránh qua tránh lại.

“ Nguru Ma Vương, ngươi có biết ngươi đang làm gì không ? ” Sở Phong sắc mặt đen thui, lại một lần nữa xông về phía trước.

Tuy nhiên, mục tiêu của hắn lần này là cái điện thoại, lấy lại trước đã, rồi nhìn xem cái con trâu chết tiệt này cùng ai liên lạc, sau đó lựa lời mà giải thích với người ta.

Nhưng mà, người khác họ có cảm giác như thế nào nhỉ? Bất đồng ngôn ngữ, cái con trâu chết tiệt này chỉ biết ùm...ùm...ò....ò..., ùm...ùm...ò....ò...,

không ngừng mà thôi.

Nghĩ đến hình ảnh người khác nhắc máy không nghe gì mà chỉ có tiếng bò rống, Sở Phong có cảm giác muốn tức thổ huyết, hần hận không thể giết con Hoàng Ngu này ngay lập tức, xấu hổ quá đi, giải thích kiểu gì đây?

Mà cho dù có giải thích với người khác, thì phải giải thích thế nào? Đầu Sở Phong hiện tại to như cái đầu.

Chẳng lẽ lại nói cho người ta là, có một con nghé con đang dùng điện thoại liên lạc cùng với họ? ngay cả bản thân hần còn không tin được, thực là càng tô lại càng đen.

Hoàng Ngu không chịu phối hợp cùng, cứ chạy trốn không ngừng.

Lúc này, hai chân sau của nó chạm đất, đứng thẳng thân trâu, hai cái chi trước thì ôm cái điện thoại, cùng Sở Phong chạy vòng vòng trong nội viện, tránh trái tránh phải.

“Đứng lại mau !” Sở Phong quát to.

Hoàng Ngu còn linh hoạt hơn so với nhân loại, nhìn như một con hầu tử màu vàng, chạy chạy nhảy nhảy, vòng quanh bàn đá, cứ cù nhây với hần.

Nó ôm điện thoại không chịu bỏ xuống, quá đáng hơn là lâu lâu lại thò mồm hướng điện thoại mà cứ ừm...ừm...ò....ò... ừm...ừm...ò....ò... vài tiếng.

Sở Phong khuôn mặt tái xanh, tới lúc này mà nó vẫn còn trò chuyện với người khác ?

« Ngu Ma Vương, tao muốn giết mày ! » Hần hét to, hần thực tình choáng váng rồi, cái con trâu chết tiết này chết cũng không hỏi cái, đến bây giờ mà còn làm điều ác.

Hoàng Ngu vừa chạy vừa cười toét miệng, nhìn hần về mặt biểu lộ sự khinh thường.

« Làm chuyện xấu, mà ngươi còn dám khiêu khích ta hay sao ? » Sở Phong đuổi mãi cũng không kịp, hai người đem nội viện quấy cho lật nhào, hần cứ nắm được thứ gì trong tay là không ngừng ném vào nó, cố gắng quấy nhiễu nó.

Đối với hần lúc này quả thật là dày vò muốn chết rồi, cứ mỗi giây mỗi phút con Hoàng Ngu vẫn còn ôm điện thoại, hần cảm thấy trên mặt nóng rát thêm một phần.

Cuối cùng, haiz, con trâu chết tiết cũng dừng lại, đem điện thoại đặt trên cái bàn đá.

Hiện tại, Sở Phong mặt đen như lọ nồi, vẻ mặt rất phần uất, thật sự lúc này hần khóc không ra nước mắt.

Hiển nhiên, con Hoàng Ngu đối với điện thoại vô cùng tò mò, rất là yêu thích, mặc dù đã bò xuống, nhưng vẫn còn dùng đôi móng trâu chọc chọc đâm đâm, hai chi trước của nó quấy quấy không ngừng.

Sở Phong trừng mắt nhìn nó, có chút bất lực ngồi xuống, hần nhìn cái điện thoại, lại nhìn Hoàng Ngu, bây giờ giải thích với người khác kiểu gì đây ? đầu hần sắp nổ tung rồi.

Hần khẽ thở dài, cầm điện thoại lên, thật sự không có biện pháp, thôi gấp gì nói đó vậy.

« Nhớ kỹ, tí nữa ngươi đi theo ta, khi ta nói chuyện thì ngươi đi theo mà cứ Ừm...ừm...ò....ò... biết không » Sở Phong dặn dò nó.

Hoàng Ngu cũng chột dạ, nhẹ gật đầu, tỏ rõ tinh thần hợp tác.

Nhưng mà, lúc Sở Phong nhìn màn hình điện thoại, sắc mặt lập tức cương cứng, mấy cái lịch sử cuộc gọi đầu hết rồi, trời ơi, sao lại không có gì hết ?

Hần triệt để há hốc mồm, rốt cuộc thông tin đâu hết rồi ?

Sở Phong nghĩ lại, lúc trước sau khi đặt điện thoại lên bàn, cái con trâu chết tiết này chọc chọc đâm đâm, đừng có nói nó đem hết thông tin xóa sạch sẽ rồi. Nhưng sao mà nó biết được thao tác ?

« Hoàng Ngu, Ngu Ma Vương, Ngu đại ca, ngươi làm chuyện tốt đó, chuyện tốt nha ah ah ah » hần khóc không ra nước mắt rồi.

Sở Phong kêu to, mới rồi còn nghĩ làm thế nào giải thích, nhưng mà bây giờ thì phát hiện căn bản là không cần lan gì hết nữa.

« Ngươi mới trò chuyện cùng với những ai ? » Hần lớn tiếng hỏi, lúc trước lờ mờ có thấy hình như có Lâm Nặc Y, đây là nhân vật hần không hy vọng muốn xuất hiện nhất, rồi còn có ai nữa ?

Hoàng Ngu lắc lắc cái đầu, bộ dáng vô tội, ngu ngu ngơ ngơ, ý là nó cũng không biết gì hết.

« Mày làm thế nào mà biết truy cập vào danh bạ, rồi còn biết xóa hết tất cả đi nữa? mà quan trọng nhất, mày làm thế nào có thể sử dụng được điện thoại, chân mày to như vậy mà? » Sở Phong thật sự điên rồi, cái con trâu chết tiết này còn ngu ngơ cười cười, hần thật tình không hiểu, nhưng mà, sau

khi hắn nhìn lại ở móng chân của nó hiện lên một đoàn ánh sáng nhỏ nhỏ nhon nhon giống cái mũi dùi, hắn phần nào minh bạch.

« Mày còn cười, chờ đi, để bữa nào tao liên hệ một ông đầu bếp lựa lúc mày ngủ làm một bữa đại tiệc thịt trâu thịnh soạn ! » Sở Phong tức giận uy hiếp.

Lúc này, điện thoại lại lập lòe, mập mập tìm hắn.

Vừa nhắc máy, là giọng oang oang của Chu bản tử lập tức truyền tới, quát : « Nguru Ma Vương, cái con trâu chết tiệt này, thật sự là thành tinh rồi, vậy mà liên tiếp quấy rối ta »

« Là ta » Sở Phong đáp lại.

« Phù, cảm ơn trời đất, rốt cuộc điện thoại trở lại tay ngươi rồi, cái con trâu nhà các ngươi thành tinh rồi, nó vừa rồi cứ nhắm ta mà quấy rối liên tục, cứ gọi tới ta mà cứ Ừm...ừm...ò....ò...., Ừm...ừm...ò....ò...., Ừm...ừm...ò....ò.... không ngừng »

Trò chuyện kết thúc, Sở Phong lúc này sắc mặt cương cứng, có thể tưởng tượng cái con trâu ngu xuẩn này nó đã làm ra những gì, ngoài Chu bản tử, nó còn liên tiếp quấy rối ai nữa ?

Chu mập mập còn dễ nói chuyện, dù sao hắn cũng biết Hoàng Nguru, không cần giải thích.

Đang suy nghĩ, tiếng chuông điện thoại lại thông thả một lần nữa vang lên, Sở Phong cầm lên, thấy trên đó là bạn học đại học của hắn, Diệp Hiên.

« Sở Phong, ngươi có sao không ? » Diệp Hiên hỏi.

« Ta rất khỏe, không gì hết, ta nói này, vừa rồi thực không phải ta. » Sở Phong vừa trò chuyện với Diệp Hiên, vừa lấy tay ra hiệu cho Hoàng Nguru tiến đến phối hợp.

Nhưng mà, cái con trâu chết tiệt, không nhúc nhích, cứ đứng im mà trừng mắt nhìn hắn, mặc kệ hắn ra hiệu thế nào, nó đều tĩnh thần đứng yên, một tiếng cũng không phát ra.

« Ta, hiểu mà, ngươi vừa cùng Lâm Nặc Y chia tay, tâm tình không tốt, nhưng mà uống rượu ít thôi, hại thân thể lắm, nhớ cẩn thận đừng có nuốt tòi đó nha » Diệp Hiên tắt điện thoại chấm dứt trò chuyện.

« Ta uống rượu lúc nào ? » Sở Phong nghe được câu kia thì mặt một đống, phiền muộn muốn chết, thật sự là giải thích không nổi mà.

« Con trâu chết tiệt, ngươi tới đây, đã nói là phối hợp giải thích, sao lại không chịu làm ! » Sở Phong trừng mắt nhìn nó.

Điện thoại lại vang lên, vẫn là bạn học thời đại học, Tô Linh Khê, một cô bé rất đẹp.

Sở Phong lập tức minh bạch, sau Chu Toàn, thì Hoàng Nguru hơn phân nửa là quấy rối đám bạn học đại học của hắn.

« Tô Linh Khê, nghe ta giải thích này » Hắn lần này nắm chặt sừng của Hoàng Nguru, giữ chặt nó, bắt nó phối hợp.

Thế nhưng, Tô Linh Khê cũng không để hắn giải thích thêm, cười cười, trả lời trong điện thoại : « Ngươi có phải định nói cho ta nghe, bên cạnh ngươi có một con trâu, hết thấy đều là nó làm, ngươi còn chuẩn bị chụp một tấm hình cho ta xem ? được rồi, ta tin tưởng rồi. Nhưng mà, Sở Phong à, cái này không giống phong cách ngày thường của ngươi nha, bình thường rất tiêu sái mà, sau khi chia tay Lâm Nặc Y lại lấy rượu làm bạn sao ? Cẩn thận chút, dạo này các nơi đều bất an, uống ít một chút, chú ý sức khỏe thân thể, bảo vệ tốt cho chính mình. Thôi, ta không nói nhiều, ta còn việc quan trọng phải làm, gặp lại sau. »

Sở Phong ngẩn ngơ, trò chuyện chấm dứt rồi.

Phong cách của Tô Linh Khê, phi thường nhanh gọn, có thể xưng là soái khí, làm chuyện gì cũng gọn gàng, mười phần tiêu sái.

Qua một lúc lâu, Sở Phong nhìn chằm chằm vào Hoàng Nguru, nói : « Con trâu chết tiệt, hại ta thăm quá rồi »

Hoàng Nguru về mặt vô tội, ý của nó là, nó chuẩn bị phối hợp rồi, đáng tiếc không cho nó cơ hội.

Sở Phong đợi một hồi nữa, cuối cùng cũng không có ai liên lạc.

« Chắc có lẽ chỉ có mấy người này thôi nhì ? » hắn thờ phào một cái.

Bên cạnh, Hoàng Nguru cũng quyết đoán gật đầu, bộ dạng khẳng định, biểu thị không còn ai khác, chỉ có mấy người vậy thôi.

« Đừng có xạo, rõ ràng còn một người, ngươi để cho ta làm thế nào cùng nàng mở miệng đây ? »

Sở Phong tin chắc, còn có Lâm Nặc Y, bởi vì lúc hắn trở về đúng lúc nhìn thấy.

Hắn an tĩnh một lúc, đẩy Hoàng Nguru đang tiến đến gần ra, sau đó chuẩn bị cùng Lâm Nặc Y trò chuyện.

Điện thoại kết nối rồi, đầu dây bên kia có tiếng nhạc êm dịu, Sở Phong cũng không lập tức nói chuyện, đối với Lâm Nặc Y hắn muốn giải thích cho rõ ràng.

Có lẽ, nàng cũng minh bạch, hắn không có nhầm chán như vậy.

Điện thoại hai bên đều im lặng, hắn chưa nói mà Lâm Nặc Y cũng không nói chuyện, hai người yên tĩnh, mơ hồ nghe được tiếng hít thở của hai bên.

Giằng co cứ như vậy nửa phút.

Đột nhiên, Hoàng Ngu ngẩng đầu, trực tiếp vọt tới gần, kê miệng vào sát điện thoại, Ừm... ừm... ờ... ọ... ờng lớn một tiếng, khiến hai lỗ tai của Sở Phong ông ông.

Ngưu Ma Vương!

Sở Phong triệt để phát điên rồi, hắn mặc dù muốn giải thích, nhưng không ngờ đến kết quả thế này.

Lúc trước, cật lực xin nó phối hợp giải thích với người khác, nó như đại thần, đứng im không hoạt động, bây giờ, lúc không cần đến nó nữa, nó lại lảng xảng xông tới, phát ra một tiếng rống kinh thiên như vậy.

Hắn nghe được, bên đầu dây kia, rõ ràng có tiếng loảng xoảng của ly rượu rơi xuống đất, hiển nhiên Lâm Nặc Y bị chấn kinh hoảng sợ rồi, trực tiếp cắt đứt liên lạc.

Thời gian thật dài, Sở Phong ngậy ra như phồng, không nhúc nhích, đến lúc lâu sau, hắn rống to một tiếng:” Con trâu chết tiệt, tao chém mày thành tám khúc!”

Hoàng Ngu về mặt vô tội, ý là, không phải nguoi bảo ta phối hợp giải thích hay sao.

Tức thời, trong nội viện, gà bay chó sủa, tiếng người hô trâu rống, không yên tĩnh chút nào.

Đến cuối cùng, Sở Phong mặc kệ tất cả, vào phòng ngủ, muốn ra sao thì ra.

Lúc hắn tỉnh lại, sắc trời có chút tối rồi.

Sở Phong vào bếp, chuẩn bị một bữa cơm tối phong phú, đây cũng là ưu điểm của hắn, gặp sự tình phiền phức gì, có một bữa cơm no đủ là tốt rồi.

Hồi này hận không thể chặt con trâu chết tiệt kia làm tám khúc, nhưng giờ nộ khí cũng đã tắt, hắn cũng chuẩn bị cho nó cỏ xanh cùng một ít trái cây tươi.

Buổi tối, Sở Phong vẫn quan sát các loại tin tức, hắn rất chú ý sự tình các nơi trong thời gian này.

Trong lúc này, vô luận là Tivi hay là điện thoại đều có dấu hiệu tín hiệu bị nhiễu, để lại trong lòng hắn một tảng đá, hơn phân nửa là vệ tinh vũ trụ gặp công kích rồi.

Đến tối hắn, độ nhiễu sóng biến mất.

Trên mạng sôi trào,

Có một ít tin tức bán chính quy truyền ra, các loại thực vật trong không trung vũ trụ đã bị thanh lý gần như hoàn toàn.

Sở Phong trầm tư, thật sự thanh lý sạch sẽ rồi sao?

Cảnh đêm dần dần hiện lên, sau khi đọc một ít tin tức, hắn có chút lo lắng, hắn biết rằng đại công chưa cáo thành.

Vì có rất nhiều khu vực bắt đầu toàn diện kịch biến.

Có người phát ra tin tức, trước cửa nhà bỗng ở đâu xuất hiện mấy chục ngọn núi cao to nguy nga, cao vút đâm vào mây, như là trong thần thoại.

Có người khác đưa tin, hắn muốn đến nhà hàng xóm cách hơn mười dặm, vậy mà lái xe hơn trăm dặm mới đến.

Lúc này, không chỉ tại Tung sơn, Vương Ốc sơn, Thái Hành sơn, mà ở rất nhiều địa phương khác đều xảy ra những dị tượng không thể nào giải thích được, hằng trăm hàng ngàn ngọn cự sơn, thác nước chọc trời xuất hiện.

“Xảy ra chuyện gì thế này, Vũ Di Sơn sao tự nhiên rộng lớn hơn mấy lần, xuất hiện một số khu vực chưa biết”

“Hoa Sơn hiện ra một ngọn núi nổi thẳng lên trời, phát ra vạn trượng hào quang, khối khu vực này phóng đại lên mấy lần, một số ngọn núi cao có mây đỏ chảy xuôi”

Các tin tức tràn ngập trên mạng, còn thêm nhiều nữa...

Kịch biến phẳng phát bắt đầu bùng nổ, không giới hạn ở một ít khu vực nữa, mà các danh sơn đều thay đổi, sương trắng lượn lờ, linh khí mãnh liệt, hung cầm quái thú ẩn hiện, trở nên vô cùng nguy hiểm.

Động đất, mất điện, kiến trúc sụp đổ, mất hết liên lạc, tất cả thảm họa đang phát sinh, tình huống cực kỳ nghiêm trọng.

Đêm khuya, Sở Phong một mình yên tĩnh trong phòng, hẳn biết rõ cái gì muốn tới đã tới rồi, biến dị kịch liệt nhất đã đến rồi.

Đồng!

Có tiếng gõ cửa phòng, Hoàng Ngu ừm... ừm... ờ... ọ gọi hẳn.

Sở Phong mở cửa, ghé con ra hiệu hẳn đi theo, cùng nhau vào nội viện.

Sau đó, Hoàng Ngu hai chân sau xếp bằng, ngửa đầu đối mặt với tinh thiên, lại bắt đầu hô hấp pháp đặc biệt của nó, yêu cầu hẳn tiến hành theo.

Sở Phong kinh ngạc, Hoàng Ngu lại đốc thúc hẳn.

Hắn bình tĩnh lại, dựa theo tiết tấu cổ quái tiến hành hô hấp thổ nạp, cảm nhận được tinh khí phồn vinh mạnh mẽ đầy trời.

Nguyệt quang nhu hòa, mộc mạc mông lung, phẳng phát bị tiếp dẫn đi, chiếu trên người hẳn, càng ngày càng đậm, cuối cùng hình thành một đoàn ánh sáng trắng mờ mờ, thánh khiết vô cùng.

Ngoài ra, bầu trời đầy sao giống như rơi vãi tinh hoa, hóa thành vô số dòng song nhỏ chậm rãi chảy đến bên hẳn.

Sở Phong vẫn không nhúc nhích, được vô số tinh huy tiểu hà bao vây lấy, nhìn có vẻ mông lung.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Khư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hoảng Loạn

Ánh trắng mờ mờ, tinh huy chảy nhỏ giọt, làm cho sương mù dường như đậm hơn, đem Sở Phong bao phủ, thỉnh thoảng có một đoàn bạch khí bốc hơi rồi lại tái hiện.

Đây là một loại cảm giác thoải mái vô cùng, Sở Phong đang tiến hành phương pháp hô hấp đặc biệt của Hoàng Ngu, ngực bụng phập phồng, giữa mũi miệng lại có một đoàn ánh sáng nhàn nhạt, tỏa ra mùi thơm ngát tràn ngập.

Sách sử có ghi lại, có một ít đạo sĩ tu vi thâm hậu hoặc cao tăng lúc tọa hóa, thân thể bất hủ, cả phòng đầy mùi thơm ngát, đây là một loại hiện tượng rất kỳ quái.

Có người nói, bởi vì, bọn họ nghiên cứu đan dược trong một thời gian dài nên thân thể trường kỳ bị lây dính.

Cũng có học giả nghiên cứu cho rằng nguyên bản mỗi người đều như vậy, giống như lan hương xạ chất, nhưng do thiên địa này không sạch sẽ, chỉ có một số ít người có thể tản mát ra mùi hương nguyên thủy thơm ngát.

Hiện tại, Sở Phong giữa mũi miệng sương trắng lượn lờ, mùi hương thoang thoang tràn ngập, chính hẳn cũng cảm giác được, nuốt nước bọt cũng có chút ngọt ngọt, hết sức thoải mái.

Thực sự là một phương pháp hít thở rất cổ quái, phải dựa theo một tiết tấu khá đặc biệt để tiến hành, Sở Phong cảm thấy thân thể mơ màng, dường như muốn bay lên.

Loại tiết tấu hít thở thế này làm cơ thể hẳn bại trừ bệnh tật, hoạt tính mạnh mẽ.

Qua một đoạn thời gian ngắn, Hoàng Ngu mở to mắt, cái chân trước chỉ thiên, chân sau lại hướng địa, liên tiếp ừm... ừm... ờ... ọ... vài tiếng, nó đã hoàn thành phần của nó.

Bầu trời ánh sao lấp lóa, Sở Phong cũng đã dừng lại, hẳn mơ hồ hiểu ra, thời gian tuy không dài, nhưng hoạt tính thân thể được tăng cường, đến một mức bão hòa rồi, có tiếp tục nữa cũng vô dụng.

“Răng rắc!”

Đột ngột, Sở Phong nghe được tường viện phát ra tiếng rạn nứt, mặt đất rung động, không có kịch liệt lắm nhưng vẫn có thể cảm giác được.

“Động đất?”

Tiếp đó, hắn nghe được nhiều tiếng kinh hô, cả thị trấn náo loạn cả lên.

Đền đường chợt tắt, bên trong tất cả các hộ gia đình cũng đồng thời đột nhiên âm ỉ, bị cắt điện rồi.

Cùng lúc đó, Sở Phong mở điện thoại, phát hiện tín hiệu chấp chòn, cũng mất liên hệ rồi.

“Ừm... ừm... ờ... ờ...”

Hoàng Ngưu gầm nhẹ, con người lập lờ, nó ngẩng đầu nhìn về hướng Thái Hành sơn mạch, chỗ đó mây tím bao phủ hiện tại lại tách ra, có nguyệt quang chảy xuôi.

Mơ hồ, có thanh âm âm âm vang lên.

Kịch biến lại tiếp tục rồi, tuy rằng khoảng cách khá xa, nhưng vẫn có thể cảm nhận được một cỗ áp bách, khí tức phô thiên cái địa bàng bạc áp xuống.

“Càng nhiều ngọn cự sơn xuất hiện”

Sở Phong cũng giật mình, từ xa nhìn về hướng Thái Hành sơn mạch, chỗ đó đã xuất hiện thêm nhiều ngọn núi cao, hơn trước đây mấy lần.

Đây mới là diện mạo chân thật của Thái Hành sơn hay sao?

Trong thị trấn một mảng kinh hoàng, tiếng kêu la sợ hãi của mọi người vang lên không ngừng.

Mặt đất lại bắt đầu chấn động, dường như lại bị kéo giãn ra, đường đi cũng bị gấp khúc ngăn cách, có mấy ngôi nhà bắt đầu rạn nứt, xuất hiện mấy khe hở to lớn, cứ tiếp tục vậy thì mọi thứ sụp đổ mất.

May mắn chính là, loại biến hóa này diễn ra từ từ mà không phải rất nhanh.

Một đêm này, không có cách nào yên tĩnh.

Các loại sợ hãi, bất an, cùng với tiếng khóc của trẻ con và phụ nữ, liên tục vang lên ở khắp nơi, không khí lúc này vô cùng hỗn loạn.

Oanh!

Rốt cuộc cũng có công trình kiến trúc sụp đổ.

“Mẹ ơi, con sợ!”

“Hu hu, bà ơi, có chuyện gì vậy, từng từng sợ quá!”

Một ít tiếng khóc của những đứa trẻ liên tiếp truyền đến.

Đêm nay, Thanh Dương trấn đại loạn, tai họa chưa bao giờ có đã xuất hiện.

Sở Phong chạy đi cứu người, hắn hơi có chút an tâm vì thương vong không nhiều, dị biến diễn ra không nhanh nên mọi người đều đã sớm chạy ra ngoài.

Đến khi bình minh xuất hiện, Thanh Dương trấn đã triệt để biến dạng rồi.

Một phần tư thị trấn bị phá hủy, đa phần đều phát sinh ở khu vực phía bắc, giống như là bị sinh sinh kéo giãn ra, kiến trúc bị sụp đổ cũng cách nhau rất xa.

Ở khu vực phía đông, nam, tây, cũng may khi phòng ốc chỉ bị hao tổn chút ít, xuất hiện một ít khe hở nhưng không bị phá hủy.

Nước, điện bị cúp toàn bộ, động đất ảnh hưởng thật lớn.

Ba người chết, bị thương hơn mười người, tương đối may mắn, động đất phát sinh có dấu hiệu, để mọi người nhanh chân chạy trốn.

Chỉ có ba người do ngủ quá sâu, khi tai họa đến không thoát thân kịp, nên mới phát sinh bị kịch.

Nhưng như vậy cũng đủ gây ra khủng hoảng rồi, chưa bao giờ phát sinh những thảm họa như vậy, không biết tương lai có tiếp tục xảy ra không, dị biến lớn quá, phía trước mông lung.

Mọi người đối với điều không biết luôn có cảm giác sợ hãi, vì không biết cái gì sẽ đến tiếp tục, nên càng cảm thấy đáng sợ.

Bây giờ các nơi dị tượng lộ ra, tai nạn liên tiếp, ai có thể nói phải ngênh đón thời đại mới thế nào? Là phồn thịnh, hay là khủng hoảng? Mọi người trong nội tâm lo lắng không thôi,

Thanh Dương trấn, mộng mông tình cảnh bi thảm.

Tiếng khóc, những thanh âm bất an, khiến tinh thần mọi người uể oải, hoảng sợ lo lắng tương lai của mình.

Hơn nữa, lúc này nước và điện không có, điện thoại thì không liên lạc được, cùng ngoại giới mất đi liên hệ, làm cách nào kêu gọi cứu viện.

Mọi người cũng không biết lúc này những nơi khác thế nào, phải chăng cũng xảy ra tình cảnh như vậy, hay là càng nghiêm trọng hơn.

“Không có gì phải sợ, phòng ở chỉ hư hại một phần thôi, còn lại đủ để chúng ta ở rồi, điện cũng không lo, phía bên kia thị trấn có máy phát điện, rất nhanh sẽ có điện lại. Về phần nước bị cúp cũng không sao, mấy miệng giếng cổ đủ để chúng ta dùng rồi.”

Triệu tam gia đang trấn định mọi người, lão là do Sở Phong mời đến tìm cách trấn an dân tâm.

Trong trấn này, Triệu tam gia được xem như đức cao vọng trọng, gia tộc tổ truyền, phùng chế tạo vũ khí lạnh duy nhất trong trấn, tính cách lại rộng rãi, hào sảng nên hẳn được mọi người rất tôn kính.

Sở Phong về đến nhà, nhà hán ở phía đông Thanh Dương trấn, bị hao tổn nhỏ thôi, chỉ có tường ở nội viện bị vỡ ra vài cái khe lớn, không ảnh hưởng gì lớn.

Hoàng Ngu đang liếc về phương đông xa xa, trong mắt nó phát ra từng chùm tia sáng có màu vàng kim nhạt, nó hình như có chút kích động, đang chờ cái gì đó.

“Này, ngươi đang chờ đợi điều gì?” Sở Phong hỏi.

Hoàng Ngu không đáp, nó im lặng.

Liên tiếp mấy ngày sau, nơi đây cùng ngoại giới bị ngăn cách, triệt để mất đi liên lạc,

Có người thử lái xe hướng về thị trấn khác cầu viện, thế nhưng có rất nhiều con đường bị hủy, hoặc là bị kéo dài ra, còn có một số đường biến thành đường đất, chạy hơn trăm dặm nhưng nhìn không thấy gì cả.

Phải biết là, bình thường những thị trấn khác, cách nơi này chỉ hơn mười dặm đường, cùng Thanh Dương trấn căn bản không tính là xa nhưng bây giờ thay đổi hoàn toàn.

Việc này lại để cho lòng người hoảng sợ, không dám đi lại lung tung, lỡ đâu hết nhiên liệu, lúc nguy hiểm lại không sử dụng được.

Mà đường xá bên cạnh lại xuất hiện nhiều ngọn cự sơn thần bí.

Có một ít ngọn núi đen nhánh, tạo một cảm giác rất áp lực, lại có ngọn núi thì cây cỏ phong phú, vượn gầm hổ khiếu, thật là kinh người.

Nếu không phải mọi người đã sinh hoạt ở đây từ lâu rồi, tất cả đều hoài nghi có phải mình đã đến một cái thế giới khác.

Thanh Dương trấn bị ngăn cách, tâm lý mọi người bị quan, cho dù đem máy phát điện ra sử dụng, đèn điện đã sáng lóa, nhưng cũng không thể xua tan cái loại vận mệnh không biết này.

Mấy ngày nay, Sở Phong vô cùng trấn định, không có gì bối rối, hần tinh táo chú ý hết thảy.

Cha mẹ hần hiện ở Thuận Thiên, đó là một thành phố lớn, là trung tâm ở phương bắc, các loại biện pháp phòng hộ cũng là hạng nhất, nên hẳn cũng không lo lắng.

Thời gian này, hần từng bước một tập luyện, mỗi ngày đều tiến hành loại phương pháp hô hấp đặc biệt kia, tiểu tẩu không nhanh không chậm, nhưng rõ ràng có thể cảm giác được bản thân có biến hóa lớn.

Hần từng thử đem một cái bàn đá nặng nề ở nội viện nhấc lên dễ dàng, ngày trước thì không thể nào, mặc dù thể chất của hần lúc trước rất tốt, cố hết sức cũng chỉ nhấc lên khoảng nửa xích thôi.

Sở Phong âm thầm kinh ngạc, hiệu quả rõ ràng quá rồi.

Sáng một lần, chiều một lần, tập luyện trong thời gian không dài nhưng hiệu quả, cái loại phương pháp hô hấp đặc biệt này như là uống thuốc dưỡng sinh, bổ dưỡng thân thể, đề cao sức sống.

Thời gian còn lại, Sở Phong đi ra bên ngoài, quan sát địa thế sông núi bị thay đổi.

Có địa phương thì bị kéo dài ra, có địa phương vẫn như cũ, hần đi một vòng, cảm nhận tất cả, phát hiện ra, tổng thể diện tích của cả khu vực tăng lên rất nhiều.

Nhưng vùng núi, hồ nước bây giờ thì khoảng cách với nhau gấp hơn mười lần so với lúc trước, những địa thế khác cũng như thế.

Sở Phong hơi xuất thần, nói vậy, nguyên bản Thuận Thiên trước đây cách nơi này bất quá hơn hai trăm dặm, chẳng phải nếu dựa theo tình huống hiện tại thì đã cách đến hơn hai ngàn dặm rồi?

Nếu như muốn đi gặp ba mẹ, thời điểm này thật sự rất khó.

Sáu ngày sau, điện thoại có tín hiệu lại rồi.

Sở Phong trước nhất cùng ba mẹ liên lạc, song phương đều báo bình an, cảm nhận được lo lắng của ba mẹ, song thân muốn hẳn nhanh chóng về Thuận Thiên.

Chỗ đó hiện tại có lẽ là chỗ an toàn nhất, các loại biện pháp phòng ngự đều là tốt nhất, có thể ứng biến với các loại tình huống xảy ra.

Lục triều từng ở đó lập kinh đô, tất có đạo lý của nó, mặc dù kịch biến lần này, cả tòa thành phố đều bình yên vô sự, đất đai không bị thay đổi, kiến trúc hoàn hảo.

Điều này làm Sở Phong càng thêm yên tâm, an ủi song thân, một thời gian sau hẳn sẽ về, dặn dò bọn họ giữ gìn sức khỏe, kiên nhẫn chờ đợi.

“Sở Phong, người không sao chứ, trời đất ơi, ở chỗ ta thời tiết thay đổi, đại địa cũng thế, thị trấn bị phân thành hai, bên ngoài bây giờ còn xuất hiện hai ngọn Hồng Hoàng cự sơn, đâm xuyên tầng mây, rộng lớn vô biên.” Chu Toàn có vẻ kích động.” Người biết ta còn thấy cái gì không? Một con cóc, bà nội nó chết, lớn bằng cối xay đá, hơn nữa, nó tại chỗ mà nuốt nguyên con voi đó!”

Chu bàn tử nói năng lộn xộn, ở bên kia thét to.

Sở Phong lúc sau mới nghe rõ, thị trấn của Chu Toàn mọc ra hai ngọn cự sơn thần bí, lại liên tiếp xuất hiện các loại sinh vật kỳ lạ, tuy không thể xuống núi, nhưng có thể dùng kính viễn vọng quan sát rõ ràng.

Mập mạp từng chứng kiến một con cóc to đùng, hình thể lớn hơn cả cái cối xay đá, đuổi giết các loại hung thú, nó nhào vào nuốt sống một con voi, như gặm một con chuột.

Kết thúc trò chuyện, Sở Phong có điều trầm tư, nếu những con hung cầm quái thú kia mà có thể ra ngoài được, thiên hạ phải chẳng đại loạn? Chỉ hy vọng chúng không có cách nào rời núi.

Tiếp tục, điện thoại của hắn không ngừng reo vang, nhưng bạn bè quen thuộc, bạn học cũ đều liên lạc lẫn nhau, tìm hiểu rõ tình hình của nhau, dặn dò nhau phải cẩn thận trong tình hình hiện nay.

Thiên hạ muốn đại loạn rồi, lần đầu tiên Sở Phong có cảm giác như thế.

Cứ tiếp tục thế này, tất nhiên sẽ xảy ra đại sự, khẳng định không khống chế được.

Sau đó, hắn tranh thủ lên mạng, xem các loại tin tức, cố gắng hiểu rõ kỹ càng, không ai có thể xác định tín hiệu điện thoại sẽ một mực thông suốt, có thể tùy thời bị cắt đứt.

Khắp nơi trên thế giới đều xuất hiện kịch biến.

Rất nhiều người sợ hãi, đây đã không phải là thế giới quen thuộc của bọn họ, bình thân đã không còn, tương lai bão tố đã kéo đến.

Phần lớn kiến trúc bị sụp đổ, mặc dù diễn ra rất chậm chạp, có đủ thời gian chạy trốn, nhưng vẫn có phần nhỏ người vứt bỏ tính mạng của mình.

Mọi người cũng phát hiện, hai địa phương bình thường bỗng khoảng cách thay đổi, cách nhau rất xa, có hơn 10 lần bình thường, điều này chứng tỏ toàn bộ diện tích thế giới đã rộng ra không chỉ trăm lần.

Có người khóc lóc khẳng định Địa cầu đã kết nối với một thế giới đáng sợ khác.

Cũng có người tuyên bố đây mới là diện mạo chân thực của đại địa, trước giờ cất dấu, bây giờ mới hiển hiện ra.

Trong lúc nhất thời, các loại học thuyết nghiên cứu, các loại lý luận về không gian gấp khúc nhau nhao xuất hiện, các nơi trên thế giới không ngừng đào sâu nghiên cứu.

Lại có một số thần quang dị cảnh được chụp hình lại, phơi bày ra.

Nhất là những danh sơn đại hà kia, có nơi có cây thần nở hoa, có thánh tuyến ồ ồ tuôn xuống, hơn nữa dường như có một ít người đang tranh đoạt, như là sớm đã lên kế hoạch, dẫn phát mọi người nghi ngờ đủ thứ.

Mấy ngày nay, Hoàng Ngưu rất yên tĩnh, nó cứ đứng lì trong nội viện, cứ nhìn vào hư không, dường như đang chú ý cái gì đó.

Trong mắt của nó thấp thoáng ánh lửa nóng bỏng, có hung phấn, có kích động, nó đang ần ần, chờ đợi gì đó.

Sáng sớm hôm nay, mặt trời đỏ rực vừa nhú khỏi Thái Hành sơn, Hoàng Nguru độc nhiên gầm lên một tiếng, dường như khắc chế không được nữa, không chờ Sở Phong lên tiếng, nó trực tiếp lao khỏi cái sân nhỏ ở nội viện.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Khư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Vật Chất Kỳ Dị

Phía đông Thanh Dương trấn, bên ngoài nội viện là một vườn cây ăn quả nhỏ, vô cùng yên tĩnh, nhìn về phía xa là Thái Hành sơn mạch, cảnh sắc rất khác biệt.

Hoàng Nguru đâm thẳng vào vườn trái cây, bốn vó sải ra, dốc hết tốc lực hướng về phía trước chạy như điên, nó như được thúc từ hoàng kim, quang huy quanh thân lập lòe, thậm chí thần dị.

Sở Phong dốc hết sức lực đuổi theo, cũng chỉ có thể bám kịp phía sau, cái con nghe con mới cao hơn một thước mà thể lực sung mãn, tốc độ khiến người khác lú lurr.

Những con trâu bình thường, trong ý nghĩ của mọi người không những ngờ ngợ ngạc ngạc mà còn chậm chạp, riêng cái con Hoàng Nguru quái thai này quá khác biệt.

Nó lướt qua vườn cây ăn quả, nhìn thì nhẹ nhàng mà lại nhanh như tia chớp, như là đang thi triển Thảo Thượng Phi, trực tiếp vượt qua một khu đất trống trải, đã lướt ra khỏi vườn cây rồi.

Một ngọn núi xuất hiện ở phía trước, thâm thấp, không cao lắm, ở hướng đông nơi mà mặt trời mới nhú lên, nơi này đang toát ra từng sợi sương trắng xóa.

Ngọn núi này trước giờ không có, đột ngột xuất hiện lúc dị biến mấy ngày trước, Sở Phong mấy ngày nay đã thăm dò sơ qua.

Những ngọn núi xuất hiện ở địa phương khác, vừa cao lớn bao la, mà vừa hung vĩ, nguy nga tráng lệ, còn ngọn núi này rõ ràng không đồng dạng, cao khoảng hai ba trăm thước, vô cùng thấp.

Mấy ngày gần đây, Hoàng Nguru vẫn là nhìn chăm chăm vào nó.

Từ đầu đến cuối, nó vẫn ngưng mắt nhìn về phương hướng này, chú ý từng chi tiết một, đến hôm nay mới bắt đầu hành động.

Sở Phong kinh ngạc, thì ra đây là mục tiêu của Hoàng Nguru.

“Ừm...ừm...ò....ò...”

Hoàng Nguru gầm nhẹ, như tiếng sấm nổ vang, nó đang biểu đạt kích động cùng vui sướng, ần ần mấy ngày, nó rốt cuộc cũng đã hành động.

Trên ngọn núi thấp lùn chùn này không có kỳ thảo, cũng không có đại thụ, hung cầm dị thú cũng chẳng hề xuất hiện, quá đối bình thường, chỉ là nơi này sáng sớm đang phát ra từng sợi sương trắng nõn, hình như có gì đó khác thường.

Hoàng Nguru lại đứng bất động, ánh mắt toát ra ánh lửa nóng bỏng, cùng một tia khát vọng, nó lại im lặng đứng chờ.

Sở Phong mặc dù hiếu kỳ, nhưng cũng không mở miệng hỏi, hẳn cũng trầm tĩnh, yên lặng cùng Hoàng Nguru đứng chung một chỗ, chờ đợi thời khắc thần bí đến.

Không biết có phải là ảo giác hay không, mặt trời mới lú hôm nay ở Thái Hành sơn mạch đặc biệt đỏ, ánh bình minh rơi trên người khiến hắn có cảm giác ấm áp, một loại thư thái khó tả.

Đồng thời, Sở Phong phát hiện, cả thiên địa này dường như sinh cơ nòng đậm hơn không ít.

Lúc này, ánh bình minh dâng lên, thần thánh quang huy, phổ chiếu đại địa.

Cùng lúc, Sở Phong phát hiện, xa xa từng tòa cự sơn sâu bên trong Thái Hành sơn mạch, đang tỏa ra nhiều loại ánh sáng đa màu sắc, mãnh liệt chiếu ra bên ngoài.

“Có một cỗ sinh cơ nòng đậm, tràn ngập đại địa ngay lúc này” Sở Phong lộ ra vẻ kinh ngạc.

Xuất phát từ những ngọn hồng hoang cự sơn, hướng về cả phiến thiên địa khuếch tán, để cho người ta cảm thấy lỗ chân lông đều mở ra, giống như đang được tẩy lễ.

Hoàng Ngu bắt động, nó không chú ý đến những thứ này, vẫn chăm chú nhìn chằm chằm vào ngọn núi thấp.

Đột ngột, ngọn núi thấp kia rung rung, phun ra sương mù mãnh liệt, trở nên rất thần bí.

“Ừm... ừm... ồ... ồ... !”

Hoàng Ngu hưng phấn rống lên, nhanh chóng, xông lên ngọn tiểu sơn, chạy dọc theo sườn núi, cố gắng tiếp cận nơi đang mãnh liệt phủ trào hào quang cùng sương trắng.

Nơi đó là một cái sơn động, lúc trước bị dây leo che khuất, hiện tại đã lộ thiên.

Vèo một tiếng, Hoàng Ngu chạy thẳng vào bên trong, không che dấu được vẻ kích động, Sở Phong đi theo phía sau nó, thạch động sâu thẳm, không biết thông đến đâu.

Trong thạch động, mây mù bốc hơi, hào quang chiếu rọi, khiến người ta cảm thấy một cảm giác không chân thực, có chút mộng lung, đây chỉ là một cái thạch động, vì sao lại thần bí như vậy?

Trong hoàn cảnh này, Sở Phong phát hiện hình như hoạt tính trong thân thể của mình được tăng cường.

Nơi này có một loại vật chất kỳ dị, tẩm bổ nhục thể của hắn.

Cái gì thế này?

Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy, một con rắn nhỏ toàn thân màu trắng bạc, đang bám vào nham bích, bị Hoàng Ngu chạy lại một ngụm nuốt vào.

Con trâu chết tiệt này ăn thịt?

Không đúng, Sở Phong đột nhiên ý thức được, đây không phải là con rắn bình thường, vì nó phát ra mùi thơm ngào ngạt, sau khi bị Hoàng Ngu cắn nuốt, thì nó lại hóa thành một đoàn sương trắng, chui vào mũi miệng của Hoàng Ngu.

Không phải là rắn!

Hoàng Ngu nuốt một con, lại tăng tốc, phóng nhanh vào sâu trong thạch động.

Trên con đường này, các loại ánh sáng đa sắc màu tràn ngập, không hề tối tăm, căn bản không cần phải lo đụng đầu vào vách động.

Sở Phong theo sát Hoàng Ngu, hắn cảm thấy đã chạy khá xa rồi, có chút không đúng, chắc chắn đã vượt khỏi phạm vi của ngọn tiểu sơn rồi.

Nên nhớ rằng, đây là chạy thẳng một đường, không hề quanh co khúc khuỷu, cũng không có đi lên hay đi xuống.

“Không gian gấp khúc!” Sở Phong nghĩ đến mấy chữ này trong đầu, hắn vậy mà gặp được, lại còn tự mình cảm nhận.

Đường khá dài, lại phát hiện được mấy con rắn nhỏ màu trắng bạc nữa, Sở Phong bắt được hai con, nuốt luôn vào miệng, từng đoàn sương trắng tiến vào người hắn, hắn cảm thấy mình như là vũ hóa phi tiên, thân thể bay bổng.

Đây là một cỗ bạch khí hóa hình thành tiểu ngân xà? Sở Phong kinh ngạc, hắn tin chắc rằng đây là một loại vật chất đặc thù, giúp sinh mệnh được tăng cường một mảng lớn, tuyệt đối giá trị liên thành.

Rốt cuộc, đã đến cuối con đường, một mảnh mịt mờ, có một tầng sáng mờ ảo chắn ngang, không biết che chắn thứ gì.

Ừm... ừm... ồ... ồ... ,Hoàng Ngu rất quyết đoán, trực tiếp bước qua, Sở Phong thấy vậy cũng theo vào.

Sau một khắc, Hoàng Ngu thì rung động, còn Sở Phong thì phát mộng, cảm giác khó tả, hắn cảm thấy điều mình chứng kiến phi thường không chân thực.

Cuối con đường, thiên địa yên tĩnh, không có một điểm thanh âm.

Để cho người ta không lý giải được, có một đại tinh cầu ở phía trước, hùng vĩ vô biên, đang chậm rãi chuyển động.

Có lẽ, Sở Phong cùng Hoàng Ngu đến quá đột ngột, nên có thể nhìn thấy một màn này.

Đây là nơi nào?

Chẳng lẽ trong tình không, chứ không thì làm thế nào thấy được một tinh cầu cực lớn như thế? khoảng cách rất gần, có thể cảm nhận được sự đồ sộ của nó.

Hoàng Nguu khiếp sợ, còn Sở Phong thì hóa đá rồi, không hề giải thích được, xuyên qua một cái thạch động trong một cái tiểu sơn, lại dẫn đến được nơi này.

Trọng lực hình như không có hiệu lực ở đây, bọn họ không cảm nhận được.

“Nếu như chúng ta tiến gần thêm một chút, có phải sẽ có thể đến bên trên cái tinh cầu kia?” Sở Phong nghi vấn.

Đó là một tinh cầu cổ xưa, mang theo một loại cảm giác tang thương, cùng với đó là khí tức tuế nguyệt thương hải tang điền, nó yên tĩnh im ắng, chậm rãi chuyển động.

Sương trắng nồng đậm phát ra từ nơi này, rất nhiều, dọc theo thạch động mà tràn ra ngoài.

“Có cái gì tiến đến kia!” Sở Phong kinh hô.

Trên tinh cầu cực lớn, không thấy gì ngoài sương trắng, bỗng có một vật thể rất nhanh phóng đến, hướng về sơn động lao ra.

“Ồ, là ngân xà!” hần nhận ra được, là cái loại vật chất kỳ dị, ngưng tụ thành hình dáng con ngân xà, theo sương mù màu trắng cùng nhau tràn về phía thạch động.

Hoàng Nguu mở miệng, bắt đầu nuốt rần.

Nhìn thấy cảnh này, Sở Phong cũng không khách khí, bắt đầu bắt ngân xà, hần biết rõ đây không phải là rắn mà là một loại vật chất thần bí.

Sau đó, hần lại gặp được mấy con vật khác, cũng đều như vậy, do loại vật chất kỳ dị kia biến thành, lúc nuốt vào mang theo mùi thơm ngào ngạt.

Vì sao lại có một tinh cầu lớn như thế, có phải bọn họ đang đứng trong tình không hay không? Sở Phong mặc kệ, hần không quan tâm nữa, hần và con nghé con đang không ngừng bắt các con vật biến thành từ loại vật chất kỳ dị kia.

Một thời gian sau, bọn họ thật chịu hết nổi rồi, bụng căng phồng lên, như muốn nứt ra, lúc này mới lưu luyến, quay trở về.

Đi ra bên ngoài thạch động, so với lúc đi vào, Sở Phong cảm giác phảng phất như cách một đời rồi, vừa rồi, đến tận cùng là địa phương nào thế?

Đột nhiên, đất rung núi chuyển, ngọn tiểu sơn chấn động mãnh liệt, bắt đầu rạn nứt.

Hoàng Nguu rống lớn, vung chân chạy như điên, hướng hạ sơn mà bỏ chạy.

Sở Phong trong cơ thể đang nặng nề, bụng trương phồng lên, có chút khó di chuyển, hần nắm lấy hai cái sừng màu vàng của con nghé con, đặt móng ngồi lên người nó.

Hoàng Nguu quay lại nhìn hần chằm chằm, nhưng mà lúc này lại không có thời gian để nổi nóng, mấy lần nhảy dựng lên, muốn đem Sở Phong hất xuống mà không được, đành phải tăng tốc chạy xuống núi.

Sau khi bọn họ rời xa, ngọn tiểu sơn chậm rãi giải thể ầm ầm mấy tiếng, cuối cùng cứ như vậy sụp đổ, hóa thành tro bụi đầy trời.

Trong cả quá trình, sương trắng cuộn cuộn, nồng đậm không tan, nhìn cứ như dòng sông chảy cuộn cuộn trên bầu trời, qua một hồi thật lâu sau, mới phát tán ra bốn phương tám hướng, quy về bên trong thiên địa.

Hoàng Nguu hiện tại quên cùng Sở Phong tính sổ, nó rút cổ, chờ một thời gian, đến khi chỗ đó tan thành mây khói không còn vết tích gì nó mới cẩn thận tiếp cận.

Sở Phong cũng đến phụ cận, chỗ này chỉ còn lại đất cát, ngọn núi nhỏ đã triệt để sụp đổ rồi, còn về phần thạch động, hay cái không gian gấp khúc kia, đã không còn dấu vết.

“Tại sao có thể có một chỗ như thế, nó liên kết với tinh cầu kia như thế nào?” Sở Phong tràn ngập thắc mắc.

Hoàng Nguu không đáp, trở về nội viện, rồi lập tức tiến hành hô hấp thổ nạp đại pháp, lần này tiến hành trong thời gian khá dài.

Sở Phong cũng như vậy, hần rõ ràng cảm thấy biến hóa trong thân thể không có tầm thường, sinh mệnh lực tràn đầy, mà trong quá trình hô hấp, hần toàn thân đổ mồ hôi, cả người loạn động.

Cũng không biết qua bao lâu, hần thanh tĩnh lại, hơi chút cảm nhận, hần cảm thấy tim đập đặc biệt mạnh, thùng thùng nghe như tiếng trống.

“Sao lúc ta cẩn thận cảm ứng, lại nghe được tiếng ngũ tạng của mình như tiếng trống vang thế này?” Sở Phong ngẩn ngơ.

Ngoài ra, hần còn phát hiện thị lực của mình đã được tăng cường rất nhiều, hần có thể nhìn thấy rõ ràng một con mèo rừng trên một ngọn núi có khoảng

cách khá xa, điều mà trước đây hần căn bản không có khả năng thực hiện.

Sở Phong lại một phen hoảng sợ, sao toàn thân hần bốc mùi, ra quá nhiều tạp chất, cả người nhom nhóp dính dính như dán hồ, có chút dơ bẩn, ngoài ra hần còn có cảm giác đói bụng nghiêm trọng, dường như có thể ăn hết cả một con trâu.

Hần lập tức nhìn thẳng vào Hoàng Nguru, con hàng này cũng tỉnh rồi, cũng đang nhìn hần mà hai mắt sáng rõ, nghe răng, giống như muốn ăn thịt người.

Sở Phong tranh thủ đi tắm rửa, rồi sửa soạn chuẩn bị các loại đồ ăn, bày ra trên bàn sau đó bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Bên kia Hoàng Nguru cũng như thế, cỏ xanh, hoa quả, toàn bộ bị nó nuốt sạch, sau đó còn phải đoạt luôn đồ ăn của Sở Phong, bây giờ ngay cả thịt nó cũng ăn.

Không biết vì sao, Sở Phong cảm thấy quá đói, ăn như thế nào cũng không đủ no, bữa ăn hôm nay số lượng đã gấp mười lần bình thường, nhưng mà dù thế nào cũng vẫn còn thấy đói bụng.

Sở Phong hần cũng không dám ăn bọt mạng, hần sợ bẻ bụng mà chết, chỉ có thể tro mắt nhìn con ghé con kia càn quét thức ăn.

“Ta thật đói nha!”

Hần có chút sợ hãi, trực tiếp chạy ra ngoài, đi tìm một vị lão y sư trong thị trấn, lo lắng thân thể xuất hiện vấn đề gì đó.

“Sao con lại không bình thường như thế này?” Vương lão y sư tóc mai hoa râm, mặt mũi hiền lành nhưng mà bây giờ bị hù cho kinh sợ không thôi, nhìn Sở Phong mà lông mày nhăn lại.

Sở Phong sợ hãi kêu to, hỏi thăm “Con có vấn đề gì trong người sao?”

“Không có, so với người bình thường thì con còn khỏe mạnh hơn nhiều, có thể gấp mười lần so với người thường!” Vương lão y sư nói ra, hần sử dụng một ít công cụ kiểm tra tiến hành khám tổng quát cho Sở Phong, sau đó kết luận.

Sở Phong ngờ ngẩn, kết quả kì kì.

“Nhưng mà, con đói quá, vô cùng đói!” Sở Phong đem vấn đề của mình nói rõ với Vương lão.

“Con bây giờ có cảm thấy chướng bụng không?” Lão y sư hỏi.

“Không có”

“Con tiêu hóa và hấp thụ năng lực cũng hơn gấp mười lần người thường, đồ ăn trong thời gian ngắn nhất đã tiêu hóa thành năng lượng hết, nếu cảm thấy đói, cứ ăn hết mình, không có vấn đề gì đâu” Lão y sư mặc dù chưa thấy qua chuyện này, nhưng lại khẳng định như vậy.

“Ông giúp con giữ bí mật dùm!” Trước khi đi, Sở Phong dặn dò lão kĩ càng, hần không muốn tiết lộ ra ngoài.

Vương lão y sư cũng trịnh trọng gật đầu, còn nói với Sở Phong nếu có vấn đề thì có thể tùy thời tới kiểm tra, chắc lão cảm thấy hứng thú, muốn biết đến tột cùng thì Sở Phong sẽ biến thành cái dạng gì.

Sau khi Sở Phong trở về thì bắt đầu ăn điên cuồng.

Vừa ăn, hần vừa xem điện thoại, xem có tin tức gì mới không.

Vừa xem hần đã giật mình, có vài chỗ cũng phát sinh sương mù ngập trời, rồi sau đó vài ngọn núi cũng sụp đổ như ngọn tiểu sơn gần nhà.

Điều này chẳng lẽ nói, cùng ngọn tiểu sơn đó giống nhau? Thật sự không biết có người cũng ngộ nhập không gian gấp khúc giống bọn hần không.

“Này, Hoàng Nguru, người nói có phải cũng có người cũng giống chúng ta lọt vào cái thế giới đó không?” Sở Phong hỏi.

Hoàng Nguru gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Sở Phong qua một hồi mới có thể lý giải, đối với Hoàng Nguru mà nói, đây không phải chuyện trọng yếu gì, mà chỉ có thể coi là một lần kỳ ngộ.

Sở Phong giật mình kinh ngạc, hần hiện tại sinh mệnh lực đã gấp mười lần người thường, là do lần này tạo thành đó.

Hơn nữa, loại biến hóa này vẫn còn đang từ từ thay đổi.

Chương 20: Nhục Thân Thành Thánh

Sở Phong cũng đã ăn no rồi, cảm giác thỏa mãn vô cùng, thân thể ấm áp, nằm ngửa trên ghế, không muốn làm gì nữa cả.

Hắn hiện tại cảm thấy thể xác và tinh thần đều rất thoải mái, cảm giác đói khát như vừa rồi thật đáng sợ, sau khi thoát khỏi trạng thái đó, hắn rõ ràng có một loại cảm giác hạnh phúc.

Chén đĩa đầy bàn, sạch sẽ, vì bị ăn sạch hết rồi, Sở Phong có chút ngơ ngẩn, rốt cuộc mình đã ăn hết bao nhiêu thức ăn vậy trời, muốn trở thành thùng com hay sao?

Cách đó không xa, Hoàng Ngu bụng tròn vo, nằm ngáy o...o...

Mệt mỏi bỗng dung kéo tới, Sở Phong cũng nhện không được, trở lại gian phòng của mình, đặt lưng xuống thiếp đi, giấc ngủ này đặc biệt sâu, đến khi mặt trời của ngày hôm sau lên rất cao hắn mới tỉnh dậy.

Bụng lại kêu rột roạt, thì ra là do đói quá nên mới tỉnh lại, Sở Phong càng hoảng sợ, chẳng lẽ bây giờ cứ suốt ngày ăn rồi ngủ thôi sao, vậy thì có khác gì con heo đâu?

Hoàng Ngu đã sớm dậy rồi, nó cũng có khác gì đâu, đang tìm kiếm bốn phía, nó đem trái cây ướp lạnh cất trữ đều càn quét sạch sẽ rồi, vậy mà còn chưa đủ, chạy tới Sở Phong yêu cầu thêm.

“Mi gấp cái gì, chút nữa ta hầm cách thủy thịt bò cho mi ăn!” Sở Phong tức giận, hắn mở tủ lạnh ra lấy một khối thịt rất lớn, đem vào phòng bếp.

Hoàng Ngu tròn to đôi mắt, hai mũi run run phun khói trắng, hai cái sừng rung rung, nó nổi điên rồi, ăn thịt bò sao, nó chuẩn bị cùng hắn liều mạng.

“Đi chỗ khác, không quấy rầy ta nữa, đây là thịt heo, sừng heo rang muối, được chưa!” Sở Phong chột dạ trả lời.

Một hồi sau, Hoàng Ngu ăn hết phần lớn đĩa sừng heo rang muối, hừ hừ, mùi vị không tệ nhỉ, sau đó đắc ý phẩy đuôi ra ngoài.

Còn Sở Phong, hắn quyết định nấu một nồi thịt bò, hắn trình trọng nói với Hoàng Ngu, đây là thịt dê rừng, có mùi khá tanh, không thích hợp cho nó ăn đâu.

Hoàng Ngu hoài nghi một hồi, lâu lâu lại hướng vào cái nồi kia mà nhìn trừng trừng, mấy lần há miệng muốn đớp, không biết có phải muốn nếm thử hay không, dù sao cuối cùng nó cũng bỏ qua, tạ ơn trời, Sở Phong thở phào.!

“Cái con trâu chết tiệt này, nó là trâu hay là chó mà mũi thính quá, sau này muốn ăn thịt bò thì phiền toái rồi!” Sở Phong lầm bầm oán hận.

Mà hắn cũng nguyên rùa không ngót, một con trâu, hết lần này tới lần khác lại muốn ăn thịt, thế sự bất thường à nha!

Điều mừng nhất là, bữa ăn hôm nay lượng com và thức ăn hắn tiêu thụ đã giảm nhiều rồi, không còn dọa người như hôm qua nữa.

Đi về phía nội viện, hắn một tay cầm lấy cái bàn đá nặng ở đó, một tay nhẹ nhàng nâng qua đầu, cảm thấy rất dễ dàng.

Sở Phong muốn nhìn xem rốt cuộc mình đã mạnh đến cỡ nào, hắn quan sát nội viện một hồi, thấy có một tảng đá cảnh lớn, tảng đá này rất nặng, năm đó mấy người dùng hết sức mới có thể vận chuyển vào, chừng sáu bảy trăm cân.

Nó rất to, hơn một sải tay người, nhưng hắn vẫn một mực ôm lấy, sau đó dung mãnh nhấc nó lên, tảng đá lập tức hướng lên trời.

Phịch một tiếng, hắn buông tay thả nó xuống, tảng đá hạ xuống, mặt đất rung động không ngừng.

Sở Phong thất thần, hắn hiện tại hai tay lực lượng kinh người, rõ ràng có thể đem tảng đá to mà nặng như vậy ôm lên rồi quăng xuống... nếu bên ngoài mà biết thì sao nhỉ? Có khi đem người ta hù chết luôn.

“Mạnh gấp mười lần người thường quả là thật” hắn thì thầm.

Rồi, hắn đi ra ngoài viện, dùng đồng hồ bấm giờ, đem mình vào một tiếng lao về trước, hắn lập tức cảm thấy tiếng gió vù vù, cây cối hai bên đường giật lùi như chớp.

“Đạp con muỗi, chạy 100m trong 3 giây?” Sở Phong nghẹn họng nhìn trân trân vào cái đồng hồ.

Tốc độ của hắn dù không gấp mười lần người thường, nhưng cái này cũng quá kinh thế hãi tục rồi, xa xa đã phá vỡ ghi nhận về tốc độ nhân thể cực hạn rồi, làm cho hắn cảm thấy hơi hoang đường.

Hắn ngơ ngẩn trong một thời gian dài.

Tiếp đến, hắn lại tiến hành kiểm tra các loại phản ứng khác, thị giác, thính giác, phản ứng thần kinh, năng lực chịu đòn,...đương nhiên là kiểm tra đơn giản thôi, không phải theo tiêu chuẩn hoàn toàn.

Những kết quả này khiến hắn giật mình, đều tăng theo phạm vi lớn, từ mấy lần đến mười mấy lần.

Sở Phong vừa mừng vừa lo, cơ thể hắn hiện giờ hơi óng ánh, giống như mới lột xác, mơ hồ trên người còn có một mùi hương thơm nhàn nhạt.

Việc này có chút giống với một ít lão đạo sĩ, hay cao tăng lúc tọa hóa, thân thể thông thấu bất hủ, mang theo mùi thơm, vẫn còn là một nan đề trong giới khoa học hiện nay.

Hai ngày kế tiếp, hắn cũng không ra khỏi nhà, yên lặng quan sát biến hóa của bản thân, cũng không quên sớm tối hai lần thực hiện hô hấp quan tưởng đại pháp.

Đến lúc hắn phát hiện sức ăn của mình đã bình thường rồi, đồng thời bản thân biến hóa gần như ổn định.

Hai ngày nay, Hoàng Ngu rất lười biếng, hết ăn rồi lại ngủ, nhưng mà cũng giống Sở Phong, theo thời gian nó cũng dần khôi phục như bình thường, lại bắt đầu loay hoay muốn nghịch điện thoại của hắn.

Sở Phong sau khi biết thấy được nó mon men lại gần điện thoại, hai hàng lông mày dựng đứng, nghĩ đến chuyện lần trước, xấu hổ không ngớt, bây giờ vẫn còn thấy nóng mặt, muốn giải thích mà chẳng ai tin.

“Ngu Ma Vương, tao cảnh cáo mày, cấm đụng vào điện thoại của tao, bằng không tao thái mày thành tám khúc!”

“Ừm...ừm....ò....ợ... !” Hoàng Ngu không phục.

“Ta hiện tại có việc muốn đi ra ngoài, không rảnh cùng mi quậy phá!” Sở Phong nói ra, hắn định đi tìm Vương lão y sư kiểm tra thân thể.

Bỗng nhiên, thần sắc hắn khẽ động, nhìn về phía Hoàng Ngu, lộ ra một bộ dáng tươi cười khúm núm, nói:” kỳ thật, ngươi muốn chơi chứ gì, ta mua cho ngươi một cái là được”

Nghe Sở Phong nói vậy, Hoàng Ngu rất là cao hứng, nhưng ngay lập tức lại lộ ra vẻ cảnh giác, lui về sau hai bước, tròn mắt nhìn hắn, ý giống như vô công bất thụ lộc.

“Con trâu chết tiệt, ánh mắt đó là thế nào, có ý tứ gì? Đồ lang tâm câu phé, à không, đồ ngu tâm ngu phé, lấy bụng con trâu mà đo lòng quân tử!» Sở Phong tuân một tràng về phía nó.

“Ừm...ừm....ò....ợ... !” Hoàng Ngu xem thường.

“Như vậy nè, ngươi ngoại trừ loại phương pháp hô hấp đặc biệt này, còn có gì cổ quái nữa không, dạy cho ta một ít, ta đi về mua cho ngươi một cái điện thoại.” Sở Phong vẻ mặt đều giả cười cười.

Hoàng Ngu im lặng, rồi lại cười nhạo xem thường hắn, bộ dạng như muốn nói, giấu đầu lòi đuôi rồi nha.

Sở Phong bình tĩnh, da mặt dày tuyệt không xấu hổ, trả treo với nó:” điện thoại là bí bảo đó, nắm giữ được nó, là có thể biết được những sự tình xảy ra khắp thiên hạ rồi, ngươi suy nghĩ cho kĩ đi à nha!”

Dứt lời, hắn đẩy cửa bước ra ngoài.

Hai ngày nay, Thanh Dương trấn không khí đặc biệt tươi mát, đi ngoài đường hít sâu một hơi làm cho người ta sảng khoái tinh thần, Sở Phong suy nghĩ, có phải thiên địa dị biến mang đến không?

Mơ hồ nhìn về phương xa, có thể thấy được trên các ngọn cự sơn ở sâu trong Thái Hành sơn mạch tràn ra các loại sương mù màu sắc khác nhau, chúng phát tán trong thiên địa, làm cho phiến khu vực này thời tiết mát mẻ dễ chịu.

Trong quán của Vương lão y sư có rất nhiều người, Sở Phong xếp tít phía sau, mãi một lúc lâu mới đến hắn.

“Nhiều người bị bệnh thế sao !” Sở Phong nghi vấn.

Vương lão y sư thấy hắn lập tức nở nụ cười, gọi hắn đi đến hậu viện, hiển nhiên không muốn ngoại nhân biết rõ chỗ đặc biệt của Sở Phong, thập phần chiều cố hắn.

“Con nói không đúng rồi, những người tới đây thật ra có chút bệnh không lớn không nhỏ, nhưng hai ngày vừa rồi bệnh dần dần tản đi, thân thể tốt hơn rất nhiều!”

Sở Phong kinh ngạc, nghĩ nghĩ sau lộ ra dị sắc.

“Chắc là có liên quan đến biến hóa trong thiên địa!” hấn suy đoán.

“Hắn là như vậy, con có thấy những ngọn núi ở xa xa kia không, chúng tản ra sương mù hình như ẩn chứa một ít chất đặc biệt gì đó, khiến thân thể người ta như được tắm bổ” lão y sư gật đầu, lão cũng cảm giác ngạc nhiên sâu sắc, mấy ngày nay lão cũng đã chứng kiến nhiều người bạn già cố tri bỗng nhiên thân thể tốt hơn.

Hôm nay nhiều người ghé qua y quán là vì cảm thấy thân thể thoải mái khỏe mạnh lên, muốn đến kiểm tra xác nhận một phen.

“Nguyên bản cứ tưởng thiên địa dị biến, nhân tâm khủng hoảng, xem ra hiện tại có thể không xuất hiện những trường hợp xấu nhất rồi.” lão y sư cảm khái.

Mấy ngày nay, người thường đều cảm thấy tinh lực tràn đầy, biến hóa rõ rệt, điều này làm mọi người vui mừng.

Sở Phong nhìn về phương xa, những hồng hoang cự sơn từng ở đó, bên trong có không ít hung cầm mãnh thú, lỡ mà bọn chúng xông ra thành công, chắc chắn không phải đối với mọi người vẫn còn tinh thần bình thản như hiện tại được nữa.

Ví dụ như Sở Phong chứng kiến cái con cóc to bằng cối xay đá kia, có thể đuổi giết hung thú, há miệng nuốt cả con voi.

Vương lão y sư vì Sở Phong kiểm tra tổng quát một lần, hơn nữa kiên nhẫn tiến hành nhiều lần khảo sát thể năng, cuối cùng, kinh hãi xác nhận, thể chất của hấn lại tiếp tục được tăng cường so với lần trước.

Ngay lúc này, Sở Phong chạy 100m chỉ tốn có hơn 2 giây đã dọa cho lão kinh hãi không ít.

Mà lực lượng của hấn so với người thường hơn gấp mười hai lần, thính giác, thị giác, thần kinh phản ứng... so với lần trước càng thêm kinh người.

“Thật sự không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ còn có thể tiếp tục tăng lên sao?” Vương lão y sư thì thào, có chút thất thần.

“Đoán chừng đã đến giai đoạn đỉnh rồi, bởi vì hai ngày nay, con cảm giác được thân thể dần dần ổn định, hơn nữa sức ăn đã trở lại bình thường, nên lúc này mới đến kiểm tra lần nữa.” Sở Phong báo cáo chi tiết.

“Mặc dù vậy, cũng đã giống như thần thoại rồi!” Vương lão y sư vẫn chưa bình tĩnh lại, bỗng, lão nhúc nhích cái mũi, hỏi: “ông ngửi thấy một cỗ mùi thơm nhàn nhạt, là trên người con phát ra hay sao?”

Lão có chút không xác định, lộ ra thần sắc kì dị.

Sở Phong gật đầu.

Vương lão y sư xác nhận là thân thể của hấn tự nhiên phát ra, thần sắc cứng đờ, gần như hóa đá, hấn cảm thấy khó có thể tin được, sau đó vẻ mặt khiếp sợ.

“Điều này, làm sao có thể?” lão trợn mắt há mồm, nhìn chằm chằm vào Sở Phong, cả nửa ngày không nói được một lời.

“Dạ, có vấn đề gì sao?” Sở Phong hỏi thăm.

“Sao lại không có vấn đề chứ, đây là vấn đề từ thời cổ đại rồi, tuyệt đối là đại sự nha, có một ít lão đạo sĩ, cao tăng, sống hơn trăm tuổi, mới phát ra loại mùi thơm nhàn nhạt này, hơn phân nửa lực lượng, tốc độ, ... cũng như vậy, thời cổ đại, có một loại là thuyết pháp, họ gọi đây là nhục thân thành thánh.”

“Sao lại nói như vậy?” Sở Phong ngạc nhiên.

“Đúng rồi, nhục thân thành thánh!” Vương lão y sư khẳng định lại một lần nữa.

Sở Phong ngẩn người, điều này có chút kinh người.

“Một ít văn tịch cổ ghi lại, mặc dù có chút huyền ảo, nhưng không thể chối bỏ toàn bộ, vẫn có thể tin một chút.” Vương lão y sư nói ra.

Lão tinh thông y thuật phương Tây, cũng hiểu biết Trung y, đối với một ít Dược điển cổ đại có nghiên cứu qua, thậm chí đọc lướt qua một ít đan phương các loại. trong đó có một ít thuộc đạo gia và phật gia, cho nên kiến thức rất nhiều.

“Nhân thể cực hạn, là có thể đánh vỡ, con không phải là ví dụ điển hình sao?” Vương lão y sư cảm thán: “cổ đại có ít người, chắc cũng giống người, như “Thích Già tịch tượng, đạo nhân bàn sơn”, nghe thì huyền ảo, nhưng một người nếu lực lượng thân thể đủ cường đại, thì thật sự có thể làm được.”

Theo lão giải thích, Phật Đà cũng chỉ là người, nhưng vì thân thể lực lượng cường đại, cho nên có thể đem con voi ném đi.

“Những sự tích đó, đều là kết quả của nhục thân thành thánh, những người này sau khi chết thì thân thể bất hủ, lại phát ra một mùi thơm ngát”

Lão càng nói càng kích động, nhìn ra được lão đối với những điển tịch cổ ghi lại mấy chuyện này rất là quan tâm hứng thú, chứng kiến Sở Phong một ví dụ sống sờ sờ, lại càng không thể bình tĩnh, lão lại càng hận không thể đem Sở Phong ra giải phẫu nghiên cứu cẩn thận.

Sở Phong vội vàng đứng dậy, cùng lão cáo biệt, chạy trốn khỏi đây.

Trên đường, hắn nghĩ rất nhiều chuyện.

Ngay lúc về nhà, nghe nội viện tiếng gió vù vù, lại như có tiếng sấm, động tĩnh thật lớn.

Lại xảy ra chuyện gì nữa? Hắn có chút bận tâm, con trâu chết tiết kia có bị sao không?

Sở Phong bước vào nội viện, lập tức há hốc mồm, hắn thấy cái gì thế này, một con trâu, hai chân sau chạm đất, hai chân trước giương ra, động đậy, nó... đang múa quyền.....!

Gió lớn vù vù, tiếng sấm vang rền, đều là do thân thể Hoàng Ngu phát ra,, đây là một loại quyền pháp gì à?

Một con trâu, nó sẽ đánh ra loại quyền pháp gì đây!

Bạn đang đọc truyện *Thánh Khư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.